

Handwritten: H. G. G. G. G.
NOVUS
GRÆCORUM

Epigrammatum & Poematiōn

DELECTUS.

CUM

y. 4. 18

NOVA VERSIONE

ET

NOTIS.

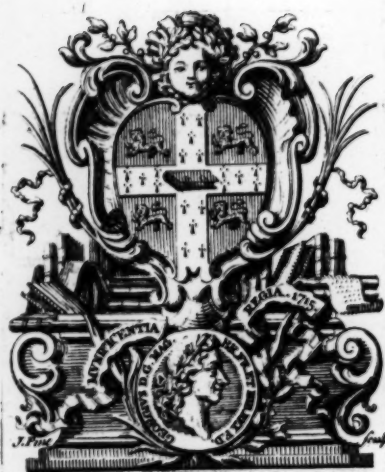
In Usū

SCHOLÆ
ETONENSIS.

LONDINI:

Impensis THO. DRING, ad Insigne
Occa, in vico vulgo dicto *Fleetstreet*,
M DC XCIV.

~~27.03~~

~~123.55~~

'70, 44.16

BENEVOLO LECTORI.

*Efficiente jam Farnabiana Epi-
grammatum Editione, novum
procurare delectum satius om-
ninò visum est, quàm veterem prælo red-
dendum commendare: suam enim provin-
ciam non ubique feliciter administraverat
Farnabius; ut qui, nonnullis perquàm
elegantibus omissis, plurima tamen vel
ineptè ~~addidit~~, vel miserè argutula, vel
puerorum denique mentibus non sine peri-
culo credenda ascivisset. Nugis igitur*

LECTORI.

hujusmodi ablegatis, alicundè resarcienda erat jactura. Proinde insanum illud Epigrammatum Volumen, à Brodæo editum, perlegere decrevi: ter, quater perlegi; quantâ potui diligentia, at, si molem spectes, tenui, fateor, cum fructu. Vocavi itaque ad partes Callimachum sermonis Elegantiis & Nitore, si quis alius, felicissimum: Nihil non ibi vidi castum, & simplici temperatum suavitate; qualis, ut mihi videtur, quosvis ingenii defectus abundè pensat. Quin & Anacreontis quoque nonnulla adjicere non dubitavi: at quæ modèsta cultu, nec à nostro proposito aliena. Inde Theognidem excutere placuit; quem prætermissum diu questi sunt docti viri: igitur ex illo, nimis parcè vereor, quædam tamen habes excerpta. At sic faciundum erat, ne in nimiam hoc opus excresceret molem. Namque Aurea Pythagoræ Carmina, Moschi Fugitivum

LECTORI.

vum Amorem, Bionis Adonidem, paulo
licet prolixiora, mihi præterire Religio e-
rat. Atque ita concinnatus, quem tibi,
Lector, exhibemus librum prodit. Quod
si fastidiosior hos tenues abjeceris labores,
ut tuo palato minus gratos,

Discipulorum inter jubeas plorare
Cathedras,

neque me pigebit, satis beatum, si, quæ
pueris scribuntur, in puerorum cedant
commodum: Quibus adeò inservire
studui, ut quæ aliàs non aspernatus
forem cautus rejecerim, & quæ vix
ullo apud me loco futura essent, illorum
gratiâ unâ forsân aut alterâ vice co-op-
taverim. Hac quoque potissimum de
causa Latinam suscepi versionem: quâ in
versione id mihi unice laborandum duxi,
ut Latina Græcis ad amussim responderent;

LECTORI.

ne quos errores usque huc erraverunt por-
rò Tyrones errare pergerent. Si qui ul-
lam omnino versionem damnant, ut ine-
ptum puerilis ignavia patrocinium, sci-
ant velim me nullo modo posse illorum
sententiæ accedere, tum quia aliter ido-
neis destituerentur adminiculis, qui in li-
mine tantum Græcæ Linguae hærent :
tum quia ipsi suæ alicundè negligentiae
fulcimentum minus commodum invitis om-
nibus pararent. Non fieri igitur potest
quin credam, multo satius esse ut quo-
cunque modo puerorum erroribus obviam
eatur, quam ut vix unquam dediscendos
imbibant errores.

Adjeci præterea Notulas quasdam,
ut novam, ubi opus est, interpretandi
rationem aliquo modo confirmarem: &
sicubi recepta usque huc lectio loco move-
tur, ne sine causa loco motam crederes.
Vulgatis usus sum codicibus, Epigram.
Editione

LECTORI.

Editione Brodæanâ, *Callimacho* Annæ
Tanaq. Fabri filiæ, *Anacreonte* Ta-
naq. Fabri, *Poetis minoribus* Cantab.
Editis.

Fave, si potes, & Vale.

A 4

ER-

ERRATA.

PA G. 8. ver. 13. dele punctum post νεότητες. p. 11.
 v. 9. ὅτι p. 12. v. 11. μυεῖσα. p. 13. v. 1. ἡμιν.
 v. 6. malo πρὸς. p. 18. v. 1. ἔθ'. p. 19. v. 12. βίοντον.
 p. 20. v. 8. ἀπ' αὐτοῖς. p. 21. v. 1. ὅς. p. 29. v. 8. ἔλθης.
 p. 37. v. 9. κακ' v. ult. ἐκλίδεσθαι. p. 43. v. 8. κεφαλῶν. p.
 46. ταῦτα. p. 49. v. 9. ἥλιος. p. 50. v. 5. φθορῆν. v. 10.
 ἡρώων. p. 52. v. ult. βιαζόμενα. p. 53. v. 13. κυδίσματα. p. 55.
 v. 3. σπέρων; v. 9. σέφθ. p. 56. v. 11. Παρίη p. 57.
 v. 6. μεταδ' ὅν. 7. ἔρδοντ. 11. ἀμείλις. p. 58. v. penult.
 δόδιν. p. 59. v. 11. δειλ'. p. 62. v. 5. εὐσεβίας. p. 139. v.
 4. manu violatæ p. 147. v. 7. didicerunt, 8. sperantes.
 p. 148. v. 10. amas, 11. Quin. 158. 2, 3. jaculantur.

I N D E X

Alphabeticus,

Secundum NUMERUM

EPIGRAMMATUM

B O O N C K N N A T U S.

A.

ΕΙΣ Ἀγάλματα τίνα

Εἰς Ἀγῶνας καὶ ἀγωνιστὰς

Ἀδωνιδῶν Ἐπιτάφιοι

Εἰς Ἀμπελον

Ἀνακρέοντα

Ἀνακρέοντι Μέλη τίνα

Εἰς Ἀναπήνους

Ἄνδρας καὶ ἐπιστήμους

Ἀνδρίαν καὶ ἀνδρείους

Ἀνθρώπων βίον

IN Statuas quasdam. 77
Ἐς

In Certamina. 1, 2.

Epitaphium Adonidis. 227.

In Vitem. 3

Anacreontem 161

Ex Anacreonte Carmina
quædam 216, Ἐς.

In Mutilos. 4, 5.

Viros obscuriores. 130

Fortitudinem & Fortes.

6, 7.

Vitam humanam. 22 ad

23.

Εἰς

INDEX.

Εἰς Ἀνόητον	In Imprudentem.	95.
Ἀνταπόδοσιν	Retributionem	11, 12.
Ἀπειλή	Minas	13.
Ἀρετή	Virtutem	14, 198.
Ἀρετή μὲν ὁ γὰρ	Templum Dianæ	64.
Ἀρχιλογον	Archilochum.	
Ἀστρολογον	Astrologum.	96.
Ἄσωτον	Intemperantem.	15.
Αὐλητήν	Citharædum	16.
Αὐτάρκειαν	Sufficientiam.	17, 18, 19, 20, 21.
Ἀφροδίτης ἄγαλμα	Statuam Veneris.	179.
Ἀχαίους	Ingratos.	180. 46, 47, 48.

B.

Εἰς Βρέφους	In Puerum.	34.
-------------	------------	-----

Γ.

Εἰς Γαλιναῖν εἰκόνα	In Galeni imaginem.	184.
Γάμον	Nuptias.	35, 36, 37.
Γέροντα	Senem.	139.
Γῆρας	Senectutem.	38, 39.
Γραία	Anum.	97, 98.
Γραφίδα	Calamum scriptorium.	46.
Γυναικα	Mulierem	139.

Δ.

Εἰς Δένδρα	In Arbores.	41, 42.
Δίκην	Iustitiam.	126.
Διογην	Diogenem.	169.
Δούλον	Servum.	144.
Δυσείδεις	Deformes.	90, 100, 101.
Δυσπραγίαν	Infelicitatem.	43.
		E.

INDEX.

E.

Εἰς Ἑαρ
Ἑκτορα καὶ Αἴαντα
Ἑπαινοί
Ἑπίκλητον
Ἑρμῆ ἄγαλμα
Ἑρώς δραπέτης
Ἑρώτα
Εὐειπίδω
Εὐχῶ

In Ver. 222.
Hectorem & Ajacem. 145.
Laudes. 44.
Epicletum. 171.
Statuam Mercurii. 181.
Amor fugitivus. 225.
Amorem. 45, 217, 219,
220, 221. 224.
Euripidem. 158.
Preces. 49.

Z.

Εἰς Ζενοφίλαν

In Zenophilam. 191.

H.

Εἰς Ἡρακλεῖτον
Ἡρακλῆς δώδεκα ἄθλος
Ἡρας θηλαζούσης ἄγαλμα
Ἡρώας
Ἡχῆς ἄγαλμα

In Heraclitum. 168, 170.
Duodecim labores Hercu-
lis 176.
Statuam Junonis lactan-
tis. 182.
Heroas. 146, 182.
Statuam Echūs. 178.

Θ.

Εἰς Θαλῶ
Θάνατον
Θεμιστοκλῆα
Θεόγνιδος τίμα
Εἰς Θιδῆς

In Thaletem. 166, 167.
Mortem. 51, 52, 53, 54.
55.
Themistoclem. 122, 128.
Ex Theognide quadam. 199.
In Deos. 56, 57.
Εἰς

INDEX.

Εἰς τὰς ἐν Θερμοπύλαις θα- In eos qui ad Thermopylas
νόγτας occubuerunt. 123, 124,
125.

Θουκυδίδην

Thucydidem. 61.

I.

Εἰς Ἰξάπτω

In Aucupem. 149.

K.

Εἰς Καίρε ἀγαλμα
Καλλίμαχον
Κλέπτας
Κόλακας

In Statuam Temporis. 185.
Callimachum. 137.
Fures. 102.
Adulatores 59, 60.

Λ.

Λαῖδ' ἀνάθεμα
Εἰς Λαῖδον

Laidis carmen votivum. 197.
In Lavacrum seu Balneum.
186, 187, 188.
Lyram. 216

Λύραν

M.

Εἰς Μεθύσας
Μένανδρον
Μετεῖότητα
Μύρων' βέν

In Ebrios. 106.
Menandrum. 75.
Mediocritatem. 62, 63.
Myronis Bovem. 174.

N.

INDEX.

N.

Εἰς Ναυπλίαν

Νεμέστας σήλιω

Νῆα

Νιόβιω

Νιόβης ἀγαλμα

ἀεὶ Νοσάντας

In Navigationem. 65, 66.

159, 190.

Nemesis Columnam. 183.

Navem. 67.

Nioben. 133, 134.

Statuam Niobes. 177

Semper Ægrotos. 58.

Ξ.

Εἰς Ξενοδοχεῖον

In Hospitium. 189.

Ο.

Εἰς Οἶκον ἀφύλακτον

In Domum incustoditam.

103, 104.

Ὅμηρον

Homerum. 21.

Ὅρνις

Hirundinem. 68.

Ὀρφέα

Orpheum. 156.

Π.

Εἰς Παρμενιδίαν

In Solatium. 72.

Παρθενίω

Finium Transgressorem. 63

109.

Πατέρα ἐαυτοῦ

Patrem suum. 162,

Πατρίδα

Patriam. 73.

Πλουτῶντας

Divites. 69, 70, 71,

Ποιμνίας

Pastores, 163, 164.

Πονηρὺς

Pravos. 107.

Πτωχὸν

Pauperem. 165.

Πυθαγόρου χρυσῆ ἔπη,

Pythagoræ dicta aurea. 226.

P.

INDEX.

P.

Εἰς Ῥήτορας
Ῥώμην

In Oratores.
Romam.

108
8.

Σ.

Εἰς Σιωπῶν
Σοφίαν
Σοφοκλῆν
Σωφροσύνην

In Silentium
Sapientiam.
Sophoclem.
Temperantiam.

76
77
138, 159.
78.

T.

Εἰς Τάνταλον
Τέτραρα
Τίμωνα
Τόχην

In Tantalum.
Cicadam.
Timonem.
Fortunam.

175.
30. 223.
135, 136.
79, 80.

Τ.

Εἰς Ὑπερηφάνους

In Contumeliosos. 110, 111,
112. 173.

Φ.

Εἰς Φειδωλὸν
Φθόγον

In Parcos.
Invidiam.

14, 15, 16.
84, 85,
86.
Εἰς

INDEX.

Εἰς Φιλαργύρας
Φιλίας
Φιλοσόφους
Φρόνησιν
Φρονήδας

In Avaros. 87.
Amicitiam. 88, 89.
Philosophos. 117, 118.
Prudentiam. 90.
Curas. 91, 95.

X.

Εἰς Χρόνον

In Tempus. 93, 94

Advertisement.

M. *Tullii Ciceronis Opera omnia*; comprehending all Cicero's Works that are now extant, viz. his Orations and Discourses, Philosophical, Rhetorical, Moral, &c. with all the Fragments of his that are to be found. Printed from the *Hamburg* Edition, with the excellent Notes and various Readings of *Gulielmus* and *Janus Gruterus*, &c. in a large Folio, a fair Letter and good Paper in 2 Volumes. This Edition being very much improved and rendered more useful, by bringing the Notes under the Text in every Page throughout the whole Work, which in the *Hamburg* are printed altogether at the end of the several parts, and referred. To which are also added the Ten copious *Indexes* of *Frobenius*, called the *Penu Tullianum*; which, in all other Editions, are much maim'd and confusedly crowded into one, but here are distinctly Placed under these Heads,

I N D E X

Ethico-Politicus,
Logico-Physicus,
Historico-Politicus,
Philosophicus,
Grammaticus,

Vocum Græcarum, &c.
Proverbiorum,
Comparat. ac Similitud.
Auctorum qui citantur,
Consulum.

Printed for *Tho. Dring* and *Benj. Tooke*, and are to be sold at the *Harrow* at the Corner of *Chancery lane* in *Fleetstreet*.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

I. Εἰς ἀγῶνας ἔ ἀγώνιστάς.

ἈΡΧΙΟΥ.

Τ' ἔσχαρές εἰσιν ἀγῶνες δὲ Ἑλλάδα, τίστα-
ρες ἱερί·

Οἱ δύο μὲν θνητοὶ, οἱ δύο δὲ ἀθανάτων·
Ζηνὸς, Λητοῖδαο, Παλαίμηνος, Ἀρχεμέροιο,
Ἀθλα δὲ τοῦ, κλέωνος, μήλα, σέλινα, πίπυς.

Hos *Ang. Politiani* versus, quia rem præsentem
illustrant, adherere passus sum.

Ζηνὸς Ὀλύμπια νικῶντες φέρον ἀγροίλαια,
Μῆλα δὲ Ἀπέλλωνος Πυθικός ἦεν ἀγών·
Ἰθυμακῶν δὲ σίτῳ πόρεν Ἰνῶν Μελικέρτας,
Σὺ δὲ σέλιν' ἐπίθεις Ἀρχέμορ' ἐν Νεμίᾳ.

2. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἰθῦμα, ἔ Πυθοῖ Διοφῶν ὁ Φίλωνος ἐνίκα,
Ἀλμα, ποδωκείην, δίσκηγ, ἀκοντα, πύλην.

3. Εἰς Ἀμπελον.

Ἀθλον.

Τίς ποτ' ἀκηδέσω; οἶνοτέρφον ὄμφακα Βάκχῃ
Ἀνὴρ ἀμπελίνῃ κλήματι ἐξέταμν;

B

Χέλεα

Χείλεα δὲ συφθείς, χαμφίδις βάλεν, ὡς αὖ ὀδύτης

Εἴη νεοσφύοις ἡμιδαῆς Κυβέαλον ;

Εἴη οἱ Διόνυσος ἀνάρσιθ' οἷα Λυκέργω,

"Οὔτι μιν αὐξομνύδῃ ἔσβεσεν ὠφροσυῖδῃ.

Τέυδε γὰρ ἂν πάχα κῆς ἔχῃ πάμφιλθ' ἢ πρὸς αἰοιδᾶς

"Ηλυθεν, ἢ γροεῖ κήδεθ' ἔχε λύσιν.

4. Εἰς ἀναπήρους.

ἌΝΤΙΦΙΛΟΥ.

"Αμφω μὲν περὶ ἐὲ ἀλήμονες, ἀλλ' ὁ μὲν, ὅψις,

"Ος ᾧ, βάσῃς· ἄλλος δ' ἄλλθ' ὑπηρεσίῃ.

Τυφλὸς γὰρ χαλοῖο κατωμνάδιον βάρος ἄρας,

"Ατραπὸν ὀδυείοις ὀμμασιν ἀκροβάτει.

"Ημία δ' ἀμφοτέρωις ἦρκει φύσις. ἐν γὰρ ἐκείνῳ

Τέλλιπες, ἀλλήλοισι εἰς ὄλον ἡράνισδῃ.

5. ΠΑΛΑΤΩΝΟΣ νεώτερος.

"Ανέρά τις λιπόγμον ὑπὸ νώτοιῳ λιπαυγῆς

"Ηγε, πύδας ρηήσας, ὀμματα ρηισάμηνθ'.

6. Εἰς Ἀνδρίαν ἐὲ Ἀνδρείους.

ΠΑΛΛΑΔΑ΄.

Φεδρὸς Λάκων πιτὲ δῆλον· ὑπαντίασασα δ' μήτηρ

Εἶπε, κατὰ σέρνων ἄορ δνὰρομνύη,

Ζῶων μὲν, σὶο ματεὶ δ' ἄμα πρὸς αἴσος δνὰπῆεις,

Καὶ κρατερᾶς Σπάρτας πάντεα δεσμοὶ λύεις·

"Ηγ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 3.

Ἦν δ' ἑορτῆς παλαμῆσιν ἐμαῖς, μάτηρ μὲν ἀκέστω
Δύσμορος, ἀλλ' ἐν ἐμῇ πατρὶδι ζωομένηα.

7. Ἀπὸ ὑπάρχων Αἰγυπτίῳ ὄργιον

ΙΟΤΑΙΑΝΟΥ.

Μήτηρ ἦα λιπόντα μέγλω μετὰ πότμῳ ἐταίρων
Ἐκτάνει, ὠδίνων μνήσιν ἀθηναμένη.
Καὶ γὰρ γνήσιον αἶμα λήκερνε Λακεδαιμόνων
Ἀλκῇ μῦθναμένων, ὑγρεῇ βρεφέων.

8. Εἰς Ῥώμην.

ΚΡΙΝΑΓΟΡΟΥ.

Οὐδ' ἦν Ωκεανὸς πᾶσαν πλημμυρεῖν ἐγείρει,
Οὐδ' ἦν Γερμανίη Ῥῆνον ἀπάντα πῆν,
Ῥώμης ἐδ' ὅσον βλάβη δένει, ἄρτι κε μίμνη
Δεξιὰ σημάζειν Καίθερι παρθαλέν.
Οὐτὼ δ' ἰεραὶ Ζηνὸς δρύες ἐμπεδαρίζαις
Ἐσῶσιν, φύλλων δ' αἶα χέουσ' ἀνεμοῖ.

9. ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ.

Τὸν γάμης καὶ πόντις ἀμειφθείσασι κελύδοις,
Ναυτίῳ ἠπείρου, πεζοπόρον πελάγους,
Ἐν τεσσάρων δρεάτων ἐκατοντάσιν ἔσσεσθαι Ἀφρῆς
Σπάρτης. ἀγλύνει δ' ἔρεα δ' πελάγη.

ΙΟ. ἘΛΦΕΓΟΤ Μισσηναίη.

Κλέε θεὸς μεγάλῳ σύλας ἀκμήας Ὀλύμπῳ,
 Φέρει Ζεὺς Ζαΐδῳ ἀδέρῳ ἀκρόπολιν.
 Ἦδ' ὃς ἐπύλῳ ὑπέδουκται δρεὶ Ῥώμης,
 Καὶ χλὼν· ἑραινὴ δ' οἶμος ἐτ' ἐς' ἀβαίῳ.

ΙΙ. Εἰς Ἀγαπίδου.

ἙΤΗΝΟΤ.

Κίω με φάγῃς ὅπῃ ῥίζῳ, ὅμως ἐκ καρποφορήσῃ
 Ὅσον ὅπισθεῖσά σοι, τράγε, θυομένῳ.

ΙΙ. ΛΕΩΝΙΔΟΤ Ταρσίνη.

Ἰξάλλῃ σὺ πύγων ἀγὰς πόσις ἐν ποτ' ἀλώῃ
 Οἴης τὲς ἀπαλὲς πάντας ἔδαψε κλάδους,
 Τῷ δ' ἔπος ὅα γάμῃ πόσον ἄπνε, τείρε, χάρισε
 Γναθμοῖς ἡμέτερον κλῆμα τὸ καρποφόρον.
 Ῥίζα γ' ἔμπεδ' ἔσα, πάλι γλυκὺ νέκταρ
 ὀρέσῃ
 Ὅσον ὅπισθεῖσά σοι, τράγε, θυομένῳ.

ΙΙΙ. Εἰς Ἀπελὴν.

ΜΟΤΣΙΚΙΟΤ, αἰ ὁ ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἄ Κύπρις Μέσαισι, κρείσσεια τὰν Ἀφροδίτῳ
 Τιμᾶτ', ἢ τὸν ἔρον ὕμμιν ἐφοπλίσουγα.
 Χ' αἰ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 5

Χ' αἱ Μῦσαι παλὲ Κύπρην, Ἄρει τὰ σαρμύλα
ζῶντα.

Ἡμῖν δ' ἐπέταται τὸ τοῦ παρδάριον.

14. Εἰς Ἀρετίαν.

ΠΑΤΛΟΥ Σιληπασίου

Μήτε βαδυκτεάριοιο τύχης κυφίζεο ραίζας,

Μήτε σέο γνάμψῃ φροντίς ἐλδιδερίην.

Πᾶς γὰρ ὑπ' ἀσαδέεσσιν βίβῃ πολεμίζεται αὐ-
ραις,

Τῇ δὲ τῇ θαμνῶς δρῆμε δελχόμενῃ.

Ἡ δ' ἀρετὴ, σαδερὸν ἔχῃ καὶ ἄτροπον· ἥς ἐπι-
μένης,

Κύματα θαρβιλέως ποντοπόρει βιότῃ.

15. Εἰς Ἀσσωτον.

ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ:

Τὸν πατρὸς ἐν πλῆστον νέβῃ, ὡς Θέων ὁ Μενίππος

Αἰχρῶς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχρεν δαπνίαις.

Ἀλλὰ μιν Εὐκλήμων πατρὸς φίλῃ, ὡς ἐνόησεν

Ἦδη καρφαλήν τετραμήμιον πανίην,

Καί μιν δακρυχέων δρῆλαμβατε, ἔπειτα αὐ-
τὸν

Θῆκε θυγάτρῃς ἥης, πολλὰ ἔπιμείλια δούς.

Αὐτὰρ ἐπεὶ Θέωνι παρ' ἐλπίδας ἄλυατε πλε-
τῇ,

Αὐκλή, τὰς αὐτὰς ἐπέφειτ' ἐν δαπνίαις.

6 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Οὐπω μὲν Θήρωνα ποδύπερον ἀμφεκάλυψεν
 Οὐλομήνης πενίης κῦμα παλιρρόδιον.
 Εὐκτήμων δ' ἐδάκρυε ποδύπερον ὅς κ' ἐπὶ κείνον,
 Ἀλλὰ θυγατρὸς ἧς περὶ γὰρ τι εἰ δάλαμον.
 Ἔγνω δ' ὡς ὅς κ' ἐστὶ κακῶς κεχρημένον ἄνδρα
 Τοῖς ἰδίοις, εἶναι πῶν ἐν ἀλλοτρίοις.

16. Εἰς Αὐλητίω.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

Ἰμερον αὐλήσφικ πολυτρήτων Ἀχ' λωτῆς,
 Εἶπε λιγυφθόγῳ Φοῖβ' ὅτ' ἔστι Γλαφύρα.
 Μασύη, ἐψόφω πόν εὖρεμα· τὸς γὰρ Ἀθωῆς
 Αὐλὸς ἐκ Φρυγίης ἔτ' ἔλυσται.
 Εἰς σὺ τοιέτοις τὸν ἐνέπνεες, ἐκ δ' ὧν Ἰαγνικ
 Τίω ὅτ' Μαιδρῶν κλαῦσε δύσσωλον ἔριν.

17. Εἰς Αὐτάρχειαν.

ΠΑΡΜΕΝΙΩΝΟΣ Μακεδόνου.

Ἀρχαί μιν χλαίνης λιτὸν Σέπας· ἐδὲ τραπέ-
 ζαις
 Διλόγῳ, μεσάνων δ' ἄθεα βοσκόμην.
 Μισῶ πλεῖστον δ' ἄνθρωπον, κολάκων τεροφόν. ἐδὲ πρὸς
 ὀφρυῶ
 Στήσιμα· οἷον ὀλίγης δαγτὸς ἐλδοτερίην.

18. ΠΑΛΛΑΔΑΨ.

Ἐλπίδοι, ἐδὲ τύχης εἰς μοι μέλει, ἐδὲ ἄλ-
γίζω

Λοιπὸν τῆς ἀπάτης · ἤλυθον εἰς λιμνὰ.
Εἰμὶ πένης δ' ἰδεωπτοῖ · ἐλδιδερίη δ' Ἰωοικῶ,
Τβρεσὴν πενίης πλῆτον ἀποσρέφομαι.

19. ΛΟΤΚΙΛΛΙΟΥ.

Μὴ Σύγ' ἐπ' ἄλλοτεῖς αἰ ἰδεωφ' ἰζοιο τεα-
πέζης

Ψωμὸν ἐνείδον γαστρί χειζόμενοι.
Ἄλλοτε μὲν κλαίοντε, ἔ ἐγνωμένῳ ὄμμα,
Συγκλαίων, κ' αὖτις Σύγ' γελῶντε γελῶν,
Οὔτε σῖγε κλαυθμοῖο κεχρημένον ἔτε γέλωτος.
Καὶ κλάω Μιλίη, ἔ γελῶ Μιλίη.

20. ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ.

Ὡς περνηξόμενοι, τῶν σῶν ἀγαθῶν ἀπέλαυε.
Ὡς δ' βιωσόμενοι, φείδεο σῶν κτεάνων.
Ἐστὶ δ' ἀνὴρ σφοδρὸς ἔστω, ὅς ἄμφω ἄντα νοήσας
Φειδοῖ ἔ διαπάτη μέτρον ἐφηρμόστω.

21. ΘΕΟΓΝΙΔΟΥ.

Οὐκ ἐθέλω πλυτέιν, ἐκ εὐχρημα · ἀλλὰ με-
εἶη

Ζῆν ἀπὸ τῶν ὀλίγων, μηδὲν ἔλκω κακόν.

22. Εἰς Ἀνδροπίνον Βίον.

Ἀδελφον.

Τὸν βίον Ἡράκλειτε πολὺ πλεόν ἢ ὧρ ὅτ' ἔζης
 Δάκρυε· νῦν ὁ βίῳ ἔστ' ἐλεεινότερος.
 Τὸν βίον ἄρπι γέλα Δημόκριτε τοπλέον ἢ πρῖν·
 Νῦν ὁ βίῳ πάντων ἔστι γλοιοότερος.
 Εἰς ὑμέας ἧ ἔ' αὐτὸς ὄρων, τὸ μεταξὺ μεριμνῶ
 Πῶς ἄμα σοὶ κλαῖω, πῶς ἄμα σοὶ γελάω.

23.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ, οἱ ἦ, ΚΡΑΤΗΤΟΣ τῷ κωϊκῷ.

Γοῖν τις βιότοιο πάμγι τείβον; εἰν ἀγορῇ μὲν,
 Νείκεα ἔ' χαλεπαὶ τωρήξεις· ἐν ἧ δόμοις,
 Φροντίδες· ἐν δ' ἀγροῖς, χαμῶτων ἄλις· ἐν
 ἧ θαλάσῃ,
 Τάρβῃ· ὅπῃ ξείνης δ', ἣν μὲν ἔχῃς τί,
 δέῃ·

*Ἦν δ' ἀπορῆς, ἀνιερὸν· ἔχῃς γάμον; ἢ κ' ἀμει-
 νυν·

*Εἴπα· ἢ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐρημότερον·
 Τέκνα, πόνοι· πῆχθεις, ἄπαις βίῳ· αἱ νεώπτες.

*Αφρονες· αἱ πολιαὶ δ' ἔμπαλιν ἀδρανέες.
 *Ἦν ἄρα τοῖν δυοῖν ἐνὸς αἵρεσις, ἢ τὸ γλυκάς
 Μηδέποτε, ἢ τὸ θανεῖν αὐτίκα πικτόμενον.

24. Ἐκ τῆς ἐνδρὸς πιδανά.

ΜΗΤΡΟΔΩΡΟΥ.

Παρτοῖν βιότῳ πάργις τίβον. εἰν ἀγορῇ μὲν,
 Κήδεα, ἔπινυται τρήξιες· ἐν δ' ὁδοῖς,
 Ἄμπαυμ'· ἐν δ' ἀγοῖς, φύσιθ' χάρις. ἐν δ'
 θαλάσῃ,
 Κέρδ'· ἐπὶ ξείνης, ἣν μὲν ἔχῃς κ', κλέος·
 Ἦν δ' ἀπορῆς, μόνος οἶδας· ἔχῃς γάμον; οἷ-
 κος ἄριστος
 Ἔσεται ἢ γαμέεις; ζῆς ἔτ' ἐλαφρότερον.
 Τέκνα, πόδες· ἀφρονὲς ἀπαῖς βίος. ἀνεότητις,
 Ῥωμαλεῖ· πολὺ δ' ἔμπαλιν οὐσεῖες.
 Οὐκ ἄρα τῷ διασῶν ἐνός αἰρεσις, ἢ τὸ γλυκέας
 Μηδὲ ποτ', ἢ τὸ θανεῖν· πάντα γὰρ ἐὼ λὰ βίη.

25. ΔΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Θνητὰ τὰ τῷ θνητῷ, ἔπαιντα παρέρχεται ἡ-
 μάς.
 Ἦν δ' μὲν, ὅλμ' ἡμεῖς αὐτὰ παρέρχομεθα.

26. ΠΑΛΛΑΔΑ.

Γῆς ἐπέβην γυμνός, γυμνός δ' ὑπὸ γαῖᾳ ἄπῃμι.
 Καὶ τί μάστιγι μοχθῶ, γυμνὸν ἐρῶν τὸ τέλθ'·

27. Τῆς αὐτῆς.

Πλεῖς σφαλερός τὸ ζῆν· χίμαζόμενοι γὰρ εἰ αὐτῇ,
 Πολλὰ κ'·

10 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Πολλάκι ναυηγῶν πιάομαι οἰκτερόπερα.
 Τὴν δ' ὑπὸ τύχῳ βιότῳ κυβερνήτεια ἔχοντες,
 Ὡς ἐπὶ τῷ πελάγῳ, ἀμφίβολοι πλοῖοι.
 Οἱ μὲν, ἐπ' οὐπλοῖην, οἱ δ' ἔμπαλιν· ἀλλ'
 ἅμα πάντες
 Εἰς ἓνα τὸν κατὰ γῆς ὄρμον ἀφ' ἡμέτερα.

18. Τῷ αὐτῷ.

Σχλὺν πᾶς ὁ βίβῳ, ἐπαίγνιον ἢ μάτε παύσῃ,
 Τὴν σπυδιὴν μετ' αὐτοῖς, ἢ φέρε πᾶς ὁδύνας.

29. Ἀθηνῶν.

Πολλὰ μεταξὺ πέλει κύλικ' ἐχείλε' ἀκρῶ.

30. ἸΟΤΑΛΙΑΝΟΥ.

Ἦδ' αὖ πάντα κέλευθα λείχεν βίβῳ. ἄσει μέσ-
 σω,
 Εὖρος, ἐταρεῖαι· κρυπτὰ δόμοισιν ἄγχι.
 Ἀγρὸς πέριξ ἄγχι, κέρδος πλότῳ. ἀλλοδαπῇ
 γῆτι
 Γνώσιας. ἐκ δ' ἡ γάμων, οἷος ὁμοφρονέει·
 Τοῖς δ' ἀγάμοις ἀφρονέας αἰεὶ βίβῳ· ἔρκος ἐτύχῃ
 Πατρί, τέκος. φρεσὶς τῷ ἀγρόνισι φόβῳ.
 Ἦγορέω νεότης, πολλὴ φρένας οἶδεν ὁπάζειν·
 Ἐνδὲν θάρσος ἔχων, ζῶε, φύτλιν ἥρος.

31. Ἀθηνῶν.

31. Ἀδελφον.

Πῶς κε δ' ἄνδρ' θανάτῳ σε φύγοι βίε; μὲν γάρ
 σοί

Λυγρὰ· ἔ'τε φυγεῖν εὐμαρὲς, ἔ'τε φέρειν.
 Ἦδέα μὲν γάρ σε τὰ φύσ' κελεύει, γὰρ, δά-
 λασσα,

"Ἄσρα, σελήνιας κύκλα ἔ' ηελίῳ
 Τάλλα δ' πάντα, φόβοι τε ἔ' ἀλγυα. κλῶ' κ' πᾶ-
 δη τις

Ἐδλόν, ἀμμιβάλῳ ἐκδέχεται Νέμεσιν.

32. Ἀδελφον.

Πάντα γέλως, ἔ' πάντα κύνις, ἔ' πάντα το
 μηδέν.

Πάντα γὰρ ἔ' ἀλόγων ἔ'σι τὰ μηχανόμυα.

33. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τοῖσι μὲν εὖ περ' ἔ'τι παῖς ὁ βίβ' βραχὺς ἔ'σι,
 Τοῖς δ' ἡλικίᾳ, μία νύξ' ἀπλετοῦς ἔ'σι χρόνον.

34. Εἰς Βρέφ'.

ἈΡΧΙΟΤ.

Λυσίππου ὁ νεογνὸς ὅπ' κρημνῷ παῖς ἔ'ρπων,
 Ἀστυμακτεῖς ἤρχετο δυσμερείης.
 Ἦ δὲ μεθωδήγησεν, ἀπὸ σέρνων προφέρουσα
 Μαζοῖ, τὸν λριμῷ λύτρεα ἔ' δανάτῳ.

35. Εἰς

12 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

35. Εἰς Γάμον.

* Ἀδελφον.

Εἴ τις ἅπαξ γήμας, πάλι δόρυρα λένκτρα
 διώκει,
 Ναυηγὸς πλάει δὲς βυδὸν ἀργαλέον.

36. ἈΤΤΟΜΕ' ΔΟΝΤΟΣ.

Εὐδαίμων πρῶτον μὲρ ὁ μηδενὶ μηδὲν ὀφείλων,
 Εἶτα δ' ὁ μὴ γήμας, τὸ τρίτον, ὅστις ἅπαρ.
 Ταῦτ' εἰδὼς, Σοφὸς ἴαθι· μάτην δ' Ἐπίκυρον
 ἔασον

Ἡοὺ τὸ κενὸν ζητεῖν, ἔ κίνες αἱ μηνιάδες.

37. * Ἀδελφον.

Οὐκ ἔστι γήμας ὅστις ἔ χημάζεται,
 Λέγουσι πάντες, ἔ γαμῶσιν εἰδότες.

38. Εἰς Γῆρας.

ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΣ.

Γῆρας ἔπαιν μὲν ἀπῆ, πῶς εὐχεταί· ἦν δὲ ποτ'
 ἔλθῃ,
 Μέμφεται ἔστι δ' αἰεὶ κρεῖσσον ὀφειλόμενον.

39. ΠΑΛΛΑΔΑΨ.

Γραμμαλὶ καὶ θυγάτηρ ἔτεκεν φιλότιλῳ μεγίστῳ
 Παῖδιον ἀρσενικόν, ἀνδρῶν, ἐδέπερον.

40. Εἰς

40. Εἰς Γεφίδα.

Ἡμῶν ἀρχεῖον χάλαμα φυτόν • ὅκ γ' ἐμῆο
 Οὐ σὺκ' ἐ μῆλον φύεται, ἐ σαφυλή.
 Ἀλλὰ μ' ἀνὴρ ἐμύησ' ἐλικωνίδα, λεπτὰ τορήσας
 Χεῖλα, ἔ σῆνόν ῥ' οὐ ὀχέδυσάμην.
 Ἐκ τ' τῆ, εὖτε ποίμνι μέλαν πύτον, ἐνδεῶ οἶα,
 Πᾶν ἔωθ' ἀφ' ὀφθαλμοῦ πρὶ τ' λέγω σόματι.

41. Εἰς Δένδρα.

ἌΝΤΙΠΑΤΡΟΥ, οἱ τ' ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Εἰνοδίῳ χαρίῳ με παρερρημύοις ἐφύτλυσται
 Ρασι λισοβλήτε πάγνιον ὀσυχής.
 Παύρας δ' ἀκρέμνας τε ἔ σὺ χαλέας ἰεροδάμνας
 Κέκλασμα, πυκινᾷς χερμαῖς βαλλομένη.
 Δένδρεσιν ὀσυχάρποις ὅσδ' ἔν πλεον' ἢ γ' ἔγωγε
 Διδαίμων ἐπ' ἐμῶ ὕβριν ἐχαρποφόρεν.

42. ἌΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίου.

Κλῶνες ἀπὸ ῥοι πύμας δρυός, εὐσκιον ὕψος
 Ἀνδράσιν ἀκρητον καῦμα φυλασσόμενοις,
 Εὐπέταλοι, κεραμῶν στεγανώτεροι, οἰκία φωτῆρ,
 Οἰκία τετρίγων, ἐνδοιο ἀκρέμνες,
 Κα' με τὸν ὑμετέρῃσιν ὑποκλινδέντα κήμησι
 Ῥύξας, ἀκένων ἡελίῳ φυγάδα.

43. Εἰς

43. Εἰς Δυσσεργίδην.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Πλῆτος Ἀειφαίδῃ δάμαλις μία, ἔπειχόμενος

Ἦν οἷς ἐκ τέτων λιμὸν ἔλαυνε δύρης.

Ἦμβροτε δ' ἀμφοτέρων ἀμνίῳ λύκος ἔκτα-
νεν ὥδ' ἰς

Τῷ δάμαλιν· πενίης δ' ὤλετο βουκόλιον.

Πηροδέτῳ δ' ὅγ' ἰμῶνικα κατ' αὐχένῳ ἄμμο
λυγῶσας

Οἰκτρὸς ἀμυκνέτω κατὰ θανά· παρ' ἐκλύβῃ.

44. Ἐπαῖνοι.

Ἀθηνῶν.

Ἐδὲ γὰρ λέγειν αἰεὶ πόρῳ καλὸν· αἰχρὰ δ' ὀδυνόν·

Καὶν ὥσιν τέτων ἄξιοι ὧν λέγμεν.

45. Εἰς Ἐρωτα.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γῆν, ἀλλ' ἀνο-
λόγηται

Ψυχῇς ἀνθρώπων ἔδ' ὁ ἔρως παρόφαις.

46. Εἰς Ἀχαεῖδας.

Τῷ αὐτῷ.

Ὡκῆαι χεῖρες, γλυκερώτεραι ἢν δ' βραδυῇ,

Πᾶσι χεῖρας, κενεῇ, μηδ' ἐλθέοιτο χεῖρας.

47. Ἀδείαστον.

47. Ἀδίσσων.

Τὸν λύχον ὄξιδίων μαζῶν τρέφω ἐκ ἐντέλειαν
 Ἀλλά μ' ἀναγκάζει ποιμένε' ἀφροσύνη.
 Αὐξηθεὶς δ' ἔω' ἐμὲ κατ' ἐμὲ πάλι θηρίον ἔστα'.
 Ἡ χάρις ἀλλάξαι τὴν φύσιν ἐ δυνάταται.

48. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Φαῦλος ἀνὴρ πῆχος ἔστι πετρημένε' εἰς ὃν ἀπάσας
 Ἀνίλων παῖς χάριτας, εἰς κενὸν ὄξέχρας.

49. Εἰς Εὐχλὴν.

Ἀδελον.

Ζεὺς βασιλεὺς παῖ μὲν ἐσθλὰς ἐς οὐχ μένοις
 ἀνδράχτοισι
 Ἀμμιδίδε' παῖς ὅ λυγρὰς ἐς οὐχ μένων ἀφροσύνης.

50. Εἰς Τέττιλα.

Ἀδελον.

Τίπτε με πόν φιλέρημον δρῶν δέῃ πιμμένες ἄρρη
 Τέττιλα δροσερῶν ἔλκετ' ἄω' ἀκρεμόνων;
 Τὴν νυμφῶν παροδὶν ἀνδύνα; καί μετ' ἐμὲ
 Οὔρεσι ἐσκιστοῖς ξυδοῖ λαλεῦντα νάπαις;
 Ἡνὶ δ' ἐκίχλιν ἐκρύσσον ἡνὶ δ' ὅσσοις
 Ψάρας ἀρυαῖης ἄρπαγας ὑπορείης.
 Καρπῶν δηλητῆρας ἐλεῖν δεῖμι· ὅλλυτ' ἐκείνης.
 Φύλλων ἐχλοερῆς τίς φθόνε' ἔστι δρόσος;

51. Εἰς

51. Εἰς Θάνατον.

ἌΓΛΘΙΟΥ.

Τὸν θάνατον ἢ φοβεῖσθε, τὸν ἡσυχῆς ἡμετέρᾳ;
 Τὸν παύοντα νόσους, ἔπερίης ὀδυῖναι;
 Μὲντοι ἅπαξ θνητοῖς κοῦρα γίγνεται, ἐπὶ ποτ'
 αὐτὸν

Εἶδέν τις θνητῷ δούπερον ἐρχόμενον.
 Αἱ δ' νόσοι πολλαὶ ἔποικίλας, ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλον
 Ἐρχόμεναι θνητῷ, ἔμεταβαλλέμεναι.

52. Τῷ αὐτῷ.

Σώμα πάθεις ψυχῆς, ἄδης, μῆρ', ἀχθεις, ἀ-
 νάγκη,

Καὶ δῆμιαι κρατερὲς, ἔκλυσαι βασιάνων.
 Ἀλλ' ὅταν ἔξέλθῃ τῷ Σάμαίῳ, ὡς ἀπὸ δεσμῶν
 Τῷ θανάτῳ, φύγῃ πρὸς θεὸν ἀθάνατον.

53. Ἀθῆλον.

Χαίρει τις θείδουρι, ἐπεὶ θάνατον· ἄλλοι ἐπ'
 αὐτῷ

Χαρήσῃ. θανάτῳ πάντες ὀφειλόμεθα.

54. Ἀθῆλον.

Γις αἰδῶνι ἰθὺς αἰσάπλυσαι, εἴτ' ἀπ' Ἀθλῶν
 Στείχῃς, εἴτε νέκυς νείσσαι ἐκ Μερόης,
 Μὴ σέ γ' ἀνιάτω πάσης ἀπὸ τῆλε θανόντος.
 Πόρτοθεν εἰς ὃ φέρον εἰς αἰδῶνι δρῆμε.

55. Ἀθῆλον.

55. Ἀδελφον.

Καὶ τῶνον, ἀλλὰ μὲν σὺ μὲν δέ τε ἔσθ' οὐ πῦν
ἄλλον.

Γάιντας ὁμῶς θνητὺς εἰς αἰδῆς δέχεται.

56. Εἰς Θεός.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἀνθρώπους μὲν ἵσως λήσῃς, ἄτοπὸν κ' ποιήσας
Οὐ λήσῃς ὃ θεὸς, σὸδ' ἐλογιζόμενός.

57. Ἀδίσσων.

Ζεὺς, Κύκλω, Ταῦρος, Σάτυρος, Χρυσὸς,
δι' ἑσθ'.

Λήδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

58. Εἰς τὲς αἰεὶ Νοσενίαις.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Τὲς χαταλείψουσας γλυκερὸν φάτο, σὸν ἔτι
δρῶν,

Τὲς δ' ἐπὶ περσοδομή ζώντας αἰεὶ θανάτῳ.

59. Εἰς Κόλαχας.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φίσις χαλεπώτερον εὗρεν

Ἀνθρώπων χαταρὰν ψευδομῆν φιλίῳ.

C

Οὐ

18 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Οὐ γὰρ ἔθ' ὡς ἐχθρὸν θεωρουμένους, ἀλλ'
ἀγαπῶντες,
ὦ φίλον, ὅτ' τέτρω πλείονα βλαπτόμεθα.

60. Ἀθηναι.

Πλαστὸν ἔχων τὸν Ἑρώτα· φόβῳ δὲ φιλεῖς ὅ
δυσάκην.
Τὸ δὲ φιλεῖν ἔτι πλεονέκτητον ἀπὸ τοῦ φοβέσθαι.

61. Εἰς Θεκυδίδην.

Ἀθηναι.

ὦ φίλος, εἰ σοφὸς εἶ, λείβε μ' εἰς χέρας· εἰ δὲ γὰρ
παμπόνη
Νῆϊς ἔφης μεσέων, ῥίψον ἅ μὴ νοέεις.
Εἰμὶ δὲ γ' ἐπὶ πρύμνῳ βατός· παῦροι δ' ἀγῶ-
στρον
Θεκυδίδην Ὀλόν, Κεκροπίδην τὸ γῆρμα.

62. Εἰς Μετριοτήτα.

Ἀθηναι.

Πᾶν τὸ περὶ τὸν ἄνθρωπον ἐπὶ λόγῳ ἔστι πα-
λαῖος,
ὦς ὅτι τὸ μέλι τῷ πλείονι ἔστι χολή.

63. ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Οἶκός ἐστι πάτρι βίότης χάρις· αἱ δὲ περὶ τὰ
φρονήσεις ἀνθρώποις, ἐβίβω, ἀλλὰ πίνω.
Εἰς

64. Εἰς Ἀρτέμιδον ναόν.

ἌΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Καὶ κρομαῖς Βαβυλῶν^{ος}, ὅπδ' εὐρογὴν ἄρμασι
 τείχεσ,
 Καὶ Ἴν' ἐπ' Ἀλφειῷ Ζῴῃα κατφυγασάμην,
 Κάπων τ' ἀώρημα, καὶ ἡελίοιο κροχασόν,
 Καὶ μέγ' αἰπεινῶν πυραμίδων κάματον,
 Μνάμα τε Μαυσώλῳ πελώριον· ἄλλ' ὅτ' ἐσῆδ' ἐν
 Ἀρτέμιδον νεφέων ἄχρ' ἔσθοντα δόμον,
 Κεῖνα μὲν ἡμαυρώσῃ τε, κὲν ἴδ' ὀσφιν Ὀλύμπου
 Ἀλίου, ἐσθ' ἐν πῶ τοῖον ἐπαυγάσεται.

65. Εἰς Ναυκλίαν.

Τῆς αὐτῆς.

Γειαιότης Ἀρχαπῶ^{ος}, ὅτ' ἐκ νεστοιο βαρείης
 Ἀρκ' λιποψυχέων ἔρρεεν εἰς αἶδ' ἰδ' ἰδ',
 Εἶπε παῖδ' ὑμέσιν, ὦ φίλα τέκνα μάκαλλαν
 Καὶ τὸν ἀετοτητῶν σέρξασθε μοι βίδον.
 Μὴ σφαλερῆς ἀνείτε πόνον σοι δένει δαλάσσης,
 Καὶ βαρυὶ ἀτηρῆς ναυκλίας κάματον.
 Ὅσον μητρὸς γλυκερώτερη ἐπλέτο μήτηρ,
 Τόσον ἀλὸς πολίτης γαῖα παθ' ἡσυχότερη.

66. ἌΝΤΙΦΙΛΟΥ Βυζαντίνου.

Τόλμα, νεῶν ἀρχηγέ, σὺ γὰρ δ' εὐρογὴν ἦν εὐροπότιον,
 Καὶ ψυχὰς ἀνδρῶν κέρδεσιν ἡρέδισας,

Οἶον ἐπεκλήνω δόλιον ξύλον, οἶον ἐνῆχας
 Ἄνδράποισι θανάτῳ κέρδους ἐλεγχόμενον.
 Ἦν ὄντως μερόπων χρυσέον ἡμίθε, εἴγ' ἀπὸ χέρσου
 Τηλόθεν ὡς αἰδοῖς πόντῳ ἀπέβλεπετο.

67. Εἰς Νῆα.

ΖΗΛΩΤΟΤ.

Ἐκλάθην ὅπῃ γῆς ἀέμῳ πίτις· εἰς τὴ μὲ πόντῳ
 Σπέλλεπ, ναυηγὸν κλῶνα πρὸ ναυκλῆϊς;

68. Εἰς Ὀρνίς.

Ἀδελον.

Ἀττὶ κῆρα, μελίθρεπτε, γάλαθ' γάλον ἀρ-
 πάξασα
 Τέτιγ', ἀπιδμοῖς δαῖτα φέρεις τέκεσιν.
 Τὸν γάλον, ἃ γαλῶεσσι· τὸν εὐπτερον, ἃ πτε-
 ρέεσσι.
 Τὸν ξένον, ἃ ξεῖνα· ἀρνὸν, ἥερινά.
 Οὐχὶ τὰρ ῥεῖς ῥίψας; ἔγδ' ὀρέμεις σὸδ' ὀρχαμον
 Ὀλλυαδ' ὑμνοπόλεις ὑμνοπόλοις σῶμασιν.

69. Εἰς Πλευτῆνίαν.

Ἀδελον.

Ἦν νέθε, ἀλλὰ πένης· νῦν γηῶν, πλεσιός
 εἰμι.
 Ὡ μόνθε ἐκ πάντων οἰκτρὸς ὢν ἀμφοτέροις.
 Ως

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 21

Ὡς τό τε μὲν ῥῆσος διωάμην ὅπότ' ἐδὲν εἶχον·
Νῦν δ' ὅπότ' ῥῆσος μὴ διώμας, τότ' ἔχω.

70 ΠΑΛΛΑΔΑΨ.

Χρυσέ, πάτερ χρυσακων, ὀδυνῆς ἐ φρονίδῳ
ἦ,
Καὶ τὸ ἔχῃν σε, φόβῳ, ἐ μὴ ἔχαιν σ', ἐ-
δυώῃ.

71. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Πλῆτῳ ὁ τῆς ψυχῆς, πλῆτῳ μόνῳ ἔστιν ἀ-
ληθείης.

Τάλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τῶν κτεάνων.
Τὸν δ' πολυκτέδμον ἐ πλείον ἔστι δίκαμον
Κλήζεν, ὃς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς διώματα.
Εἰ δέ τις ἐν ψήφοις κατατίκεται, ἄλλον ἐπ' ἄλλῳ
Σωρεύειν αἰεὶ πλῆτον ἐπειγόμενος,
Οὕτως ὅποια μέλιωσα πολυτρήτοις ἐνὶ σίμβροις,
Μοχθήσας, ἐπέων δρεψομένων τὸ μέλι.

72. Εἰς Παραμυδίην.

ΠΑΛΛΑΔΑΨ.

Περσδοκίη θανάτῳ πολυώδυιός ἐστιν ἀνίη·
Τὐτο δ' καρδαίνει θνητὸς ἀπολύμηνῳ.
Μὴ τοίνυν κλαύσης τὸν δ' ποιχόμενον βιότοιο·
Οὐδὲν γὰρ θανάτῳ δδύπερον ἔστι πάθος.

73. Εἰς Πατείδα.

Τίνας ἂν εἴποι λόγους Ὀδυσσεὺς ὅπως αἰς Ἰθάκης.

Χαῖρ' Ἰθάκῃ μετ' αἰθέλα, μετ' ἄλγεια πικρὰ
παλασίου,

Ἀσπασίως τεὸν ὕδασι ἰχθυόμαί, ὅφρα νοήσω
Λαέρτιω, ἄλοχόν τε, & ἀγλαὸν υἱέα μῦθον.
Σὸς γὰρ ἔρως κατέδελξεν ἐμὸν νόον. οἶδα & αὐτὸς,
Ὡς σέθεν γλυκύμιόν γ' ἦς πατείδου, ἥδ' ἐ τοκῆων.

74. Εἰς Ὀμηρον.

ἌΛΦΕΓΟΥ ΜΙΤΤΛΗΝΑΙΟΥ.

Ἀνδρομάχῃς ἐπὶ Δρῳϊὸν ἀκούμεν, εἴ σέ τι
Τροίῳ

Δερκέμεθ' ἐκ βάρων πᾶσιν ἐρειπομένην,
Καὶ μέδον Αἰδύτειον ὑπὸ σφαίρῃσι πόληθι,
Ἥ δ' τὸν ὄξ' ἵππων Ἐκτορα συράμενον,
Μαρονίδαο Διὸς μῦθον ὃν ἐμὴ πατεὺς αἰοίδων
Κοιμῆται, γῆς δ' ἀμφοτέρης κλίμαται.

75. Εἰς Μένανδρον.

Ἀθῆλον.

Αὐταῖ σοι σομῶτασιν δῆναι φέρτο μέλιωσι

Ποικίλα μεσῶν δῦντα δρεψάμεναι.

Αὐταῖ & χάριτί σοι ἐδωρήθητο Μένανδρε,

Στωικίῳ εὐστοχίῳ δράμασιν ἐνδύμεναι.

Ζῶεις δ' εἰς ἀνδρα. τὸ δ' ἵκλῃται ὅσιν Ἀθλίωσι

Τ' εὖν σέθεν, ἑραρίων ἀπόμυθον φράτων.

76. Εἰς

76. Εἰς Σιωπὴν.

ΠΑΛΛΑΔΑΨ.

Πᾶς τις ἀπαίδυτος, φρονιμώτατός ἐστι σιωπᾶν,
Τὸν λόγον ἐγκρύπτων ὡς πάθος ἀχρεόζατον.

77. Εἰς Σοφίδῳ.

ΠΑΤΛΟΥ ΣΙΔΕΝΤΙΑΡΙΟΥ.

Οὐ πὲρ ζῆν χαρίεσσιν ἔχῃ φύσιν, ἀλλὰ τὸ ῥίψαι
Φροντίδας ἐκ σέρνων ταῖς πολιοκροτάφους.
Πλῆτον ἔχῃν ἐδέλω ἔν ἐπάρκιον· ἢ ὅπως
Θύμῳ αἰεὶ κατέδῃ χρυσομορφῆς μελέτη.
Ἐνθεν ἐν δὲ θεώποισιν ἀρείονα πολλάκι δῆεις
Καὶ πενίλῳ πλέτε, ἔθ' θάνατον βιότε.
Ταῦτα σὺ γινώσκων, κραδίης ἔθυσσε κελύδους,
Εἰς μίαν εἰσπρόων ἐλπίδα, πλὴν σοφίλῳ.

78. Εἰς Σωφροσύνῳ.

Ἀθῆλον.

Σωφροσύνῃ καὶ ἔρωι κατενδυτίον ἀγγέλλουσιν
Ἐλθόντες, ψυχὰς ὠλεσσοῖ ἀμφοτέρω.
Φαίδρῳ μὲν κτείνειν πυρὸς πόθος Ἰππολύτου,
Ἰππολύτου δ' ἀγνὴ πέφνε σοφροσύνῃ.

79. Εἰς Τύχην.

Ἀδελφον.

Ἐλπίς ἐσὺ τύχη, μέγα χαίρετι · τὸν λιμὸν
 εὖρον.

Οὐδὲν ἐμοῖ χ' ὑμῖν · παίζετε τὲς μετ' ἐμέ.

80. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Ἄγεός Ἀχαρνίδος ἡμόμηνυ πῖτε, νῦν δ' Με-
 νίππου.

Καὶ πάλιν δ' ἑτέρου βήσσυμαι εἰς ἔπερον.

Καὶ γὰρ ἐκείνῳ ἔχον με ποτ' ὤετο, ἐ πάλιν
 ἔτῳ.

Οἶέται · εἰμὶ δ' ὅλως ἐδένος, ἀλλὰ τύχης.

81. ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Πάγωνιόν ἐστι τύχης μερόπων βίῳ οἰκτρὸς ἀλή-
 τής

Πλέτῃ ἐ πενίης μεσότη ῥεμβόμηνῳ.

Καὶ τὲς μὲν κατὰ γούσα, πάλιν σφαρηδὸν αἶ-
 ρει,

Τὲς δ' ἀπὸ τῶν νεφελῶν εἰς αἰδῶνι κατὰ γή.

82. ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

Παλλὰ τὸ δαμόνιον δυνάτα, καὶ ἢ ὠδᾶδοξα.

Τὲς μικρὸς δριάγῃ, τὲς μεγάλαις κατὰ γή.

Καὶ

Καὶ σὺ τίλ' ὄφρυν ἔ τὸν τυφὸν καταπαύσῃ,
 Καὶ ποταμὸς χρυσὸν νάματά σοι παρέχῃ.
 Οὐ δρύον, οὐ μαλάχην ἀνεμὸς ποτε, τὰς ὃ
 μεγάλας
 Ἦ δρίας ἢ πλατάνους οἶδε χαμῶ κατὰ γῆν.

83. Τὸ αὐτὸ.

Μὴ Πάων, φίλος εἰ δυν τοῖς, φίλος εἰ μακάρεσσιν,
 Καὶ σὺ ῥηϊδίως ἔκλυον ἐξαμύν.
 Ἄν πάσης, εἴθεῖς ἐκ τοι φίλος, ἀλλ' ἄμα πόρτα
 Ἐξεία, τύχης τε ῥοπαῖ· Συμμεταβαλλό-
 μῃνα.

84. Εἰς Φρόνον.

ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Ὁ φρόνους οἰκτίρμῃ, κατὰ Πίνδαρον, ἔστιν ἀ-
 μένων.

Οἱ βασιχαγνόμενοι λαμπρὸν ἔχουσιν βίον.
 Τὺς δ' αὖ λίδρ' αὐτοχρεῖς οἰκτεῖσθαι.
 Μὴτ' ἀγρὸν ἐν δαίμων, μήτ' ἐλεεινὸς ἐγώ.
 Ἦ μεσότης γὰρ ἀείσον. ἐπεὶ τὰ μὲν ἄγχα πέ-
 φυκε.

Κινδυνὸς ἐπάγῃ, ἔρατα δ' ὕβριν ἔχῃ.

85. Ἀδελφόν.

Ὁ φρόνους αὐτὸς αὐτὸν εἰς βελέεσσιν ἀμάρτυς.

86. Τῷ

86. Τῷ αὐτῷ.

Ὁ φθόγος ἔστι χάμισον· ἔχθ' δὲ κ' χαλὸν ἐν αὐ-
τῷ.
Τήκει γὰρ φθονεῶν ὄμμαται ἔκ κραδίῳ.

87. Εἰς Φιλαργύρου.

ΣΤΑΤΥΛΙΟΥ ΦΛΑΚΚΟΥ.

Χρυσὸν ἀνὴρ εὐεῶν, ἔλιπα βρόχον· αὐτὰρ ὁ
χρυσὸν
Ὅν λίπεν ὅση εὐεῶν, ἦψεν ὃν εὖρε βρόχον.

88. Εἰς Φιλίδου.

Ἀδελφον.

Θησαυρὸς μέγας ἔς' ἀγαθὸς φίλος, Ἡλιόδωρε,
Τῷ ἔκ τηρήσῃ τέτον ὅπισσ' ἀμύμων.

89. ΛΟΤΚΙΛΛΙΟΥ.

Εἴ με φιλεῖς, ἔργω με φίλει, ἔκ μὴ μ' ἀδί-
κει σύ.

Ἀρχὴν τῷ βλάπτειν πλὴν φιλίου δέμματος.
Πᾶσι γὰρ ἀνθρώποισιν ἐγὼ πολὺ κρείσσονα φημί
Τὴν φθνεῖαν ἔχθραν τῆς δουλερῆς φιλίας.
Φασὶ γ' ἔκ νήεσιν ἀλιπλάρεεσι χερσίου
Τὰς ὑφάλους πέτεας τῇ φανεῶν σπαιλάδων.

90. Εἰς

90. Εἰς Φρόνησιν.

ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ.

Ἡ βραδύπυς βελή, μέγ' ἀμείνων· ἥ δ' ἔπαχθεα
Αἶεν ἐφελκυσμένη τὴν μέγανοιδον ἔχῃ.

91. Εἰς Φρονίδας.

ΘΕΟΓΝΙΔΟΣ.

Τὴν σαυτῆ φρένα τέρπε· δυσηλεγέων δ' πολιτῶν
Ἄλλος τις σὲ κηκᾶς, ἄλλος ἀμεινον ἐρεῖ.

92. ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Εἰ τὸ μέλειν διώαται πι, μερίμνα, ἔ μελέτω
Σοί.

Εἰ δ' ἔμελει παῖσιν δάμνηναι, Σοί κ' ἔμελει·
Οὔτε μεριμνήσεις δίχα δάμνητος, ἔτ' ἀμελήσεις·
Ἄλλ' ἵνα σοὶ π' μέλη, δάμνηναι τῷτο μέλει.

93. Εἰς Χρόνον.

ΠΑΛΑΤΩΝΟΣ.

Αἰὼν πάντα φέρῃ· δολιχὸς χρόνος οἶδεν ἀμέβη
Οὐνομα, ἔ μορφῶν, ἔ φύσιν, ἠδὲ τύχην.

94. Ἀθλον

Τὸ ρόδον ἀκμάζει βαιὸν χρόνον· ἦν δ' ἔπαρθη,
Ζητῶν εὐρήσῃς ἔ ρόδον, ἀλλὰ βάπτει.

95. ΠΑΛ-

95. Εἰς Ἀνόητον.

ΠΑΛΛΑΔΑ΄.

Πόμπες μὲν δὲλοι ἐ ἀλγζόνες εἰσὶ, ἐ εἴπ
 Ἐν τοῖς δὲθρώποις ἄλλο πέφυκε πάθος.
 Ἀλλ' ὁ λογισμὸν ἔχων τῷ πλησίον ὅσον δὲαφάνη,
 Ἐνδον ἀποκρύπτων τῇ σωέσῃ τὸ πάθος.
 Σῆς δ' οὐδὲ ψυχῆς δὲαπέπταται, ὅθεν ἀ λήθης
 Οὔτε καταπύσσων, ἔτε θρασυόμηναι.

96. Εἰς Ἀσερόληρον.

ΛΟΤΚΙΛΛΙ΄ΟΤ.

Τῷ πατρί με τὸν ἀδελφὸν οἱ ἀσερόληροι μακρό-
 γμερον
 Πάντες ἐμολύσσομαι ὡς ἀφ' ἐνὸς σώματος.
 Ἀλλ' Ἐρμυκλείδης αὐτὸν μόνον εἶπε φερόμερον,
 Εἶπε δὲ ὅτ' αὐτὸν ἔσω νεκρὸν ἐχοπτόμεθα.

97. Εἰς Γραῖας.

Τῷ αὐτῷ.

Ταῖς τέχαις, ὦ Νίκωλλα, πινὲς βάπτειν σε λέ-
 γουσιν.
 Ἀσὺ μελαινοτάτῃς δ' ἄγροαῖς ἐπείω.

98. Τῷ αὐτῷ.

Τὴν κεφαλὴν βάπτεις, γῆρας δ' ὅσον ἔποτε βάψῃς,
 Οὐδὲ παρειῶν ρυτίδας ἐκτανύσῃς.
 Μὴ τοίνυν τὸ πρῶτον ἅπαν ψιμύθῳ χατά-
 πλαττε,

Ὡς τὸ πρῶτον κέχῃ πρῶτον ἔχῃ.
 Οὐδὲν γὰρ πλέον ἔστι· τί μένει; ἔποτε φύκῃ.
 Καὶ ψιμύθῳ τὸ δόξει πρὶν Ἐκείνῳ, Ἐλάνῳ.

99. Εἰς Δυσείδης.

Τῷ αὐτῷ.

Ρύγχος ἔχων τοιῦτον ὀλυμπικὸν, μήτ' ὅτῃ κρῖναι
 Ἐλθῇς μήτ' ἐν ὅρῳ πρὸς τι διαυγὲς ὕδωρ.
 Καὶ σὺ γὰρ, ὡς Νάρκισσος, ἰδὼν τὸ πρῶτον
 ὀναργὲς,
 Τεδιήξῃ, μισῶν ἑαυτὸν ἕως θανάτου.

100. Τῷ αὐτῷ.

Ψυδὲς ἔσποπτον ἔχῃ Δημωθενίς· εἰ γὰρ ἀληθεὺς
 ἔβλεπεν, ὅτε δὴ ὅλως ἤθελεν αὐτῷ βλέψῃν.

101. ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Ἡρέσας πλοῦτος, φύκῃ, μέλι, κηρὸν,
 ὀδοντίας.

Τῆς αὐτῆς δαπάνης ὅσον δὴ Ἡρέσας.

102. Εἰς

102. Εἰς Κλέπτας.

ΛΟΤΚΙΛΛΙ' ΟΥ.

Τὸν Πλωτὸν Ἑρμῆν, τὸν Δεῶν ὑπερήτιον,
Τὸν Ἀρχιδῶν ἀνακτα, τὸν βοηλάτιον,
Ἐσῶτα πρὶ δὲ γυμνασίων ὀπίσκηπον,
Ὁ νυκτοκλέπτης Αὐλῶ. εἶπε βασιάσας,
Πολλοὶ μαθηταὶ κρεῖττορες διδασκάλων.

103. Εἰς Ἀφύλακτον οἶκον.

Κερδαλέες δίξεσθε δόμους ληΐσσορες ἄλλες·
Τοῖς δ' ὅδ' ὅτι φύλαξ ἔμπεδός, ἡ πενίη.

104. Τῷ αὐτῷ.

Βεγῶλε, τίω ἀγάλῃ πύρρῳ νέμε, μή σε Περικλῆς
Ὁ κλέπτης αὐταῖς βυσὶ ζωεξελάσῃ.

105. ΠΑΛΛΑΔΑΨ.

Τέκνον ἀγαθέης, ἀμαρτίεσσι, δρέμμα μούνης,
Εἶπε λί βρενχῆ, μηδὲν ὀπισσάμενος.

Ἐν μὲν γραμμακῆϊς, ὁ Πλατωνικός· ἀπὸ δ'
Πλατωνός.

Δόγματά τις ζητῇ γραμματικὸς σὺ πάλιν.

Ἐξ ἑτέρου φύλῃς ἐπὶ δαίτερον. ἔτε δ' ἡ γὰρ
Οἶδω γραμμακικῶ, ἔτε Πλατωνικός· εἰ.

Πάρος

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 31

Πόρ'τα μὴ οἶδα λέγεις, ἀπ'αὐτῆς δ' ἐν παῖσιν
ὑπάρχεις·
Γόλ'ομ'αυτὸ πόντων, εἶδ'εν ἔχεις ἰδ'ον.

106. Εἰς Μεθύσας.

ΚΑΛΛΙΟΤ' ἈΡΓΕΙΟΤ'.

Αἰεὶ θηρόν ἦντα Πολύκριτε· νῦν δ' πεπωκὺς,
Ἐξαπίνης ἐγένετο λυαστομύες κ' κακόν.
Αἰεὶ μοι δοκίμης κακὸς ἔμμεναι. οἷν' αὖτ' ἐλέγχει
Τὸν ἡρόπον. εἶν' ἐγένετο νῦν κακὸς, ἀλλ' ἐ-
φάνης.

107. Εἰς Πονηρὸς.

ἈΝΤΙΟΧΟΤ'.

Ψυχὴ μὴ γράψαι χαλεπὸν, μορφῶν δ' χαράξαι,
Ράδον· ἀλλ' ἐπὶ σοὶ τοῦμπαλιν ἀμφοτέρω.
Τῆς μὴ γὰρ ψυχῆς τὸ χλαίροπον ἔξω ἄγασα
Ἐν ταῖς φαινομένοις ἢ φύσις εἰργάσατο·
Τὸν δ' ἐπὶ τῆς μορφῆς δόρυβον, ἔ' σώματ' αὖ-
τε,
Πῶς αὖτ' ἐπὶ γράφῃ, μηδ' εἰσεῖν εἰσελῶν;

108. Εἰς Ῥήτορας.

ΚΕΡΕΑΛΙΟΤ'.

Οὐ τὸ λέγειν ὡς ἀσκήματα ἔ' Ἀττικὰ ῥήματα πέντε,
Εὐζήλως ἐστὶν ἔ' φρονίμως μελεῖσθαι.

Οὐδὲ

Οὐδὲ γὰρ εἰ χάριται, ἔειπε κυναεῖ, τό, τε σίξῃ,
 Καὶ κελεύριζε, λέγῃς, οὐδὲς Ὀμηρος ἔση.
 Νῦν ὑποκείδῃ δ' εἰ τοῖς γράμμασι, ἔφρασιν
 αὐτῇ.
 Εἶναι κρινοτέραν, ὥς περ νοεῖν ἂν λέγῃς.

109. Εἰς Παρορσίν.

ΑΜΜΙΑΝΟΥ.

Καὶν μέγας Ἡρακλῆες σπλῶν ἔλθῃς παρορίζων,
 Γῆς μέρθ' ἀνδρώποισι πᾶσιν ἴσον σε μῦρε·
 Κεῖσθ' ὁ Ἰφὼ ὀργίθ', ἔχων ὀβολῷ πλέον ὅσθ' ἐν,
 Εἰς πλὴν ὅσθ' ἐκ σπλῶ γλῶσσαι ἀναλυόμεθ'.

110. Εἰς Ὑβριτάς.

ΠΑΛΛΑΔΑΪ.

Πολλὰ γαλῆεις, Ἄνδρωπε, χαμῶϊ δ' ἔκθῃ μετὰ
 μικρόν·
 Σίγα, ἔμελετὰ ζῶν ἐκ τὸν δάνατον.

111. Τῇ αὐτῇ.

Ἦλιθ' ἀνδρώποισι αὐγῆς Θεός· εἰ δ' ἔαυτὸς
 Ὑβριζὲν φάγων, ὅσθ' ἐπὶ φῶς ἐπύθεν.

112. Τῇ αὐτῇ.

Ἀνίξεν μὲν ἄριστον, ὃ δ' ἴσος, ἔχθεθ' ἀρχή·
 Ἀλλὰ καλῶς εἶπεν, Ἀττιῶν ἔστι μέλι.

113. ΠΑΛΛΑΔΑ΄.

Εἰ πένουμαι, τί πάθω; τί με μισεῖς ὅν αἰδι-
κῶντα;

Γτάσῃμα τό δ' ἐξὶ τύχης, ὅν αἰδίκημα τρέ-
πων.

114. Εἰς Φειδωλές.

Ἄδῃλον.

Πλετῆν φασί σε πόρτες, ἐγὼ δέ σε φημὶ πένεας.

Χρῆσις γδ', πλέτε μέρτυς, Ἀπολλόφανες.

Ἄν μετέχης αὐτῇ σὺ, σὰ γίγνεται· δὴ ὃ φυ-
λάτῃς

Κληρονόμοις, ἀπὸ νῦν γίγνεται ἄλλότεια.

115. ΠΑΛΛΑΔΑ΄.

Πλετὸν μὲν πλετῆν ἔχῃς, ψυχῇ δ' ἐπένῃ.

Ὡ τοῖς κληρονόμοις πλέσσει, θεὸς δ' ἐπένης.

116. ΛΟΤΚΙΛΛΙΟΥ.

Μιῦ Ἀσκληπιάδης ὁ φιλάργυρος εἶδεν ἐν οἴκῳ,

Καί, ἔπεις, φησὶν, φίλτατε μὲν πρὸς ἐμοί;

Ἢδὲ δ' ὁ μὲς γαλῆσας, μηδὲν φίλε, φησὶ,
φοβηθῆς.

Οὐχὶ τροφῆς ὥσθ' ἐσὶ ἀρῆζομαι, ἀλλὰ μοιῆς.

117. Εἰς Φιλοσόφους.

Τῷ αὐτῷ.

Εἶναι μὲν κωϊκὸν σε Μενέστρατε, καὶ νυπόδητον,
 Καὶ ῥιγῆν, σπῆλῖς δὲ πλῆλῃ χαλδῶν.
 Ἄν ὃ παρὰ τῆς ἄρτης ἔκ κλάσματ' ἀναιδῶς,
 Καὶ γὰρ ῥά βδον ἔχω, ἔσέ λείγουσι κύνα.

118. ΚΑΡΦΥΛΙΔΟΥ.

Μὴ μέμψῃ πατριῶν τὰ μνήματά μιν παροδίστα·
 Οὐδὲν ἔχω θριλικῶν ἄξιον ἐπὶ θανάτων.
 Τέκνων τέκνα λείλυστα· μή τις ἀπέλαυσα γυναικὸς
 Συγγήρου· τριῶσι πασι δὲ δώκα γάμους,
 Ἐξ ὧν πολλάκι παῖδας ἔμοις ὀνηρίμοισι κήλποις,
 Οὐδενὸς οἰμώξαις ἢ νόσον, ἢ θάνατον.
 Οἱ μὲ κατεσπασμένοι ἀπήμωνα, τὸν γλυκυῖ
 ὕπνον
 Κοιμᾶται χάριεν πέμψον ἔπ' ὀσσεύων.

119. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ἦν δίζη Τίμωρον ὃν αἰδῶ, ὅφρα πύθηται
 Ἦκε παρὰ ψυχῆς, ἢ πάλι πῶς ἴσεται.
 Δίζευται, φυλῆς Πτολεμαῖδος, ὑπὲρ πατρὸς
 Πανσφίην· δῆκεις δὲ αὐτὸν ὃν ὀσσεύων.

120. Τῷ αὐτῷ.

Συνόπμως ὡς ὀξύνῃς, ὃς ἔφθον· ἢ μακρὰ λέξω.
 Θῆρας, Ἀβυσσῆς, Κρής, ὑπὸ ἔμοις δουρίχον.

121. ἈΝΑΚΡΕΨΟΝΤΟΣ.

Καρπὸς ἐν πολέμῳ Τιμόκριτος, ἔτι δὲ σῆμα.
Ἄρης δ' ὅση ἀγαθῶν φείδεται, ἄλλὰ κακῶν.

122. Εἰς Θεμιστοκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Ἄν' ἐκ πάφῃ λιτοῖο δὲς Ἑλλάδα, δὲς δ' ὅτ' ἔστι
ταῦτα

Δέρεται, βαρβαρικῶς σύμβολα ναυφθορίας
καὶ τύμβῳ κρηπίδα πείραζε Περσικῶν Ἄρη,
καὶ Ξέρξῳ. τέτοις δαῖπ' εἰ Θεμιστοκλέα.

Σπάρτα δ' αἰ Σαλαμῖς ὅτ' ἐκείσεται, ἔργα λεί-
γυσαι

Τάμει. ἔμε μικροῖς τὸν μέγαν ἐνέκλειπαι;

123. Εἰς τὸν ἐν Θερμοπύλαις Θανόντα.

ὦ ξῆν' ἀγλαῶν Λακεδαιμονίοις, ὅτι τῇδε
Κείμεθα, τοῖς κείνων πεινυμένοι νομίμοις.

124. Ἀδελφον.

Οὐνομόμοι· τί γ' οὖτο; πατρὲς δὲ μοι· εἰς ἐν γ'
οὖτο;

Κλεινὸ δ' εἰμὶ γένος. εἰ γ' ἀφαιροτάτη;
Ζήσας ὀνδύξως ἔλιπον βίον. εἰ γ' ἀδύξως;
Κεῖμαι δ' ἐν δαίδ' ἐνυῶ. τίς, ἔγωγε, ταῦτα λέγεις;

125. Ἀθῆλον.

Ζωὴν συλήσας, δωρὴν πάφον • Ἀλλά με κρύπτεις,
Οὐ δάπτεις. τοῖς κ' αὐτὸς ὄναμο πάφου.

126. Εἰς Δίκην.

Ἀθῆλον.

Κλῦ' με κατακρύπτῃς ὡς ἑδενὸς ἀνδρὸς ὀρώντ' ἔμε,
Ὅρμα Δίκης καταρᾶ πάντα τὰ γηγνόμυα.

127. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κύζιον ἡ' ἔλθῃς, ὀλίγος πίνῃ. Ἴω πακύν εύρην.
Καὶ Διδύμην • ἀφανὴς ἔκ γ' ἡ γῆρεν.
Καί σφιν ἀνιερὸν μὲν ἔρεῖς ἔπος, ἔμπα δ' ἰλέξον,
Τῷ δ', ἔκ τιν κείνων ἦδ' ἔχω Κερίδρ.

128. Εἰς Θεμισκλέα.

ΓΕΡΜΑΝΙΚΟΥ.

Τῷ το Θεμισκλεῖ κενὸν ἤριον ἔβρατο Μάγνης
Λαὸς, ὅτ' ἐκ Μήδων πατρίδα ῥυσάμηντο,
Ὅδνείω ὑπέδω χθόνα, ἐ λίδον. ἦδελεν ἔπως
Ὅ φθόνῃ. αἱ δ' ἀρεταὶ μείον ἔχουσι γέρας.

129. Ἀδέσποτον, εἰ δ' ΝΕΡΩΝΟΣ.

Ἐμὲ θανόντ' ἔμε, γὰρ μιχθήτω πυρὶ
Οὐδὲν μέλει μοι παμφορὶ καλῶς ἔχῃ.

130. Εἰς

130. Εἰς Ἄνδρας ὅσῃ Ἐπισήμους.

Ἄσθλον.

Ταῖα φίλη, τὸν ᾠρέσθην Ἀμυῶλιν ἐνδεο
 ἡλόποις,

Πολλῶν μνησαμένη τῇ δ' ὅπ' σοὶ χαμῶτων.

Καὶ γὰρ αἰὲν ᾠρέμενον σοὶ δ' ὤρετό μεξεν ἐλαφίης,

Πολλάκι δ' βερμίν κλήμασιν ἡγλαΐσεν,

Καὶ δ' ἡὺς ἐπλησε, δ' ὕδατος αὐλάχας ἔλκων,

Θῆκε μὲν εὐλάχανον, δῖκε δ' ὁπ' ὠροφόρον.

Ἄνδ' ὧν σὺ ᾠρηεῖα κατὰ κροτάφου πολιοῖο

Κεῖσο, δ' εἰαρινὰς δ' ὠροκῆμαι βοτάνης.

131. ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Πολλὰ φαγών, δ' πολλὰ πῶν, δ' πολλὰ κῆκ'
 εἰπών

Ἄνδρώπων, κῆμα Τιμκρέων Ῥόδου.

132. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Δαίμωνα ἴς δ' εὖ οἶδε τὸν αὐρεον, ἡνίκα δ' σέ,

Χάρμ' τὸν ὀφθαλμοῖς ῥιζὺν ἐν ἡμετέροις,

Τῇ ἐτέρῃ κλαύσμεντες ἐδάπνομεν; ὅθεν ἐκένε

Εἶδε πατὴρ Διοφῶν χρῆμα δ' ὠροκῆμα.

133. Εἰς Νιόβην. ἈΓΑΘΙΟΥ.

Ὁ τύμβος ἔτ' ἐνδον ὅσῃ ἔχ' νεκρόν,

Ὁ νεκρὸς ἔτ' ὅσῃ ἐκτὸς ἔχ' τάφον,

D 3

Ἀλλ'

Ἄλλ' αὐτὸς αὐτῷ νεκρὸς ἔστι ἐ πάφῳ.

134. Εἰς πλὺ αὐτῷ.

ἌΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Μένδρ' Ὡν τέκνοις νεκροσὸλε δέξο με, πορθμεύ,
Τὰν λάλῃν, ἀρκεῖ σοι φόρτος ὁ Γδυταλίδος.
Πληρώσει γαστὴρ μία σὸν σκάφῳ· εἰσὶδὲ κέρυς
Καὶ κέρως, Φοῖβε σκῦλα ἐ Ἀρτέμιδος.

135. Εἰς Τίμωνα.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Τίμων (ὃ γ' ἔτ' ἐστί) τί τοι φάσθ', ἢ σκότῳ
ἐσθλόν;
Τὸ σκότῳ· ὑμέων γ' πλείονες εἰν αἰδῆ.

136. Εἰς τὸν αὐτόν.

Τίμων μισθὸν δρωπῳ ἐστικέω· ἀλλὰ πάρελθε,
Οἰμῶζεν ἔτι πῶς πολλὰ, πάρελθε μόνον.

137. ΛΟΤΚΙΑΝΟΥ.

Παῖδά με πενταέτηρον, ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα,
Νηλεΐδης αἰδῆς ἤρπασε Καλλιμαχῶν.
Ἄλλά με μὴ κλάοις ἐ γ' βιότοιο μετῶρον
Παύρε, ἐ παύρων τῷ βιότοιο κεκῆρ.

138. Εἰς

138. Εἰς Γυνᾶν.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΥ.

Δάκρυά σι εἰ νέρδεν ὑπὸ ῥονός, Ἡλιοδώρα,
 Δωρῆμα, σπρηῆς λείψανον εἰς αἶδω,
 Δάκρυα δυσδάκρυτα. πολυκλαίτῳ δ' ἐπὶ
 τύμβῳ

Σπένδω μνᾶμα πόθων, μνᾶμα φιλοφροσύνας.
 Οἶκτρά γ' ὃ, οἶκτρά φίλῃν σε εἰ ὅν φθιμύοις
 Μελέαγρος

Αἰάζω, κενεῶν εἰς Ἀχέροντα χάειν.
 Αἶ, αἶ, πῦρ τὸ πυθνὸν ἐμὲ θάλῃ; ἄρπασεν
 αἶδας,

"Ἀρπασεν" ἀκμᾶν δ' ἀνδρὸς ἔφυρε κόνις.
 Ἀλλὰ σε γενεῆμα γὰρ πρὸς τροφῇ, πρὸς πόδῳ
 Ἡρέμα θῆς κῆλποις μάτερ ἐναλκχέλισμα.

139. Εἰς Γέροντα.

Ἀδελφεόν.

Ἐξηγνῆσθαι Διονύσιον ἐνθάδε κῆμα,
 Ταρσός, μὴ γήμας· αἶθε ὃ μηδ' ὁ πατήρ.

140. ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ Αἰγυπτιῶ.

Αὐτὸν θοδότιον ὁ ζωγράφος· αἶθε ὃ πένης
 Ἡμβροτε, εἰ λήθην δῶκεν ὀδυρμένοισι.

141. ΣΑΠΦΟΥΣ.

Τιμάδης ἄδ' ἐκ ἡνίκα, πρὶν δὴ πρὸ γάμοιο θανέσθην,
 Δέξατο φερσεφόρῃς κυάνεον θόρυγμον
 Ἄς ἐκ ἀποφθιμίας, πᾶσαι νεοδηγῆι χαλκῇ
 Ἀλικας ἱμερτοῦ κρατὸς ἐένεντο ἡρόδῳ.

142. Ἀθηνῶν.

Ὅρᾷς πρὸς ὦπον Κασιγῆς τῆς σάφρονος;
 Εἰ ἐπέδνηκε ταῖς ἀρεταῖς γνωρίζεται
 Ψυχῆς τὸ κάλλος μᾶλλον ἢ τῆς σώματος.

143. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Κρητίδα πλὴν πολύμυθον, ὅππασιν ἔλκευ
 παύζειν,
 Δίζονται Σαμίων πολλάκι θυγατέρες,
 Ἥδισαν συνέμυθον, αἰὲν ἄλγος ἢ δὲ ἀποβρίξῃ
 Ἐνθάδε τὸν πάσης ὑπνον ὀφειλόμενον.

144. Εἰς Δελφόν.

ΔΙΟΣΚΟΤΡΙΔΟΥ.

Δελφός ἐγώ, ναὶ δελφός, ἐλδύθερίῳ δέ με τύμβῳ,
 Δέσποτα Τιμόδη, τὸν σὺν ἔθελ' ἀποφάσκει.
 Εὐαίων', ἀσπὴν τένοις βίον. ἡ δὲ ὑπὸ γῆρας
 Πρὸς με μύθῳ, σὺς ἐγώ, δέσποτα, κὴν αἰδέη.

145. Εἰς

145. Εἰς Ἑκτορα καὶ Ἀϊαντα.

ΛΕΟΝΤΙΟΤ.

Ἑκτωρ Αἰδὼς ξίφει ὥπασεν, Ἑκτορι δ' Αἴας
 Ζωστὴρ· ἀμφοτέρων ἡ χάρις εἰς θάνατον.

146. Εἰς Ἡφαιστον.

Ἀδίσσων.

Ψῆχ' ἔπερξεν ὁ πολὺς ἄρσενος, σέθεν σιδήρε
 Φέδετα, δὴλὰ μὴ πάντ' ὀλέκει δρεπάνη.
 Ὡς ἔλπετο Λαέρτης ἱερὸν· ὁ γὰρ δὴν ἀκλῆς
 Βαῖον ἄπο, ψυχρῶν λείβεταί τ' ἔξ ὑετῶν.
 Οὐνομα μὲν ἦεν αἰεὶ νέον. ἐγὼ δ' αἰοιδῶ
 Ἀμβλύνειν αἶψαν (κλῶ ἐθέλη) διώατα.

147. ἈΡΧΙΟΤ.

Ἑκτορι μὲν Τροίην συλκάζθαιεν, ἐδ' ἐπ' χεῖρας
 Ἀντήρεν Δαρδανῶν παῖσιν ἐφ' ἡμιγύοις.
 Πέλλα δ' Ἀλεξάνδρῳ συναπώλετο. πατρὶδες
 ἄρα
 Ἀνδράσι, ἐπ' αἰτίας ἄνδρες ἀγαλλόμενα.

148. Ἀθηνῶν.

Θεσσαλὸς Ἰπποκράτης, Κῶν γένετο, ἐνθάδ' ἐ
 κείτα,

Φοῖβε ἀπὸ ρίζης ἀθανάτου γεγαώς,

Πλεῖστα

42. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Πλείστα πρόπαγα τόθ' ὦν σήσας ὅπλοισι ὑγείης,
Δόξαν ἔλων πολλῶν ἐ τύχη, ἀλλὰ τέχνη.

149. Εἰς Ἰξιδυῖν.

ἸΣΙΔΩΡΟΥ.

Ἰξῶν ἔχ' ἀλάμους ἀπ' ἥερος αὐτὸν ἔφερθεν
Εὐμηλός, λιπὼς, ἀλλ' ἐν ἑλιδυτέρῃ
Οὐποτε δ' ὀδυρίῳ ἔκυσεν χεῖρα γαστρός ἐκκλ.
Τῷτο τυφλὸν κείνω, τῷτ' ἔφερ' ὑπερσύνῳ.
Τρεῖς ὃ τριηκυστὸν ζήσας ἔτος, ἐνθάδ' ἰαύει,
Πασι λιπῶν ἰξόν, ἔπειτα, ἔχ' ἀλάμους.

150. ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ναυηγῶ πάφῳ εἰμὶ, ὃ δ' ἀντίοι, ἔστι γεωργῶ.
Ὡς ἀλὶ ἔχ' αἰὶν ξυγὸς ὑπερ' αἰδης.

151. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὡφελε μνηδ' ἐχρόντο δοαὶ νέες· ἐ γὰρ ἀν' ἡμεῖς
Παῖδα Διοκλείδ' εὖ Σώπολιν ἐξένομήμ.
Ναῦ δ' ὃ μὲν εἰν ἀλὶ πε φέρεται νέκυσ, ἀνὰ δ'
ἐκείνῃ
Οὐῶμα ἔχ' κινεὸν σῆμα πρὸς ἑρχόμενα.

152. Τῷ αὐτῷ.

Νάξιθ' ὅσα ἐπὶ γῆς ἔθανεν Λύκας, ἀλλ' ἐνὶ
πύλῳ
Ναῦ αἶμα ἔχ' ψυχὴν εἶδεν ἀπολυμνίῳ,
Ἐμπερος

Ἐμποροῦ Αἰγίνηθεν ὅτ' ἔπλεε. χῶ μὲν ὦν
 ἰγρή
 Νεκρὸς· ἐγὼ δ' ἄλλως ἔνομα τύμβῳ ἔχων,
 Κηρύσσω πημάληδες ἔπαις Ἰόδε, φεῦγε σαλγείῃ
 Συμμίσην ἐρίφων, ναυέλε, δυομήων.

153. ΦΑΚΕ' ΑΛΟΤ.

Φεῦγε σαλγείῃα ἔργα, βοῶν δ' ὀπιβάλλου ἐ-
 χέτη,
 Εἴπ' τοι ἡδὺ μακρῆς πείρατ' ἰδεῖν βιοτῆς·
 Ἥπείρω γδ' ἐνεσι μακρὸς βίβῳ· εἰν ἀλὶ δ' ἔπαις
 Εὐμαρὲς εἰς πολὺν δρόμον ἰδεῖν κεφάλῳ.

154. ΚΑΛΛΙΜΑ' ΧΟΤ.

Δωδεκέτη τὸν παῖδα πατὴρ ἀπέθηκε Φίλιππος
 Ἐνθαδὲ, πῶς πολλὴν ἐλπίδα, Νικητέλῳ.

155. Τῆ αὐτῆς.

Ἥῳι Μελαρίππων ἐθαῖπτομυ, ἡελίε δὲ
 Δυομένε, Βασιλῶ χάτθανε ἄρδενικῇ,
 Αὐτοχρεῖ. ζῶειν γδ', ἀδελφεὸν ὦν πυρὶ θείῃ,
 Οὐκ ἔτλη. δίδυμον δ' οἴητος ἐσεῖδε κακόν
 Παῖς Ἀεισίπποιο· κατήφησε ᾧ Κυρῶν
 Πᾶρα τὸν οὐτέκων χῆρον ἰδῆσα δόμον.

156. Εἰς Ὀρφέα.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Οὐκ ἔπι δειληομένας Ὀρφεὺς δρύας, ὅσῳ ἔκ πέ-
τρας

Ἄξεις, ἢ θηρῶν αὐτονόμους ἀγέλας·

Οὐκ ἔπι κριμάσσης δρυέων βρόμον, ἐχὲ χάλαζαν

Οὐ νιφετῷ συρμές, ἢ παταγέσσην ἄλαν.

Ὡλεο γὰρ σὲ ὅ πολλὰ καταδύσαντο θύγατρες

Μυαμοσυῶας, μήτηρ δ' ἔξοχα Καλλιόπα.

Τί φθιμένοις σοναχεύμεν ἐφ' ὑάσιν, ἀνίκ' ἀ-
λαλκεῖν

Τῶν παίδων αἰδῶν ὅσῳ θεοῖς δυνάμεις;

157. Εἰς Ἀρχιλόχον.

ἸΟΤΑΙΑΝΟΥ.

Σῆμα πόλ' Ἀρχιλόχευ πῶτα πόντον, ὅς ποτε
πικρῶν

Μῦσθον ἐχιδνάῳ περὶ τοῦ ἔβαψε χόλῳ,

Αἰμαξάει Ἐλικῶνα τὸν ἡμέρον· οἶδε Λυκάμειος,

Μυρόμηνος τεισῶν ἄμματα θυγατέων.

Ἡρόμα δὴ πῶτά μιν ὀδρεῖτο, μή ποτε τῷδε

Κινήσῃς τύμβῳ σφῆγας ἐφεζομένους.

158. Εἰς

158. Εἰς Εὐειπίδην.

ἸΩΝΟΣ.

Οὐ σὸν μνημεῖον τόδ' ἔστ' Εὐειπίδῃ, δὲλ' αὖ
 τῷδε.

Τῇ σῇ γὰρ δόξῃ μνημεῖον τόδ' ἀμπεύχεται.

159. Εἰς τὸν αὐτὸν.

Μνημεῖον μὲν Ἑλλὰς ἅπασ' Εὐειπίδῃ, ὅσα δ'
 ἰσθ.

Γῇ Μακεδόν. ἣ γὰρ δέξατο τέμενος βίῃ.

Πατέρει δ' Ἑλλάδος Ἑλλὰς, Ἀθῶναι. πλεῖστα
 ὅ μίσσας

Τέρψας, ὅκ πολλῶν ἔτ' ἐπαμνον ἔχῃ.

160. Εἰς Σοφοκλέω.

ΣΙΜΩΝΙΔΟΥ.

Ἡρέμ' ὡς τύμβοιο Σοφοκλέω, ἡρέμῃ κατ'
 Ἑρπύλοισι, χλοερὲς ἐκπαροχέων πλοκάμους.

Καὶ πέταλον πάντῃ δάλλοι ῥόδῃ, ἥτε φιλορρώξ

Ἀμπελῷ, ὕψα πέριξ κλήματα χόδαιμένα,

Εἵνεκεν ὅμιλῳ Διὸς πινυτάφρον' ἣν ὁ μελίχρως

Ἠσκήσεν, μεσῶν ἁμμιγα ἔχειτων.

161. Εἰς

161. Εἰς Ἀνακρέοντα.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ Σιδωνίου.

Θάλλοι τετραπόρυμβοι, Ἀνάκρεον, ἀμφὶ σέ
μαστός,

Ἀβρά τε λειμώνων πορφυρέων πέταλα.

Πηγά δ' ἀργινόεντος ἀναθλίβουσιντο γάλακτι.

Εὐώδες δ' ἀπὸ γῆς ἡδὺ χέοιτο μέθυ.

Ὅφρα κέ τοι σποδὴ τέ εἴ οἶσα τέρψιν ἄρῃται.

Εἰ δὴ κς φθιμένοις χεῖμπῃται ὑφεροσύνη.

162. Εἰς τὴν ἑαυτῶν Πατέρα.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Ὅς τις ἐμὸν πῶδ' ὅττι φέρεις πόδα, Καλλιμαχέ.
χὲ με

Ἴδι Κυρῶνά τε παῖδά τε εἴ γ' ἔτι.

Εἰδείης δ' ἄμφω κιν' ὁ μὲν ποτε πατείδος ὁ-
πλων

Ἦρξεν, ὁ δ' ἦεισεν κρείσσονα βασιλῆος.

Οὐ νέμεσις· μῦσται γὰρ ὅττις ἴδον ὄμμακ' παῖδας,

Ἀχρεβίς πολὺς ὅσιν ἀπέδεντο φίλος.

163. Εἰς Ποιμένας.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Ποιμένες οἱ ζῶντι ὅρεσσι· ῥάχιν οἷο πολεῖτε,

Αἶγας κ' ὑμῶντες ἐμβατεύοντες οἷς,

Κληῖτε.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 47.

Κλειταγόρη (πρὸς γῆς) ὀλίγῳ χάρειν δῖλλα
 προσοιῶ

Τίνοιτε, ῥητοῖν ἐνεχέει Φερσιφόνης.
 Βληχῆσαι γὰρ οἷός μοι, ἐπ' ἀξέστοιο δ' ποιμὴν
 Γέτρης σὺρίζοι παρὰ βοσκομένους.
 Εἶαί μοι πρὸς λαιμῶνιον αἴθερ ἀμέρσαι
 Χωρίτης σφάτω τύμβον ἔμην σφιδάφει·
 Καὶ τις ἄν' ἐν ἀργείοις καταχράνοιτο γάλακτος
 Οἷός μοι ἀμυγδαλὸν μάστιγ' ἀσπιδόμοτον,
 Κρητῶν δ' ὑψαίνων ἐπ' αὐτὸν τύμβον· εἰσὶ δ' αὖθις
 Εἰσὶν ἀργεῖαι καὶ φθιμένοις χάρειτε.

164. ΜΤΡΙΝΟΤ.

Θύραις ὁ κωμήτης, ὁ τὰ νυμφικὰ μῆλα νομδύων,
 Θύραις, ὁ σὺρίζων Πανὸς ἴσον δόνακι,
 Ἐνδιότῃ, οἰνοπότης, Σκίερὰν ἐπὶ πύλῳ πίτῳ
 εὐδοί.

Φρυγὴ δ' αὐτὸς ἐλὼν ποίμνια βάκτρον ἔχει.
 Ἄ, νύμφαι, νύμφαι, διεγείρατε τὸν λυκοχαρῆ
 Βοσκήν, μὴ θηρῶν κύρμα γρήθ' ὁ ἔχει.

165. Εἰς Πτωχόν.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΣ.

Εἶχον δ' ὅτε σμικρὸν ὀλίγον βίον, ἔπειτα δὲ θάνατον
 ῥέζων, ἔτ' ἀδικῶς σφάγια, γὰρ φίλη,
 Μικυλὸς εἶπ' ὀνείδιον ἐπ' ἄνεστα, μήτε σὺ χάφῃ
 Γίγνωσκ' ὅτι ἄλλοι δαίμονες, οἳ μ' ἔχουσι.

166. Εἰς

166. Εἰς τὸν Θαλῆν.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Ἦρ' ὀλίγον γε τὸ σῆμα, τὸ δ' κλέει, ἐρανόμηνες
 Τῷ πολυφροντίτι τῷδε Θάληϊ οἶον.

167. Ἀλέσποτον

Τὴν πατὴρ τόδε σῆμα, τὸ δ' ἔμπαλιν ὡς τὸ δί-
 χασον

Ἦν δ' διχασώης ὁ φρόνεις ὀξύπρεος.

168. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΔΙΟΓΕΝΟΥΣ Λαερτίου.

Ἡράκλειτος ἐγὼ· τί με ὦ χάτω ἔλκετ' ἄμυσσι;
 Οὐχ ὑμῖν ἐπόνεν, τοῖς δέ μ' ὀψισταμένοις.

Εἷς ἐμοὶ ἀνδρωπός, πεισνύελοι· οἱ δ' ἀν-
 εθμοί,

Οὐδείς. Ἄντ' ἰωδῶς ἔωξεν Φερσεφόνη.

169. Εἰς τὸν Διογένη.

ἈΝΤΙΠΑΤΡΟΥ.

Βάκτρον, ἔπηρην, ἔδιπλόον ἔμμε σοφοῖο
 Διογένους, βιότις φόρτις ὁ κεφότης.

170. Εἰς

170. Εἰς Ἡράκλειτον.

ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἰπέ κ' Ἡράκλειτε πόν μόνον, εἰ δέ με δάκρυ
 "Ἡραρχῷ" ἐμνήσιναι δ' ὁστέκεις ἀμφοτέρω
 "Ἥλιον ἐν λέγῃ κατεδύσαμιν. ἀλλὰ σὺ μὲν περ
 "Ξεῖν" Ἀλυσθρήνοισι, τετράπαλαι σποδιή
 Αἰ ὅ παῖ ζώουσιν ἀηδόνες, ἦσιν ὁ πόντος
 Ἀρπακτὴς αἰδέης ἔσθ' ὅπῃ χεῖρα βαλεῖ.

171. Εἰς Ἐπίκτητον.

ΛΕΩΝΙΔΟΥ.

Δῖλος Ἐπίκτητος γρόμιον, εἰ σὺ μ' ἀνέπρεσ
 Καὶ πενίῃ "Ἰερός, εἰ φίλος ἀδανάτοισι.

172. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥ.

Εἶπας ἦλιν χαῖρε Κλεόμβροτος ὦ μ' βρακιδώτης,
 "Ἥλατ' ἀφ' ὑψηλῆς τείχεσσι εἰς αἰδῶνι,
 "Ἀξιον ἔσθ' ἐν ἰδῶν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνος
 "Ἐν τῷ πρὶ ψυχῆς γράμμι' ἀναλεξάμεναι.

173. Εἰς Ὑβριδάς.

Ἀδελφον.

Οὐκ ἀδελφὸς ἔγραψεν Κίμων παῖδα, πρὸς δὲ ἐπ'
 ἔργῳ
 Μῶμ' οὐκ ὅν ἔσθ' ἤρωι Δαίδαλ' ἐξέφυγον.

Ε

174. Εἰς

174. Εἰς τὴν Μύρωνος βῆν.

ἸΟΤΑΙΑΝΟΥ.

Βυχόλε, ποῦ πορθεῖν με βιάζεαι; ἴσθαι νύουσαν.
Οὐ γάρ μοι τίχρη ἐπὶ πόλ' ἔδωκεν ἔχρη.

175. Εἰς Τάριλλον.

ΓΑΛΛΟΥ.

Οὐτὸς ὁ πορὶν μαχάρεσι Σωέσιος, ἔτὸς ὁ
νυδύς

Πολλάκι νεκτάρην πλησάμενος πόμπῃ,
Νῦν λιβάδῃ θνητῆς ἰμείρεται· ἡ φθονερὴ δ'
Κεῖσσι αἰεὶ χεῖλους ἐστὶ παπεινοτέρη.
Πῖνε, λέγ' ἔτι πόδῳμα, ἐὼς ὄργια μολύδατε σιγῆς.
Οἱ γλώσση πορπετεῖς ταῦτα χρυζόμεδα.

176. Εἰς τὸν δώδεκα ἄθλος τῷ Ἡρακλέει.

ΦΙΛΙΠΠΟΥ.

ᾠλεξέ τον Νεμέας θῆρ' ἀπλεζον, ὦλεσαι δ'
ὑδρῶν,

Καὶ ταῦρον· χάπερ σι' ἀμφετίναξα θρόνῳ.
Ζωστῆρ' ἐλκύσας, πάλυς Διομήδεος εἶλον·

Χρύσεια μῆλα κλάσας, Γηρυόνην ἔλαβον.
Αὐγαῖον ἰδαίνω· κομῆς ἐφύχθ' ἐκπήμον ὄρνις·
Κέρβερον ἠγαγόντω· αὐτὸς ὄλυμπον ἔχω.

177. Εἰς

177. Εἰς Ἀγαλμα Νιόβης.

Ἐκ ζῶης με θεοὶ πύξον λίθον. ὅκ' ὃ λίθοιο
Ζωὴν Πραξιπύλης ἔμπαλιν εἰργάζετο.

178. Εἰς Ἀγαλμα Ἥχους.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ, οἶϛ, ἈΡΧΙΟΥΤ.

Ἥχῳ πετρήεσσιν ὄρα, φίλε, Πάρος ἐπαίρω,
Ἀνέκτυπον φθογῶν ἔμπαλιν ἀσπεδύω,
Πάριτοϊων σωμαίων λάλον εἰκόνα, ποιμέσιν ἠδὲ
Γαίηνιον. ὅσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἄπιδι.

179. Εἰς Ἀγαλμα Ἀφροδίτης τῆς ἐν Κνίδῳ.

Τῆ ἀπὲ.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκε πῆς περικαλλέος ἀγαλμα,
Κύπρι, πῆς μορφῆς φέρτερον ὁδὸν ἔχων.

180. Εἰς πῦλόν ἐν Σπάρτῃ ἐνοπλον Ἀφροδίτῳ.

ἸΟΥΛΙΑΝΟΥ.

Παλλὰς πᾶν Κυδέρειδον ἐνοπλον εἶπεν ἰδῆσαι,
Κύπρι, δέλεις ἔτιωσ' ἐς χεῖσιν ἐρχόμεδα;
Ἥδ' ἀπαλὸν γαλάσαι, ἥ μοι σάκε' ἀντίον
ἄρειν;

Εἰ γυμνὴ νικῶ, πῶς ὅπῳ ὅπλα λάβω;

181. Εἰς Ἀγαλμα Ἑρμῆ.

ΞΕΝΟΚΡΑΤΟΣ.

Ἑρμείη ξυλίνῳ ἕς ἐπύχετο, ὃ ξύλον ἦεν.
 Εἰπά μιν αἰέρας, χαμᾶδι βάλε. τῷ δ' ἄπο
 χρυσὸς
 Ἑρρῶσεν κατὰ γένι' ὦ. ὕβρις πόρε πολλάκι
 κέρδι' ὦ.

182. Εἰς ἀγαλμα Ἥρας Θηλαζούσης.

ἩΡΑΚΛΕΪΑ.

Αὐτῷ μητρὶνὴν τεχνήσας τ' ἔνεκα μαζόν
 Εἰς νότον ὁ πλάσας ἐπερσέθηκε γάλα.

183. Εἰς Σπίλιν Νεμέσεως.

Ἡ Νέμεσις περ λήγῃ τῷ πήχει τῷ πεχαλινῷ,
 Μήτ' ἀμετρον ἔποιεῖν, μήτ' ἀχάλινα λήγῃ.

184. Εἰς εἰκόνα Γαλῶν, μέγαν ἱατρῶ.

Ἦν χερσὶν ἠνίκά γαῖα βροτῆς Ἀχαιῶν Γαλῶν
 Δέκλυτο μὲν θνητῆς, ἔτρεφε δ' ἀθανάτης.
 Χήρουν ὃ μέλαθρα πολυκλαύτε Ἀχέρωνι' ὦ,
 Σὴ Παιονίη χειρὶ βιαζομένη.

185. Εἰς

185. Εἰς ἀγαλμα τῷ Καιρῷ.

ΠΟΣΕΙΔΙΠΠΟΥ.

Τίς, πόθεν ὁ πλάσης; Σικυώνιου. ἔνομα δὲ τίς;
 Λύσιππου. σὺ δὲ, τίς; χαρὸς ὁ πομπαμνάτωρ.
 Τίπτε δ' ἐπ' ἀκρα βέβηκας; αἰὲ προσχάω. πὶ
 τῷ ταρσέ.

Ποσσὶν ἔχῃς διφυεῖς; ἵπταμ' ὑπὸ λυμένῳ.
 Χερεὶ δὲ δεξιτερῇ κ' φέρεις ξυρόν; ἀνδράσι
 δείγμα

Ὡς ἀκμῆς πάσης ὀξύτερον τελέσω
 ἢ δὲ κήμη τί κατ' ὄψιν; ὑπαντάσσομαι λαβέειν.
 Νῆ Δία ταξόπιδεν πρὸς κ' φαλακρὰ πέλει;
 Τὸν γὰρ ἄπαξ πῖλωοῖσι πρὸς ἀνδρέξδμταί με ποσσὶν,
 Οὐ τις ἔδ' ἰμείρων δραξεταί ἐξόπιδεν.
 Τοῖον ὁ περὶ τίς μὲ διέπλασεν εἵνεκεν ὑμέων,
 Ξεῖνε, ἔστω πρὸς δύρεσι δῆκε διδασκαλίῳ.

186. Εἰς Λατρών.

Ἡ τοῖον Κυθέρειδμ ὕδωρ τίκεν, ἢ Κυθέρειδα
 Τοῖον ἔτδλξεν ὕδωρ, ὃν χερόχ λαβρμγή.

187. Εἰς ἔπερον Λατρών μικρόν.

Μὴ νεμέτα βαροῖσι. χάρις βαροῖσιν ὁπιδεῖ.
 Βαγὸς ἔστω Παφίης; ἐπλετο κῦρῳ. Ἐξως.

188. Κύρῳ ποιητῷ.

Κύπρῃς Κυὼ χερίποσι ἔ νεί χρυσοβέλεμνα
 Ἐνθάδε λυσαμένη, μισθὸν ἔδωκε χάριν.

189. Εἰς Ξενοδοχεῖον.

Ἄσπερ ἐμοῖ, ἔ ξείνῳ, αἰ φίλῳ. ἔ γδ' ἐρδυνᾶν
 Τίς, πόθεν, ἢ ἐ κίων, ἔστι φιλοξενίης.

190. Ἀπὸ Ναυηγῶν.

ΛΟΤΚΙΑΝΟΤ

Γλαύκῳ, ἔ Νηρεῖ, ἔ Ἴνοϊ, ἔ Μελικέρτῃ,
 Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ, ἔ Σαμόρηξι θεοῖς,
 Σωθεῖς. ἐκ πελάγους Λυκίλλῳ, ὥδε κήρυγμα
 Ταῖς τείχαις ἐκ κεφαλῇς. ἄλλο γδ' ἐσθὲν ἔχω.

191. Εἰς Ζηνοφίλῳ.

ΜΕΛΕΑΓΡΟΤ.

Ἦδὺ μέλῳ νῆ Γᾶνα πόν Ἀρχάδα πακτίδι μέλ-
 πεις,

Ζηνοφίλῳ λίγῃ, ἀδὺ κρέκεις ἢ μέλῳ.
 Ποῖ σε φύγω; πόμπῃ με πείσσει χυσὸν ἔρωτες,
 Οὐδ' ὅσον ἀμπεύσαι βαυὸν ἔωσι χεῖρον.
 Ἦ γάρ μοι μορφὴ βάλλει, πόθεν; ἢ πάλι μῦσα,
 Ἦ χάρις. ἢ ἐ λήγω; πόμπῃ πυρὶ φλέγμα.

192. ΛΟΤ.

192. ΛΟΤΚΙΛΛΙΟΥΤ.

Ἡ τὸ φιλεῖν πείραξαι ἔχεις ὅλον, ἢ τὸ φιλεῖν
Πρόωτες· ἴν' ἢ λύσης τὸν πόνον ἢ κρείσσης.

193. ΡΟΤΦΙΝΟΥΤ.

Οὐκ ἔλεγον Περδίκη γηράσκομιν, ἔωρεφώνων.
Ἡξυσιν παχέως αἱ δ' ἄλυσίφιλοι;
Νυνὶ ῥυτίδες, ἔ σπρίξ πολὴν, ἔ σῶμα ῥακῶδες,
Καὶ σῶμα πᾶς πορτίραι ἔσθ' ἔτ' ἔλρον χείρ' αἰ.
Μή τις τοι μετέρωρε πορτέρχεται, ἢ κολακείων
Δίωπται, ὥς ᾗ τῶρον, νυνὶ σε κήρυχόμεθα.

Τῆ αὐτῆ.

Πέμπω σοὶ Ῥοδύκλεια σπύδα σέφο, δῶθεσι πλέξαι,
Αὐτὸς ὑφ' ἡμετέραις δρεψαμίνου παλάμης.
Ἐστὶ κρίνον, ῥοδέη τε κάλυξ, νοτιρῆτ' ἀνέμωνη,
Καὶ νάρκισσος ὑγρὸς, ἔ κυδραυγὰς ἴον.
Ταῦτα σεψαμίνη, λήξον μεγαλαυχὸς ἔκστα.
Ἀνθεῖς, ἔ λήγης ἔ σύ, ἔ ὁ σέφομ.

194. ΚΑΛΛΙΜΑΧΟΥΤ.

Ὄμωσε Καλλίγνωτος Ἰωνίδι μή ποτ' ἐκείνης
Ἐξείν μήτε φίλον κρείσσονα, μήτε φίλιν.
Ὄμωσεν· ἀλλὰ λέγουσιν ἀληθεῖα, τὲς ὦν ἔρω.
Ὅρκυς μή δυνέειν ἑατ' ἐς ἀθανάτων.
Νυνὶ δ' ὁ μὲν ἄλλης δὴ θέρεταί περὶ τῆς
ταλαίνης

Νύμφης (ὡς Μεγαρέων) ἔ λόγ' αὖτ' ἀειθμῶν

195. Ἰουλιανῷ ἀπὸ ὑπαρχῶν Αἰγυπτίου.

Σπίφθ' πλέκων πόδ', εὖρον
 Ἐν τοῖς ῥόδοις Ἔρωτα·
 Καὶ τῷ πτερόν καταχών,
 Ἐβάπλισ' εἰς τὸν οἶνον.
 Λάβων δ' ἔπον αὐτὸν,
 Καὶ νυμῖσσω μελῶν με
 Γπεροῖσι γαρφαλίζει.

196. Ρεφθ Δομεσίκεν.

Ράγ' αὖ σέθεν φιλέω. μῦνον δ' σὸν ἄκλειτον ὄμμα
 Ἐχθαίρω, συγχεοῖς δ' ὀδ' ῥάσι περπύμῃον.

197. Τὸ τῆς Λαίδ' ἀνάντεμα.

ΠΛΑΤΩΝΟΣ.

Ἢ σβαρὸν γαλῶσατ' ἡδ' Ἑλλάδος, ἢ τὸν ἐ-
 ρώντων.

Ἐσμὸν ἐνὶ πορθύροισι Λαῖς ἔχουσα νέων,
 Τῇ Φαφίῃ τὸ κατόπθρον. ἔπει τοίη μὲν ὀρεᾶς
 Οὐκ ἐδέλω· οἷη δ' ἰὺ πάρος, ἐδυνάμην.

198. Εἰς Ἀρετίην.

Τίνας ἀν' εἴποι λόγους Ἦσα, ἀποδεδνῆθ' Ἠεαχλῆος.

Σῆς ἀρετῆς ἰδεῖν ἡγλῶν ἀπέδωκεν ἀμειβίην

Σός

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 57

Σός γυνή τις Ἡρακλῆς ἐπεὶ πόντον ἄσπετον
 εὐχόμενος
 Ἀνδράσιν οἶδεν ἄγχι μετ' ἀπείρονα κύκλον
 αἰέθλων.

199. Θεόγνιδος Ἰννα.

Μηδὲς ἀνδρώπων πείσῃ χακὸν δμῶρα φιλήσας,
 Κύρνε· κί δ' ἐς' ὄφελός κ' εἴη ἀνὴρ φίλος
 ὧν;

Οὐτ' αὖ σ' ἐκ χαλεποῖο πόντος ῥύσαιτο ἔσθης,
 Οὐδέ τί κεν ἑσθλὸν ἔχων, τί μετὰ δ' ἔνδελαι.

Δειλὸς δ' εὖ ἔρδοντι ματαιοτάτῃ χάρις ἔστιν.

Ἴσον καὶ σπαίρειν πόντον ἄλγος πολίτης.

Οὐτε γὰρ δμῶ πόντον σπείρειν βαδύλῃιον ἀμύσας,

Οὐτε χακὸς εὖ δρῶν, εὖ πάλιν δμῶ πλάβουσι.

Ἀπληστον γὰρ ἔχουσι χακοὶ νόον· ἡ δ' ἐν ἀμαρτίῃς,

Τῶν περὶ δὲν πάντων ἐκκέχυται φιλοτίας.

Οἱ δ' ἀγαθοὶ τὸ μέγιστον ἐπαυρίσκουσι παύσαντες,

Μνημεῖα δ' ἔχουσ' ἀγαθῶν, ἔχουσ' ἔξοπτον.

Μήποτε τὸν χακὸν δμῶρα φίλον ποιεῖς ἐταῖρον,

Ἀλλ' αἰεὶ φόβον ὥς χακὸν λιμνὴν.

Πολλοὶ τοι πόσις ἔβρωσός εἰσιν ἐταῖροι,

Ἐν δ' ἀσπιδὶ ὠρήματα παυρότεροι.

200.

Βέλεο δ' εὐσεβέως ἐλίγῃσι Σὺν ἀρήμασιν οἰκεῖν,

Ἡ πλεῖσται, ἀδίκως ἀρήματα πασάμεν.

Ἐν δ' ἀδικουσίῃ συλλήβδῳ πᾶς ἀρετὴ ἐστίν.

Πᾶς

Πᾶς δὲ τ' ἀνὴρ ἀγαθός, Κύρνε, δίχα Θ εἰών.
 Χρήματα μὲν δάμων Ε παλῆα καὶ ἀνδρὶ δίδωσιν.
 Ἡδὲ ἀρετὴ ὀλίγοις ἀνδράσι, Κύρν', ἔπεται.
 Ὑβριν, Κύρνε, θεὸς παῶντον κακὸν ὥπασεν ἀνδρὶ,
 Οὐ μέλει χώρῳ μηδεμίαν δέμναι.
 Τί τίς τοι χόρος ὕβριν, ὅπῃ κακῶ ὄλβ^{ος} Θ ἔπεται
 Ἀνδρώπων, Ε ὅτῃ μὴ νό^{σος} ἄρκος ἦ
 Μήποτε τοι πενίῃ συμφορὸν ἀνδρὶ χαλεφθεῖς,
 Μηδ' ἀχρησιμοσύλῃ, Κύρνε, κακῶ παρέρηται.
 Ζῆς γάρ τοι ὅτ' ἀλγύνῃ ὁπρὲς αἰετὶ ἀλλοτὶ ἀλλὰ.
 Ἄλλοτε μὲν πλῆλιν, ἄλλοτε δ' ἐδὴν ἔχῃν.
 Μήποτε, Κύρν', ἀνδράδ' ἔπ^ο Θ μέγα· οἶδ' εἰ γὰρ
 ἐδείς
 Ἀνδρώπων ὅ, λευξὴ χ' ἡμέρα ἀνδρὶ πλεῖ.

201.

Κεῖνός μὲν καὶ ὄνυς διζήμεθα, Κύρνε, Ε ἵπποις
 Εὐχμέαι, καὶ τις βέλεται ἐξ ἀγαθῶν
 Βίσιος· γῆμα Ε κακῶ κακῷ ἐμελεδάμεναι
 Ἐδλὸς ἀνὴρ, ἦν οἱ χρήματα πολλὰ διδῶ.
 Οὐδεμία κακῷ ἀνδρὶ δόξαίνεται εἶναι ἀχρεῖς
 Πλησίον, ἀλλ' ἀφνεὸν βέλεται ἀντ' ἀγαθῷ.
 Χρήματα μὲν λεμῶσι· Ε ἐκ κακῷ ἐδλὸς ἔζημε,
 Καὶ κακὸς ἐξ ἀγαθῷ. πλεῖτ^{ος} Θ ἐμμεξε γὰρ Θ.

202.

Χρήματα δ' ὧ δίοθεν Ε σω δίκη ἀνδρὶ γένηται.
 Καὶ καθεὺς αἰεὶ Ε μόνιμον πλείδῃ.

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ. 59

Εἰ δ' ἀδίκως ποῖα κερὸν αὐτὴρ φιλοκαρδέϊ θυμῷ
 Κτήσεται, εἴδ' ὄρκῳ, παρ τὸ δίκαιον ἑλών,
 Αὐτίκα μὲν π φέρειν κέρδι' ὀδοῖ, εἰς δ' π-
 λυπῶ
 Αὐτίκ' ἔλκυστο κακόν. Νεὼν δ' ὑπερέσχε νότῳ.

203.

Πλέττε δ' ἐπὶ τέρμα πεφασμύον δρ' ὀφείποισιν
 Ὅι γδ νῦν ἡμῖν πλεῖστον ἔχουσιν βίον,
 Διπλάσιον παύσασθαι. ἵς δ' ὑπερέσχε ἀπὸ μῆκος ;
 Χρήματά τοι θνητοῖς γίγνεται ἀφροσύνη.

204.

Οἱ κακοί, ὃ πόμπῃς κακοὶ ὅκ' ἡσυχίᾳ γιγνόμενοι,
 Ἀλλ' ὅνδρεσσιν κακοῖς σωθήμενοι φιλίῳ.
 Ἐργά π' εἰλ' ἔμελλον, ἔ' ἐπι δὲ σφῆμα, ἔ' ὕβρις,
 Ἐλπίσμεν' κείνους πόμπῃς λέγῃν ἔτυμα.

205.

Πολλοὶ τοι πλεῖστοι κακοί, ἀγαθοὶ δ' ὅσοντες
 Ἀλλ' ἡμεῖς τέτοις ὃ διαμεψόμεθα
 Τῆς ἀρετῆς τὸν πλεῖστον ἔπει τὸ μὲν ἔμπεδον
 αἰεὶ,
 Χρήματα δ' ὀφείπων ἄλλοι ἄλλ' ἔχῃ.
 Κύρ', ἀγαθὸς μὲν δὲ γνῶμῃ ἔχῃ ἔμπεδον
 αἰεὶ,
 Τολμᾷ δ' ἐν τ' ἀγαθοῖς καμῖν' εἰ π' κα-
 κοῖς.

Εἰ

Εἰ δ' ἔσθ' ἄνδρ' ἀνδρῶν βίον ἔπλετον ὁπάσει,
Ἀφραίων κακίῳ ἔδωκεν ἡσυχίαν.

206.

Μηδὲν ἄγαν παύειν· καὶ τοῖς δ' ἐπὶ πάνσιν ἄ-
ριστος.

Ἐρμῆσιν ἀνδρῶπων. πολλάκι δ' εἰς ἀρετὴν
Σπαύδει δῆρ' κέρδιος διζήμενος· οἷον δὲ δάμνων
Πρόφρων εἰς μεγάλῳ ἀμπλακίῳ πλάττει.
Καὶ οἱ ἔδωκε δοκεῖν, ἃ μὴ ἔσθ' ἡσυχίαν, αὐτὸν ἀγαθὸν εἶναι,
Εὐμύθεως· ἃ δ' ἀνδρῶν ἡσυχίαν, αὐτὰ κακὰ.

207.

ὦ δειλὴ Πενίη, ἣ μὲν περὶ πτωχῶν πρὸς ἄλλον
Ἄνδρ' ἵεναι; ἣ δ' ἄνδρ' ὅσον ἐνδέχοντα φιλεῖς;
Ἄλλ' ἴδι, ἔδωκεν ἄλλον ἐποίχεο, μηδὲ μεθ'
ἡμῶν
Αἰεὶ δυστήν τε δὲ βίην μέτρε.

208.

Δόξα μὲν ἀνδρῶποισι κακὸν μέγα, πείρα δ'
ἄριστον.

Πολλοὶ ἀπείρητον δόξαν ἔχουσ' ἀγαθῶν.

209.

Μήτε κακοῖσι νοσῶν λυπῶ φρένα, μήτ' ἀγαθοῖσι
Τερφθῆς ἔξαπίνης, πρὶν τίλθαι ἄλγος ἰδεῖν.

210. Δε-

210.

Δειλὺς δ' εὖ ἔρδοντι δύνω κακὰ· τίς τε γὰρ αὐτῷ
Χηρώσῃ πολλῶν, ἔχεις ἐδεμία.

211.

Μή ποτ' ἐπαγνέσῃς πρὶν δὴ εἰδῆς ἀνδρᾶ σαφη-
νῶς,
Ὅργλῶν ἔρυθμὸν, ἔξοπον ὅστις δὴ ἦ.
Πολλοὶ τοι κίβδηλον ἐπὶ κλοπῶν ἦθ' ἔχοντες,
Κρύπτουσ', ἐν δέ μιν οἱ θυμὸν ἐφημέριον·
Τέτων δ' ἐκφαίνει πάντων χερσίν ἦθ' ἔχουσιν.
Καὶ γὰρ ἐγὼ γνῶμης πολλὸν ἄρ' ἐκτὸς ἔβην·
Ἐφθίω δ' ἀνήσας, πρὶν σε κατὰ πάντα δαίψαι
Ἦδεα· νῦν δ' ἤδη, νῦν ἄδ', ἐχθρὸς δέεχθαι.

212.

Τιμαγόρα, πολλῶν ὀργλῶν ἀπαίπερθεν ὁρῶντε
Γιγνώσκεις χαλεπὸν, κατὰρ ἔόντι σοφῶ·
Οἱ μὲν γὰρ κακότητα κατὰ κρύψοντες ἔχουσιν
Πλέτω, τοὶ δ' ἀρετῶν ἐλθρομένη περὶν.

213.

Ἐλπίς ἐν ἀνθρώποισι μόνη θεὸς ἐδὲ λή' ἔνεστιν·
Ἄλλοι δ' ἐλυμπόνδ' ἐκωρολιπόντες ἔσαν.
Ὡχετο μὲν Πίσις μεγάλην ἡδὺς, ὥχετο δ' ἀν-
δρῶν

Σωφρο-

Σωφροσύνη· Χάρις τ', ὦ φίλε, γυνῆ
λιπον.

Ὅρχι δ' ἔσθ' ἐπ' ἡσίοι ἐν ἀνθρώποισι δάκρυοι,
Οὐδὲ θεὸς ἔδεις ἄζεται ἀθανάτους.
Εὐσεβέων δ' ἀνδρῶν γένος ἔφθιτο, ἐδὲ νέμεις
Οὐκ ἐκ γηνώσκουσ', ἐστὶ μὲν εὐσεβείας.
Ἀλλ' ἔφρα τις ζῶντι ὅρα φάσθαι ἡλείοιο,
Εὐσεβέων πρὸς θεούς, Ἐλπίδα πορρομένην
Εὐχέσθω ὅτι θεοῖσι, ἔσθ' ἄλλα μέρη κήνων,
Ἐλπίδι τε πρῶτῃ ἔσθ' πυμνῶτῃ θυέτω·
Φραζέσθω δ' ἀδίκων ἀνδρῶν σκολιὸν λόγον αἰεὶ,
Οἱ θεῶν ἀθανάτων μηδὲν ἐπιζέμνυσι,
Αἶψα ἐπ' ἄλλοτρίοις κτεάνοις ἐπέχουσι νοήμα,
Αἰχρὰ κακῆς ἔργου σύμβολα δηκόμενοι.

214.

Οἷος ἄπεινα διδύς θάνατον φύρει, ἐστὶ βαρεῖαν
Δυσυχίην, εἰ μὴ μεῖζ' ἐπὶ πέρμα βάλοι·
Οὐδ' ἀνδρὶ δυσφροσύνας, ὅτε δὴ θεὸς ἀλγέα πέμπῃ,
Θνητὸς ἀνὴρ δώρις βελόμηνος πορφύροι.

215. ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ.

Εἰ τὰ δάκρυ' ἡμῶν τῆς κακῆς γυναικὸς φάρμακον,
Ἀείδ' ὁ κλαύσας τῆς πονεῖν ἐπαύετο,
Ἡλαττόμεσθ' ἀπὸ δάκρυα, δύντες χρυσίον.
Νυν δ' ἔσθ' ὡς πρὸς τὰ πρῶτα, ἐστὶ δὲ
ἔλεπαι
Εἰς τῶνται, θέσωτ', ἀλλὰ πῶς ἀντιπῶ ὁδόν,
Ἐπ'

Ἐάν τι κλάῃς, ἄν τι μὴ πορδέσται.
 Τί ἔν πλέον ποιῆμεν; ὕδεν· ἢ λύπη δ'
 Ἐχθρῶν, ὥσπερ τὰ δένδρεα καρπὸν, τὰ δαίχρυα.

216. Εἰς Λύραν.

ἈΝΑΚΡΕΟΝΤΟΣ Τῆς Μέλῃ πῖνα.

Θέλω λέγῃν Ἀτρεΐδας,
 Θέλω ὃ Κάδμω ἀδῶν.
 Ἀ βάρβιττον ὃ χρυσαῖς
 Ἐρωτα μένον ἡχεῖ.
 Ἡμεῖς νεῦρα περὶ ἡμῶν,
 Καὶ πλὴν λύρῃ ἀπασσιν.
 Καὶ γὰρ μὲν ἦδον ἄθλως
 Ἡρακλῆος· λύρῃ δ'
 Ἐρωτᾶς ἀντιφώνει.
 Χαίρειτε λοιπὸν ἡμῖν,
 Ἡρώες· ἢ λύρῃ γὰρ
 Μόνος Ἐρωτᾶς ἀδῶ.

217. Εἰς Ἐρωτα.

Μεσονυχτίοις ποδ' ὥρας,
 Στρεφέταται ὅτ' Ἀρχίττον ἤδη
 Κατὰ χεῖρα πλὴν βοώτε,
 Μερόπων ὃ φιλα πάντα
 Κέαται ἡρώω δαμέντα,
 Τότ' Ἐρως ὀπισθεὶς μεδ'
 Θυρέων ἐκρηπτ' ὀχθαί.

Τίς,

Τίς, ἔφλω, δύνεις ἀράσσει;
 Κατὰ μεῖν χρίσεις ὀνείρου.
 Ὅ δ' ἔρω, Ἄνοιγε, φησί,
 Βρέφ' εἰμὶ, μὴ φόβησαι.
 Βρέχουσι δ' ἀσέλιον
 Κατὰ νύκτα πεπλάνημα.
 Ἐλέησαι τοῦτ' ἀκύναι.
 Ἀνὰ δ' ὠδὺν λύχρον ἄφας,
 Ἀνέωξα, εἰ βρέφ' εἰμὶ
 Ἐσπεῶν φέροντα τόξον,
 Πτέρυγας τε, καὶ φαρμάκων.
 Παρὰ δ' ἐρίῳ καθίσαις,
 Παλάμωσι χεῖρας αὐτῇ
 Ἀνέδαλπον, ἐν δ' αἰχμῇ
 Ἀπέθλιβον ὕδρον ὕδωρ.
 Ὅ δ', ἔπειτα κρύβω μεδῆκε,
 Φέρε, φησὶ, περὶ ἀπώμω
 Τόδε τόξον, εἰς μὲν νῦν
 Βλάβεταί βραχέϊα νύκτι.
 Ταῦτα δ' ἔγωγε με τύπτει
 Μέσον ἡνίκ' ὥσπερ οἷον.
 Ἀνὰ δ' ἄλλεταί χαλὰζων,
 Ξένη, δ' εἶπε, συλχάρητι,
 Κέρας ἀβραβὲς μὲν ἔστι,
 Σὺ δ' ἀκαρδίῳ πονήσῃς.

218. Εἰς ἑαυτὸν.

Λέγουσιν αἱ γυναῖκες,

Ἀνακρίων,

Ἀνακρέων, γέρον εἶ.
 Λαβὼν ἑσπέρην, ἄθρει
 Κόμῃς μὲν ἐκείτ' ἕσας,
 Ψιλὸν δὲ ῥόδῳ μέτωπον.
 Ἐγὼ δ' ἅς κ' ἰσχυρὰς μὲν,
 Εἴτ' εἰσὶν, εἴτ' ἀπῆλθον,
 Οὐκ οἶδα. τῷτο δ' οἶδα,
 Ὡς τῷ γέροντι μᾶλλον
 Πρέπει τὰ πρηνὰ παίζειν,
 Ὅσῳ πέλας τὰ μοῖρης.

219. Εἰς Ἐρωτα.

Θέλω θέλω φιληῖσθαι.
 Ἐπειδ' Ἐρως φιλεῖν με.
 Ἐγὼ δ' ἔχων νόημα
 Ἀβελον, ὅσην ἐπέσθην.
 Ὁ δ' ἐνδὺ τόξον ἄρας
 Καὶ χρυσέην φαρέτρην,
 Μάχη με πρὸς ἡγαλῖτο.
 Καὶ γὰρ λαβὼν ἐπ' ὤμων
 Θώρηχ', ὅπως Ἀχιλλεύς,
 Καὶ δ' ἔρα εἰς βοείην,
 Ἐμψνάμην Ἐρωτι.
 Ἐβαλ', ἐγὼ δ' ἐφούρον.
 Ὡς δ' ὅσκιέτ' εἶχ' οἷσ' ἔς,
 Ἠχάλλεν, εἶδ' ἑαυτὸν
 Ἀφῆκεν εἰς βέλεμνον.
 Μέσος δ' ἡ καρδίας μόλι

F

Ἐδωκε

Ἔδωκε, καὶ μὲν ἔλυσεν.
 Μάτῳ δ' ἔχῳ βοείῳ.
 Τὶ γὰρ βαλὼμεθ' ἔξω
 Μάχης ἔγω μὲν ἐχέσθης;

220. Εἰς Ἑρωτα.

Αἱ Μῦσαι τὸν Ἑρωτα
 Δήσασαι σεφάνοισι,
 Τῷ Κάλλει παρίδωκεν.
 Καὶ νῦν ἡ Κυδέρεια
 Ζητεῖ, φέρουσα λύτρα,
 Λύσαντι τὸν Ἑρωτα.
 Καὶν λίσσῃ δὲ ἴς αὐτὸν,
 Οὐκ ἔξεισι. μενεῖ δέ.
 Δαλδύειν δεδίδακται.

221. Εἰς Ἑρωτα.

Ἑρως ποτ' ἐν ῥόδοισι
 Κοιμωμένην μέλιτιδον
 Οὐκ εἶδεν, ἀλλ' ἐτρώθη.
 Τὸν δάκτυλον ᾧ δαχθεῖς
 Τᾶς χειρὸς, ὠλόλυξε.
 Δραμὼν δὲ, ὅ πετασθεῖς
 Γεὺς τὴν χαλκὴν κυδήρην,
 Ὡλωλα, μάτερ, εἶπεν,
 Ὡλωλα, καὶ ποθήσσω.
 Ὅφρις μὲν ἔτυψε μικρὸς,
 Γπρωτὸς, ἐν χαλκῷ

Μελίτῳ οἱ γεωργοί.
 Ἄ δ' εἶπεν, εἰ τὸ κέντρον
 Πονεῖ τὸ πῶς μελίτῃς,
 Πόσον, δοκεῖς, πονῆσιν,
 Ἔρως, ὅσους σὺ βάλλεις;

222. Εἰς τὸ Ἑαρ.

Ἴδε πῶς ἔαρὸς φανέντῳ
 Χάριτι ρόδα βρύκῃ.
 Ἴδε πῶς κῦμα θαλάσσης
 Ἀπαλιύεται γαλήνῃ.
 Ἴδε πῶς νῆατα κηλυμβῶ.
 Ἴδε πῶς γέρανθ' ὁδύει.
 Ἀφελῶς δ' ἔλαμψε Τιτῆρ.
 Νεφελῶν σκιαὶ δονεῖνται,
 Τὰ βροτῆρ' δ' ἔλαμψεν ἔργα.
 Καρποῖσι γαῖα προκύπτει.
 Καρπὸς ἐλάαι προκύπτει.
 Βερμύη σέφεται νᾶμα.
 Κατὰ φύλλον, κατὰ κλῶνα
 Καθελὼν λῶθησε καρπύς.

223. Εἰς Τέτιγαν.

Μακαρίζομύ σε, τέτιξ,
 Ὅτι δένδρεων ἐπ' ἄκρων
 Ὀλίγῳ δέρον πεπωκώς,
 Βασιλὸς ὅπως, αἰεὶ δὲ.
 Σὰ γάρ ἐστι κεῖνα πάντα

Ὅποσα βλέπεις ἐν ἀγροῖς,
 Χ' ὅποσα φέρουσιν ὦραι·
 Σὺ δ' φιλία γεωργῶν.
 Ἀπὸ μηδενὸς ἡ βλάπτων.
 Σὺ δ' ἴμιθ' βροτοῖσι,
 Θέρεθ' γλυκὺς περσφότης.
 Φιλέεις μὲν σε Μῆσαι,
 Φιλεῖ δ' Φοῖβ' αὐτὸς,
 Λιγυρίῳ δ' ἔδωκεν οἴμῳ,
 Τὸ δ' γῆραι ἔ σε τείρει,
 Σοφὲ, γεγενῆς, φίλυμνε,
 Ἀπαθὲς, δρᾶμ' ἔθηκε,
 Σχεδὸν εἰ θεοῖς ὀργισθ'.

224. Εἰς Ἐρωτα.

Χαλεπὸν τὸ μὴ φιλῆσαι,
 Χαλεπὸν δ' ἔ φιλῆσαι·
 Χαλεπώτερον δ' πρῶτον,
 Ἀποτυγχάνειν φιλεῖντα.
 Γέν' εἶδ' ἐν εἰς ἔρωτα·
 Σοφίη, ἔγωγε παλῆται,
 Μόνον ἄργυρον βλέπειςιν·
 Ἀπόλριτο πρῶτος αὐτὸς,
 Ὁ τὸν ἄργυρον φιλήσας.
 Διὰ τῶτον εἶμι ἀδελφὸς,
 Διὰ τῶτον ἔ τοι κῆες.
 Πόλεργι, φόννοι δ' αὐτόν·
 Τὸ δ' χεῖρον, ὀλλύμεσθα
 Διὰ τῶτον οἱ φιλεῖντες.

225. Ἐρωτ.

225. Ἔρωι Δραπέτης.

ΜΟΣΧΟΤ.

Ἄ Κύρις τὸν Ἔρωτα τὸν ὑἷα μαχρὸν ἐβώσρει·
 Εἴκας ὃνι περιόδοισι πλανώμενον εἶδεν Ἔρωτα.
 Δραπετίδας ἐμὸς ἔστιν· ὁ μορυταὶς γάλας ἔξει.
 Ἔστι δὲ ὁ παῖς παρίστανος· ἐν εἴησι πᾶσι μάθοις
 νιν·

Χρῶτα μὲν ἔλδουκός, πυρὶ δὲ εἰκελός· ὄμματά
 δὲ αὐτῷ,

Δειμύλα ἔφλογρόντα, κακὰ φρένες, ἀδὺ
 γάλημα·

Οὐ γὰρ ἴδον νοέει ἔφθαγγεται· ὡς μέλι, φωνά·
 Ἦν δὲ χρῆλα, νόθῳ ἔστιν δριάμερος, ἡ παροπλούταις,
 Οὐδὲν αλγυθόων· δόλιον βρέφῳ, ἀγρία πάσ-
 δει.

Εὐπλόκαμον τὸ κάρανον, ἔχῃ δὲ ἱερμὸν τὸ πρὸ-
 σωπον.

Μικκύλα μὲν πύρ τὰ χερύδρια, μακρὰ δὲ
 βάλλει·

Βάλλει καὶ εἰς Ἀχέροντα, ἔς εἰς Αἰδω βασιλῆα.
 Γυμνὸς μὲν τὸ γαστήρ, νόθῳ δὲ οἱ ἐμπεπύ-
 κεται·

Καὶ πτεροῖς ὅσον ὄρνις ἐφίπταται ἄλλοτ' ἐπ'
 ἄλλῃς

Ἀνέρας, ἡδὲ γυναικας· ἐπὶ σωλᾶγχοις δὲ κα-
 θηται.

Τέξον ἔχῃ μέλα βαγόν, ὑπὸ τῷ ξω δὲ βέλεμον.
 Τυτθόν

Τυτῖθ' ἰοῖ τὸ βέλεμνον, εἰς ἀνδρᾶ δι' ἄρξι φο-
ρεῖται.

Καὶ χρύσειον περὶ νῶτα φασέμενον. ἐνδοθι δι'
ἐντὶ

Τοῖ περὶ χάλαμμι, τοῖς πολλάκι καὶ μέ κ-
τηνώσκει.

Παῖπτα μὲν ἄγρια, πόρτα· πολὺ πλεῖον δὲ αἱ
αὐτῶ

Βαυὰ λαμπρὰς εἰοῖσα τὸν ἄλιον αὐτὸν δρᾶναι.

Ἦν τὴ γ' ἔλθῃς πύλον, δάσαις ἄγρῃ, μηδὲ ἔλε-
ήσης.

Κλῶ ποτ' ἴδῃς κλαίοντα, φυλάσσο μὴ σε πλα-
νῆσῃ.

Κλῶ γελάσας, τὴ νιν ἔλκε· ἔ μὲν ἐντέλλῃ σε φι-
λάσσαι,

Φεῦγε· χαλὸν τὸ φίλαμα, τὰ χεῖλεα φάρμακον
ἐνέ.

Ἦν ὃ λέγῃ, λάβε τῶντα, χαρίζομαι ὅσα μοι
ὄπλα,

Μὴ πιδίγῃς· πλοῦτα δῶρα. πὰ γὰρ περὶ πόρτα
βέβαπται.

226. Χρυσᾷ Ἐπη.

ΠΤΘΑΓΟΡΟΥ.

Ἀθανάτεις μὲν περὶ νῶτα θεῶς νόμῳ ὡς διάκειται,
τίμῃ, ἔ σεβῇ ὄρχον ἔπειθ' ἤρωας ἀγαυέας.

Τῆς πε κατὰ χθονίους σεβῇ δαίμονας, ἐννομα ῥέ-
ζων,

Τῆς

Τὲς τε γυνεῖς τίμα, τὲς τ' αἰχλὺς ἐκγεγαυῶται.
 Τῶν δ' ἄλλων ἀρετῇ ποιεῖ φίλον ὅστις ἀρεστός.
 Πράξει δ' εἴκα λόχοις ἐργασί τ' ἐπωφελίμοισι.
 Μήδ' ἐχθαίρει φίλον ζῶν ἀμαρτανῶ. εἵνεκα
 μικρῆς,

Ὅφρα δυνή· δυνάμεις γὰρ δυνάμεις ἐγγύθι ναίει.
 Ταῦτα μὲν ὅπως ἴοι· κρατεῖν δ' ἐδίξο τῆδε,
 Γαστρός μὲν περὶ πίσα, ἔκ ὕπνου, λαγνείης τε,
 Καὶ θυμῷ. παρήξις δ' ἀγχερόν ποτε μήτε μετ'
 ἄλλω,

Μήτ' ἰδίῃ πόρτων δ' ἐμάλις· ἀγχνέο σαυτὸν.
 Εἴτα διακοσμήσω ἄσκει, ἐργῶ τε λόγῳ τε.
 Μήδ' ἀλογίστως σαυτὸν ἔχῃ πρὶς μηδὲν
 ἐδίξε.

Ἀλλὰ γινώθι μὲν ὡς θανέειν πέπρωται ἅπανσι·
 Χρήματα δ' ἄλλοτε μὲν κτῆδος φιλεῖ, ἄλλοτ'
 ὀλέσται.

Ὅσα τε δαμυνήσῃ τύχης βροτοὶ ἀλλὰ ἔχουσιν,
 Ὡν δὲ μῦθεαν ἔχῃς παρὰως φέρε, μηδ' ἀγα-
 νάκλει.

Ἰαῶται δ' ὁρῶνται, καλίσσον δυνή, ὧδε δ' ἐφράζου.
 Οὐ πάνυ τοῖς ἀγαθοῖς τέτων πολὺ μῦθεα δίδωσι.
 Πολλοὶ δ' ἀνθρώποισι λόγοι δαλγίε ἐκδιδόται.
 Περὶ πάντας ὧν μήτ' ἐκπλήσσο, μήτ' ἄρ' ἐάσῃς
 Εἰργαζομαι σαυτὸν. ψεύδῃ δ' ὡς ἰσχυρῶς λέγεται.
 Γράως ἴα· ὁ δὲ τοι ἐρέω, ἐπὶ πόρῃ τελεῖσθαι.
 Μηδεὶς μήτε λόγῳ σε παρήσῃ μήτε τι ἐργῶ.

Γρηῃσιν μηδ' εἰπεῖν ὅ, ἐκ τοι μὴ βέλτερόν ἐστι.
 Βελδύς δ' ὡς ἐργῶ, ὅπως μὴ μωρὰ πέληται.

Δειλῷ τοι ὠρήσῃεν τε λήγῃν τ' ἀνόητα πρὸς ἀν-
δρός.

Ἀλλὰ τίδ' ἐκτελέειν ἄ σε μὴ μετέπειτ' ἀνι-
ήσῃ.

Γρῆναι δ' μηδὲν τῷ μὴ πῖσαι. Ἀλλὰ διδάσκει
"Ὅσα χρεῶν" ἔπερπνότατον βίον ὧδε διάξεις.
Οὐδ' ὑγίης τῆς πρὸ σῶμ' ἀμέλειδ' ἔχῃν χρεή,
Ἀλλὰ ποτὲ τε μέζον ἔσῃτε γυμνασίῳν τε
Ποιῶνται· μέζον δ' λέγω τόδ' ὅ μὴ σ' ἀνιήσῃ.
Εἰδίζε δ' δίαυτον ἔχῃν καθάρειον, ἄδρυπτον.
Καὶ πεφύλαξό γε ταῦτα ποιῆν ὅπου φθόνον
ἴσῃ.

Μὴ δαπνῶναι πρὸς χαρὸν, ὅπου καλῶν ἀδα-
ήμων.

Μηδ' ἀνελεύθερον ἴσῃ. μέζον δ' ὅτι πᾶσιν
ἄριστον.

Γρῆναι δ' ταῦτ' ἄ σε μὴ βλάβῃ· λόγιται δ' πρὸ
ἔργου.

Μηδ' ὑπνον μεταχρηῖσιν ἐπ' ὄμμασι πρὸς δέ-
ξαδά,

Πρὶν τῷ ἡμεριῶν ἔργων πρὸς ἑκάστον ἐπελ-
θεῖν.

Πῇ ἄρ' ἐβίβω; τί δ' ἔρεξα; τί μοι δεῖν ὅσα ἐτε-
λέσθαι;

Ἀρξάμην δ' ἀπὸ πρῶτον ἐπέξιθι· ἔπειτα

Δεῖν μὴν ἐκωρήξας, ὅτι πλήντο· χρηστὰ δ'
τέρπε.

Ταῦτα πόνει, ταῦτ' ἐκμελέτα· τέτων χρεή
ἔργων σε.

Ταῦτά

Ταῦτά σε τίς δείης ἀρετῆς εἰς ἵχνια θήσει,
Ναὶ μὰ Ἴον ἀμεπὲρα ψυχᾷ ὠδυσδύντα πῖρα-
κίω.

Παγὰν ἀεγνάει φύσεως. ἀλλ' ἔρχου ἐπ' ἔργον,
Θεοῖσιν ἐπιδυξάμεν τελέσαι· τέτων δ' κρατύ-
σας,

Γνώσῃ ἀθανάτων τε θεῶν θνητῶν τ' ἀνθρώπων
Σύστασιν, ἥ τε ἔχεται διέρχεται, ἥ τε κρατεῖται.
Γνώσῃ δ', ἥ δέμιν ἔστι, φύσιν ὧς πομπὴς ὁ-
μοίω.

Ὡς τέ σε μήτ' ἀελπὶ' ἐλπίζειν, μήτε κ' λήθην.
Γνώσῃ δ' ἀνθρώπους ὑποτάσσεται πῆματ' ἔχον-
τας.

Τλήμνεες, οἷτ' ἀγαθῶν πέλας ὄντων ὅτε ἐπο-
ῶσιν,

Οὔτε κλύουσι. λίσιν δ' καὶ παῦροι σωίσασι.
Τοίη μοῖρα βροτῶν βλάπτει φρένας· οἱ δ' κω-
λίνδροις

Ἄλλοτ' ἐπ' ἄλλα φέρονται, ἀπείρονα πῆματ'
ἔχοντες.

Λυγρὴ γὰρ σωπαδὸς ἔρεβλάπτει λήληθε
Σύμφυτος, λὺ δ' εἶ πορσάχην, ἐκγίνα δ' φά-
γειν.

Ζεῦ πάτερ, ἥ πολλῶν γὰρ καὶ λύσας ἀπέρ-
τας,

Ἡ πᾶσιν δέξας οἶω τῷ δαίμονι γινώσκωνται.
Ἀλλὰ σὺ θάρσ', ἐπεὶ δεῖον γὰρ ἔστι βροτοῖ-
σιν.

Οἷς ἰερά πορφέρεται φύσις δέκνυσιν ἔχεται.

ὦν ἐσσι κ' μέτεις, κρατήσεις ὦν σε καλῶω,
 Ἐξαίεσας, ψυχῶν δ' ὅντων ἀπὸ τῆς δὲ σαώσης.
 Ἀλλ' εἴργυ βρωτῆς ὦν εἴπομην, ἐν τε χαθαρ-
 μοῖς,
 Ἐν τε λύσει ψυχῆς κρίνων· ἐφράζδ' ἔχα-
 σα,
 Ἡνίοχον γνώμῳ εἴσας χαδύωρ δὲν ἀείτω.
 Ἦν δ' ἀπολέψας σῶμα ἐς αἰθέρ' ἐλδύθεον
 ἔλθης,
 Ἔσται αἰδαιαῖος θεὸς ἀμβροῖος, ὅς τε ἐκ
 θνητῶν.

227. Ἐπιτάφιον Ἀδωνίδος.

ΒΙΩΝΟΣ ΣΜΥΡΝΑΙΟΥ.

Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν ἀπώλετο χαλὸς Ἀδωνις.
 Ὀλετο χαλὸς Ἀδωνις, ἐπαγάζουσιν Ἐρωτες.
 Μηκέτι πορφυρέοις ἐνὶ φάρεσι, Κύπρι, γαθόλδῃ,
 Ἐρρεο δὴλαῖα κυανοσόλῃ, ἐπ' πλατάνηθον
 Στάδρα, ἐλέγῃ πᾶσιν, Ἀπώλετο χαλὸς Ἀ-
 δωνις.

Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαγάζουσιν Ἐρωτες.
 Κεῖται χαλὸς Ἀδωνις ἐπ' ὥρεσι, μερὸν ὀδόνδε
 Λουκῶν λουκὸν ὀδόνδε τυπείς, ἐπ' Κύπριν ἀμῶ
 Λεπτόν ἀποψύχων· τὸ δὲ οἱ μέλας εἴβεται ἄμω
 Χιονέει κατὰ Καρῆς· ὑπ' ὀφρύσι δ' ὀμματα
 ναρκεῖ,
 Καὶ τὸ ρόδον φάλαγξ τῷ χέλεθ· ἀμφὶ δ' πύω
 Θνάσκει ἐπ' τὸ φίλαμα τὸ μύπορε Κύπρις ἀ-
 φήσῃ.

Κύπρις

Κύπριδι μὴ τὸ φίλῃμα ἔῃ ζώντι· ἀρέσκει
Ἄλλ' ὅσην εἶδεν Ἀδωνίς ὁ μιν θνάσκοντ' ἐφίλασεν.

Αἰάζω τὸν Ἀδωνιν· ἐπαλάζουσιν Ἑρωτες
Ἄγγελον ἄγγελον ἔλκῃ· ἔχ' ἡσυχὰς μὲρὸν Ἀ-
δωνίς.

Μεῖζον δ' ἂν Κυδέρεια φέρει ποικιλόχρουν ἔλ-
κῃ.

Κεῖνον μὴ παῖδα φίλοι κύνες ὠρύσσοντο,
Καὶ νύμφαι κλαῖουσιν ὀρειάδες· ἂν δ' Ἀφροδίτῃ,
Λυσαιμνία πλοκαμῖδας, ἀνὰ δρυμὲς ἀλάληται
Πενταλῖα, νήπλεκτῃ, ἀσπύδαλῃ· αἵ ὅ
βάτοιν

Ἐρχομένην τέροντι, ἔῃ ἱερὸν αἶμα δρέπονται.
Ὅξυ ὅ κωκύουσα, δι' ἄγκλα μακρὰ φορεῖται,
Ἀσύριον βοόωσα πόσιν, ἔῃ παῖδα καλεῖται.
Ἀμφιδέ μιν μέλαν αἶμα καὶ ὀμφαλὸν ἠωρεῖται,
Σπένδα δ' ἐκ μερῶν φοινίσσεται· οἱ δ' ἔσθ-
μαζοῖ

Χιόνεοι τοπαῖρονθεν Ἀδωνίδι πορφύροντο.

Αἱ αἶ παρὰ Κυδέρειαν, ἐπαλάζουσιν Ἑρωτες.

Ὦλεσε τὸν καλὸν αἶδρα, Σιωάλεσεν ἱερὸν
εἶδῃ.

Κύπριδι μὴ καλὸν εἶδῃ, ὅτε ζώεσκεν Ἀ-
δωνίς.

Κάτθανε δ' ἂν μορφὰ Σιωῇ Ἀδωνίδι Κύπρι-
δι αἱ αἶ.

Ὦρεα πόρτυ λήγοντι ἔῃ αἱ δρυές, Ἀι τὴν Ἀ-
δωνιν.

Καὶ ποταμοὶ κλαῖουσιν τὰ πένθεα τῆς Ἀφρο-
δίτης,
Καὶ

Καὶ παγὰ τὸν Ἀδωνιν ὅν ὥρεσι δακρύοντι,
 Ἀνθεα δ' ὅξ ἰδυῖαι ἐρυθάνετα· ἃ ᾗ Κυ-
 δήρη
 Παύσας δρᾶ κναμῶς ἐ ἀτὰ πόλιν οἰκτερόν α-
 είδῃ.

Αἱ αἱ πρὸ Κυθήρειδμ· Ἀπώλετο καλὸς Ἀ-
 δωνις.

Ἀχὼ δ' ἀντεβόασεν, Ἀπώλετο καλὸς Ἀδωνις.
 Κύπριδ' αἰνὸν ἔρωτα ἴς σὸν ἐκλαυσεν δρᾶ·
 Αἱ αἱ.

Ὦς ἶδεν, ὡς ἐνόησεν Ἀδώνιδ' ἄχετον ἔλκεθ,
 Ὦς ἶδε φοίνιον αἶμα μετ' αἰνομυρῶ πέρι μικρῷ,
 Πάχθαι ἀμπετάσασα κινύρετο, Μῆνον Ἀδωνι,
 Δύσποτ' με μῆνον Ἀδωνι, πηρύσσατον ὡς σε κηχέω,
 Ὦς σε παρ' ἐπύξω, ἐ χεῖλα χείλεσι μίξω.
 Ἐρχεο τυτθὸν Ἀδωνι, τὸ δ' αὖ πύματόν με φί-
 λησον·

Τορᾶντὺν με φίλησον ὅσον ζώει τὸ φίλημα·
 Ἀχρεῖς ἀπὸ ψυχῆς εἰς ἐμὸν σῶμα κ' εἰς ἐμὸν ἦτορ
 Πνεῦμα πόν ρόυσῃ, τὸ ᾗ Σεῦ γλυκὺ φίλτρον
 ἀμέλξω.

Ἐκ ᾗ πῶ τὸν ἔρωτα· φίλημα ᾗ τέτο φυλάξω
 Ὦς αὐτὸν τὸν Ἀδωνιν· ἐπεὶ σύ με δύσπορε
 φούγῃς,

Φούγῃς μακρόν Ἀδωνι, ἐ ἔρχαι εἰς Ἀχέ-
 ροντα,

Καὶ συγνὸν βασιλῆα ἐ ἄγγελον· ἃ ᾗ πάλαινα
 Ζῶω, ἐ θεὸς ἐμμί, ἐ ὑ διώμας σε διώκειν.
 Λάμβδωρε Περσεφόνα τὸν ἐμὸν πόσιν· ἐατὶ γδ
 αὐτῇ

Πολλὸν

Πολλὸν ἔμευ κρείσσων· τὸ δ' ὅτι πᾶν καλὸν ἐς σέ
καταρρεῖ.

Εἰμὶ δ' ἐγὼ πομπάπλῃς, ἔχω δ' ἀκέρεστον ἀ-
νίλω,

Καὶ κλαίω τὸν Ἀδωνιν, ὃ μοι θάνατος, καὶ σε φο-
βεῦμαι.

Θνάσκες, ὦ περὶ θάπτε· πύθῃ δέ μοι ὡς ὄναρ
ἔπειτα.

Χήρη δ' ἅ Κυθέρεια· κενοὶ δ' ἀνὰ δώματ' Ἑ-
ρώτες.

Σοὶ δ' ἄμα κενὸς ὀλωλε· ἐ γὰρ πολυμυρὲ κω-
λύεις;

Καλὸς ἐὼν ποσσῶτον ἔμηναι θηροὶ παλαίειν;

Ὡδ' ὀλοφύρετο Κύπρις· ἐπαμάσσουσιν Ἑρώτες.

Αἱ αἰτὴν Κυθέρειδρ' Ἀπώλετο καλὸς Ἀ-
δωνις.

Δάκρυον ἅ Παφίη τόσον ἐκχέει, ὅσον Ἀδωνις

Αἶμα χέει· τὰ δ' ὅτι πομπὰ ποτιχθονὶ γίγνεται δρῶ-
ν.

Αἶμα ῥόδον ἐκτρίβει, τὰ δ' ὅτι δάκρυα τῶν δνερμώνδρ.

Αἰάσσω τὸν Ἀδωνιν, Ἀπώλετο καλὸς Ἀ-
δωνις.

Μηκέτ' ἐνὶ δρυμγῖσι τὸν δνέρα μύρεο Κύπρις·

Ἐξ' ἀγαθὰ σιβάς, ἔστιν Ἀδώνιδι φυλλὰς ἐποίμα.

Λέκτρον ἔχει, Κυθέρεια, τὸ σὺν τόδε νεκρὸς Ἀ-
δωνις.

Καὶ ἰέκεις ἂν καλὸς ἔστι, καλὸς νέκεις οἷα κα-
τὰ δάδων.

Κάτθεο ἔμμελα καλῶς ἐνὶ φάρεσιν οἷς ἐνίανεν,

Τοῖς

78 ΕΠΙΓΡΑΜΜΑΤΑ.

Τοῖς μετὰ σεῦ αἰῶ νύκτα τὸν ἱερὸν ὕπνον ἐμή-
χθαι,

Παλῆυσφ κλιντῆρι· πόθει δὲ συγνόν' Ἀδωνιν.
Βάλλε δ' ἐνὶ σφοδρόισι δ' ἄρθεσι· πόρ' ἔξω σὺ αὖ-
πῳ,

Ὡς τῷ Θ. τίθνακε, δ' ἄρθεα πόρ' ἔξω μαρὰνδῃ.
Ρᾶϊνε δὲ μιν μύρτοισιν, ἀλείφασι, ρᾶϊνε μύ-
ρτοις·

Ὅλλύδω μύρα πόρ' ἔξω· τὸ σὺν μύρον ὦλετ' Ἀ-
δωνις.

Κέκλιτα γὰρ εὖς Ἀδωνις ἐν εἰμασι πορφυρέοισιν·
Ἀμφὶ δὲ μιν κλαίοντες αἰασενάχυσιν Ἑσώπες,
Κειράμφοι χάϊζας ἐπ' Ἀδώνιδι· χῶ μὲν οἷσ' αἶς,
Ὅς δ' ἐπὶ τὸ ξόν ἐβαιν', ὅς δ' εὐπτερον ἄγε φα-
ρέπρω.

Χῶ μὲν ἔλυσσε πέδιλον Ἀδώνιδ' ὅς, ἐς τὸ λεί-
εσι

Χρυσείοις φορέησιν ἔδωρ, ὃ τὸ μνηρία λέει·

Ὅς δ' ὅπθην πτερύγασι δῶα ψυχεὶ τὸν Ἀ-
δωνιν.

Αὐτὰν τὰν Κυθήρειδον ἐπαγάζουσιν Ἑσώπες.
Ἑσέεσε λαμπάδα παῖσιν ὅππ' φλιαῖς Ὑμνί-
αις,

Καὶ σέφ' ὅξεπέτασε γαμήλιον· ἐκίπτε δ'
Ὑμνί,

Ὑμνί σὺν ἐτ' αἰετόμυρον μέλ' ὅς, ἀδεται αἶ αἶ.

Αἶ αἶ δὲ τὸν Ἀδωνιν ἐπὶ πλείον, αἶ Ὑμνίμαγον.

Αἶ Χάριτες κλαίοντι τὸν ὑἱά τῷ Κινύραο,

Ὅλετο χαλρὸς Ἀδωνις, ἐν ἀλλήλοισι λήγροισι.
Αὐτὰ

Αὐτὰρ δ' ὅξ' ὤλεθρον ἐκ πολὺ πλεόν ἢ τὴ Διώνῃ.
 Καὶ Μοῖραι τὸν Ἀδωνιν δρᾶκλάυσιν Ἀδωνιν,
 Καὶ μιν ἐπαείδουσιν· ὃ δὲ σφισιν ὅσῃ ἐπακύνει,
 Οὐ μοῖ' ὅσῃ ἐδέλει, κῶρα δὲ μιν ὅσῃ ἀπολύει,
 Λῆγε γῶν, Κυδέρεια, τοσήμερον ἴχθω κῶμων·
 Δεῖ σε πάλιν κλαῦσαι, πάλιν εἰς ἔτη ἄλλο δα-
 κρύσαι.

Τ Ε Λ Ο Σ.

EPIGRAM.

UNIVERSITY OF CHICAGO

THE UNIVERSITY OF CHICAGO
LIBRARY
540 EAST 57TH STREET
CHICAGO, ILL. 60637

1964

1965

1966

1967

1968

1969

1970

1971

1972

1973

1974

EPIGRAMMATA.

I. *In Certamina.*

ARCHIÆ.

Quatuor sunt Certamina per Græciam, qua-
tuor sacra,
Duo quidè mortalium, duo verò im-
mortalium.

Jovis, Letoidæ, Palæmonis, Archemori,
Præmia verò illorum oleaster, poma, apium,
pinus.

Qui vincebant Jovis Olympia, tulerunt Oleastrum,
Poma verò Pythicum Apollinis certamen reportavit,
Isthmiacam autem Pinum præbuit Inòus Melicerta,
Tu verò Apium proposuisti, Archemore, in Nemeæ.

2. SIMONIDIS.

Isthmia & Pythia Diophon Philonis *filius* vicit,
Saltu, celeritate pedum, disco, jaculo, luctâ.

3. *In Vitem.*

Incerti.

Quis tandè immisericorditèr vini-nutricem
immaturam-uvam Bacchi
Vir viteo ramo excidit ?

Constricte

82 EPIGRAMMATA.

Constrictus verò labia, humi abiecit, ut viatoribus

Esset euntibus semelæ quisquilæ ?

Sit illi Bacchus implacabilis, qualiter Lycurgo,

Quoniam ipsius crescentem extinxit Lætiam.

Hoc enim fortè quispiam potu vel ad cantus

Evassisset, vel luctuosæ curæ invenisset solutionem.

4. *In Mutilos.*

ANTIPHILI.

Ambo sanè mutili, & erronei, sed hic quidèmm oculis,

Ille verò pedibus: alter autèmm alteri subministratio *erant*.

Cæcus enim, claudi super humeros onere sublato,

Viam alienis *adjutus* oculis suspenso pede carpebat

Una verò utrisque suffecit Natura: in alter-utro enim.

Quod defuit, sibi invicèmm ad integrum contulerunt.

5. PLATONIS *Junioris*.

Virum quidam mancum supra dorsum oculis captus

Portavit, pedibus mutuò-datis, oculis mutuò acceptis.

6. *In Fortitudinem & Fortes.*

PALLADÆ.

Fugiebat Lacon olim pugnam obviàm verò
facta mater

Dixit, in pectora ense sublato,
Vivus quidem tuæ matri usque dedecus injungis,
Et strenuæ Spartæ patrias leges solvis,
Si verò occideris meis manibus, mater quidem
audiam

Infelix, sed in mea patria conservata.

7. *Ex Præfectis Ægypti.*

JULIANI.

Mater filium desertorem pugnae post mortem
sociorum

Occidit, partus-dolorum recordationem a-
spernata,

Legitimum etenim sanguinem discernit Lace-
dæmon

Virtute præliantium, non genere infantum.

8. *In Romam.*

CRINAGORÆ.

Ne quidem si Oceanus omnes æstus concita-
verit,

Neq; si Germania Rhenum omnem ebiberit,
Romæ vel tantillum lædet robur, quamdiu utiq;
manferit

Dextra ad imperandum Cæsari intr epida.
Sic & sacrae Jovis Quercus firmiter radicibus
Stant, folia verò arida diffundunt venti.

9. PARMENIONIS.

Illum, terræ pontique inversis viis,
Navitam Continentis, peditem pelagi,
Tribus hastarum centuriis sustinuit Mars
Spartæ: Erubescite montes & pelage.

10. ALPHEI *Mitylenæi*:

Claude Deus magni portas labare nescias O-
lympi,
Præsidio firma Jupiter sacrosanctam Ætheris
Acropolin.
Jam enim & Pontus subjugata sunt hastâ Romæ,
Et terra: cœlestis autem via restat inaccessa.

11. *In Retributionem.*

EVENI.

Licet me ederis ad radicem usque tamen porrò
fructum feram,
Quantum infundatur tibi, Hirce, inter im-
molandum.

12. LEONIDÆ *Tarentini*.

Salax barbatus capræ maritus aliquando in Vi-
nea
Vitis teneros omnes laceravit ramos,

EPIGRAMMATA. 85

Illi verò verbum ex terra tale sonuit, tere, pessime,

Maxillis nostrum palmitem fructiferum.

Radix enim firma rursus dulce nectar submittet

Quantum infundatur tibi, Hirce, inter immolandum.

13. *In Minas.*

MUSICII, sive PLATONIS.

Venus Musis, puellæ Venerem

Colite, sin minus Amorem in vos armabo.

Et Musæ contra Veneri, Marti hæc procacia :

In nos autem non ales est misellus iste Puer.

14. *In Virtutem.*

PAULI Silentiaris.

Neque prædivitis fortunæ levis tollare impetu,

Neque tuam deflexerit cura animi-libertatem,

Tota enim ab incertis vita oppugnatur flatibus.

Hâc & illâc crebro dum in vices attrahitur.

Virtus verò stabile quiddam & immutatum, in qua sola

Fluctus fidenter naviga vitæ.

15. *In Intemperantem.*

LUCIANI.

Paternas opes juvenis adhuc Theron Menippi
filius

Turpiter in prodigos effuderat sumptus.

At illum Euctemon paternus amicus ut adverte-
 tit

Jam aridâ atteri paupertate,

Et illum lachrymas fundens ad se recepit, &
 maritum illum

Fecit suæ filix, multis insuper muneribus do-
 talibus datis.

At postquam Theroni præter spes evenere di-
 vitia,

Continuò illos ipsos pascebatur inter sum-
 ptus.

Ita quidè Theronæ rursus circumtexit

Perniciosa Paupertatis unda reflua.

Euctemon verò deslevit rursus non jam istum,

Sed suæ filix dotemque & thalamum.

Sensit verò non fas esse homini malè uso

Propriis *bonis* esse fido in alienis.

16. *In Citharadam.*

PHILIPPI.

Amabile cum cecinisset multiformis lotis,

Dixit arguto Phœbus super Glaphyrâ,

Marſya, ementitus es inventum tuum, Miner-
 væ enim

Tibias

Tibias è Phrygia hic nactus est.
 At si tu tales illo tempore inflasses, non Hy-
 agnis
 Luxisset infelix tibiæ certamen ad Mæ-
 andrum.

17. *In Sufficietiam.*P A R M E N I O N I S *Macedonis.*

Sufficit mihi lænæ tenue tegmen, neque men-
 fis
 Serviam, Musarum flores depastus :
 Odi divitias amentes, adulatorum nutrices, neq;
 supercilium
 Serviliter accommodabo, novi parvarum e-
 pularum libertatem.

18. P A L L A D Æ.

Spes nec Fortuna amplius mihi curæ sunt, nec
 moror
 Amplius fallaciam : penetravi in portum.
 Sum pauper *sane* vir, at libertati contubernalis
 sum,
 Insolentes erga paupertatem opes averfor.

19. L U C I L I I.

Ne tu ad alienam, O homo, affideas mensam
 Frustum probrosum alvo gratificans ;
 Modo quidem flenti, & mæsto lumen
 Adflens, & mox contra ridenti arridens,

88 EPIGRAMMATA.

Neque tu utique ploratu cum opus habeas neq;
risu.

Et fleo cum Milia, & rideo cum Milia,

20. LUCIANI.

Tanquam mox moriturus tuis bonis fruiere,
Tanquam autem victurus, parce tuis possessi-
onibus.

Est autem Vir ille sapiens, qui his utrisque a-
nimadversis

Parcimonix & sumptui modum adaptavit.

21. THEOGNIDIS.

Non volo ditescere, non precor; atqui sit
mihi

Vivere ex paucis, nihil ferenti mali.

22. *In Vitam Humanam.*

Incerti.

Vitam, Heraclite, multò magis, quam cum vi-
vebas,

Desse; nunc Vita est miserabilior.

Vitam jam ride, Democrite, plus quam an-
tea :

Nunc Vita omnibus est risu-dignior.

Ad vos verò & ipse aspiciens, interim anxie
cogito

Qui tecum simul possim flere, qui tecum
ridere.

POSI-

23.

POSIDIPPI, *alii* CRATETIS *Cynici.*

Qualem quis vitæ secuerit callem? in foro quidem

Jurgia & molestæ lites. domi verò
Curæ: rure autem, laborum sat: in mari autem

Terrores: in peregrinâ verò, siquid habeas,
timor;

Si verò inops sis, importunum: habes matrimonium? haud expers curarum

Futurus es; non uxorem ducis? vivis eò magis in solitudine:

Liberi, labores: mutilatio, vita sine liberis: juvenis

Imprudens: cani verò è contra inefficaces.
Erat igitur ex duobus unum optabile, vel natum fuisse

Non omnino, vel mortuum fuisse statim à partu.

24. *Ex adverso Probabilia.*

METRODORI.

Quemvis vitæ secueris callem. in foro quidem,
Laudes, & prudentes actiones: domi verò
Quies: rure autem, naturæ gratia. in mari verò,

Lucrum: in peregrinâ, siquid habeas, decus:

Sin

90 EPIGRAMMATA.

Sin inops fueris, solus nôsti : habes matrimoni-
um? domus optima

Erit ; non uxorem ducis ? vivis eò liberius :
Liberi amabiles. *secura sine liberis vita : juven-*
tus

Robusta : cani verò contra religiosi.
Non igitur è duobus his unius optio est, vel na-
tum fuisse

Non omnino , vel *protinus* mortuum fuisse :
omnia enim vitæ bona *sunt*.

25. LUCIANI.

Mortalia quæ *sunt* mortalium, & omnia præ-
tereunt nos.

Sin minus, nos tamen illa præterimus.

26. PALLADÆ.

In terram veni nudus, nudus item sub terram
abeo :

Et quid frustra laboro, nudum videns finem.

27. Eiusdem.

Navigatio lubrica, vita. hyemem enim patien-
tes in illa,

Sæpe naufragis impingimus miserabilius.

Fortunam verò vitæ gubernatricem habentes,

Ut in pelago incerti navigamus.

Hi quidem, secundâ navigatione, illi verò con-
tra : at simul omnes

In unum illum sub terra portum abimus,

28. PALLADÆ.

Scena omnis Vita, & lusus; aut disce ludere
Studio seposito, aut perfer dolores.

29. Incerti.

Multa sunt inter calicem & labrum summum,

30. JULIANI.

Dulces omnes *suas* semitas sortita est vita. Urbe
mediâ

Gloria, amicitia: arcanæ domi molestia.
Rus voluptatem affert, lucrum navigatio: ali-
ena terra

Notitias. ex nuptiis autem, domus est una-
nimis:

Innuptis verò secura usque vita. munimentum
paratum est

Patri, proles. evanidus sterilibus metus.
Virtutem juvenia, cani prudentiam noverunt
præbere:

Quare, fiduciam sumens, animans, procrea
~~tuum~~ genus.

31. Incerti.

Quo quis pacto absque morte te fugiat, Vita?
innumera enim tui

Tristitia: & nec fugere in-manu est, nec
ferre.

Jucunda enim tui naturâ quidem pulchra, terra,
mare,

Astra,

92 EPIGRAMMATA.

Astra, Lunæ orbes & Solis :
Cætera autem omnia, formidinesque & dolores.
& si quid nactus fuerit quis
Boni alternâ id excipitur Nemese.

32. Incerti:

Omnia risus, & omnia pulvis, & omnia nihil.
Omnia enim quæ sunt ex-ratione-carentibus
facta sunt.

33. LUCIANI:

Quibus feliciter agitur omnis Vita brevis est :
Quibus verò male, una nox immensum est
tempus.

34. *In Puerum.*

ARCHIÆ.

Lysippes nuper natus in præcipitio filius serpens
Astyanactei initium faciebat fati.
Illa verò ad se rectâ revocavit viâ è sinu proferens
Mammam, à fame redemptricem atque morte.

35. *In*

35. *In Nuptias.*

Incerti.

Siquis, ductâ semel uxore, iterum secundum
thalamum affectat,
Naufragus navigat bis profundum turbi-
dum.

36. AUTOMEDONTIS.

Felix imprimis quidem, qui nemini quicquam
debet,
Deinde vero qui non uxorem duxit, tertio,
quicumque liberos non habet.
Hæc edoctus, te sapientem scito, frustra verò
Epicurus sine
Quærat, ubi inane, & quænam Monades.

37. Incerti.

Non est qui uxorem duxit, qui non tempestate
vexatur,
Dicunt omnes, & uxores ducunt scientes.

38. *In Senectutem.*

MENECRATIS.

Senectus dum quidem absit, quisque optat, si
quando veniat verò
Culpatur. est autem semper potius quod de-
betur.

39. PAT-

39. PALLADÆ.

Grammatici filia peperit amore mista
Prolem marem, femineam, neutram.

40. *In Calamum Scriptorium.*

Eram inutilis Calamus stirps : ex me enim
Non ficus, non pomum provenit, non uva:
Sed me Vir initiavit Heliconida, tenuia cum
expoliisset
Labra, & angustum fluxum derivasset.
Abhinc verò, quoties bibero nigrum potum,
tanquam deo plena
Omne verbum muto hocce loquor ore.

41. *In Arbores.*

ANTIPATRI, *alii*, PLATONIS.

Juxta-viam nucem me prætereuntibus planta-
verunt
Pueris in lapidibus destinandis ludicrum peri-
tiaz :
Omnes vero ramosque & florentes furculos
Fracta sum, crebris saxis dum ferior.
Arboribus fructiferis *esse*, nihil prodest : certe
enim ego
Infelix mihi in contumeliam fructum tuli.

42. ANTIPHILI *Byzantii.*

Rami sublimes patulæ quercûs, felix-umbræ al-
titudo

Viris merum æstum defendentibus,
Frondoſæ tegulis opertiores, domus virorum,
Domus cicadarum, meridiani rami,
Et me veſtris reclinatum ſub comis
Tuemini, radiis Solis profugum.

43. *In Infalicitatem.*

ANTIPATRI.

Opes Ariſtidæ juvenca una, & lanigera
Erat ovis: harum ope famem abigebat fo-
ras.

Excidit verò utriſque : ovem lupus occidit, par-
tûs dolor

Juvencam, paupertatis ita periit armentum.
Quo-pera-stringitur is à loro circa collum nodum
cum nexuerat

Miſerandus orbum-balatu mortuus eſt ad tu-
guriûm.

44. *Laudes.*

Incerti.

Bona dicere ſemper de omnibus pulchrum, tur-
pia verò grave,
Licet ſint illorum digni quæ loquimur.

45. *In Amorem.*

LUCIANI.

Non Amor injuriâ afficit humanum genus; sed
 intemperantibus
 Animis hominum est amor obtentui.

46. *In Ingratos.*

Ejusdem.

Celeres gratiæ, suaviores: sin moretur,
 Omnis gratia vana; neque dicatur gratia:

47. *Incerti.*

Lupum propriis uberibus alo non sponte,
 Sed me cogit pastoris amentia.
 Grandis vero factus à me, in me contra ferus
 erit.
 Gratia mutare naturam non valet.

48. LUCIANI.

Nequàm vir dolium est perforatum: in quem
 omnes
 Si exhauris gratias incassum effuderis.

49. *In Preces.*

Incerti.

Jupiter rex, bona quidem & orantibus & non
orantibus

Nobis da, noxia verò etiam à precantibus a-
vertas.

50. *In Cicadam.*

Incerti.

Quare me solitudinis amantem improbâ, pasto-
res, capturâ

Cicadam roscidis abducitis à ramis?

Nympharum juxta-viam lusciniam? medios per
æstus

Montibus & umbrosis celeriter canentem sal-
tibus.

Ecce autem & turdum & merulam, en verò
tot

Surnos ruralis prædones copiar.

Frugum vastatores capere fas: perdit illos.

Foliorum & herbidi quamnam est invidia ro-
ris?

51. *In Mortem.*

AGATHIÆ.

Mortem quid formidatis, quietis genetricem?

Sedantem Morbos, & paupertatis dolores?

H

Sola

98 EPIGRAMMATA.

Sola semel mortalibus adest, nec unquam il-
lam
Vidit quispiam hominum secundò venien-
tem.
Morbi verò multi & varii, modò in hunc modò
illum
Venientes mortalium, & transeuntes.

52. Eiusdem.

Corpus ærumna animæ, orcus, fatum, onus,
necessitas,
Et vinculum forte, & poena tormentorum.
Sed ubi exiverit corpore, tanquam à vincu-
lis,
Mortis, fugit ad Deum immortalem.

53. Incerti.

Gaudet nescio quis Theodorus, quia mortuus
sum, alius super isto
Gaudebit: morti omnes nos debemur.

54. Incerti.

Ad orcum rectus descensus, sive ab Athenis
Procedis, sive mortuus vadis ex Meroe.
Ne te doleat utique à patria procul occidisse.
Undecunque unus est ferens ad orcum ven-
tus.

55. Incerti

35. Incerti.

Mortuus sum, at maneo te; manes autem &
tu quempiam alium.
Omnes similiter mortales unus orcus hospi-
tatur.

56. *In Deos.*

LUCIANI.

Homines quidem forte latebis, si improbum
quid feceris:
Non latebis verò deos, ne quidèmeditans.

57. Incerti.

Jupiter, Cygnus, Taurus, Satyrus, Aurum, ob
amorem
Ledaë, Europaë, Antiopaë, Danaes.

58. *In semper Ægrotos.*

LUCILLII.

Qui reliquerunt dulce lumen non amplius
ploro,
Qui vero in expectatione vivunt semper mor-
tis.

59. *In Adulatores.*

LUCIANI.

Nihil inter homines natura nocentiùs invenit
H 2 Homine

100 EPIGRAMMAT A.

Homine puram mentiente amicitiam.
Non amplius enim ut hostem cavemus, sed a-
mantes
Ut amicum, hinc magis ladinur.

60. Incerti.

Fictum habes amorem : metu verò amas & ne-
cessitate.
Hoc ipso autem amore nihil infidelius.

61. In *Thucydidem*.

Incerti.

O amice, si sapias, sume me in manus, siquidem
verò omnino
Imperitus a-natura-es Musarum, abjice quæ
non intelligis.
Sum verò sane non omnibus adeundus, pauci
autem suspexerunt
Thucydidem Olori *filium*, Cecropidem ge-
nere.

62. In *Mediocritem*.

Incerti.

Omne supervacuum est intempestivum : dictum
nempe est vetus
Quod & mellis nimium est fel.

63. JULI.

63. JULIANI.

Domus & patria vitæ sunt gratia; posteriores
verò
Curæ hominibus non vita, sed labor.

64. *In Templum Diana.*

ANTIPATRI.

Et arduæ Babylonis quadrigis patrem mu-
rum,

Et illum ad Alpheum Jovem spectavi,
Hortosque peniles, & Solis Colossus,

Et ingentem celsarum Pyramidum labo-
rem,

Et monumentum Mausoli immane; sed ubi
insepeli

Dianæ nubes ad usque excurrentem Ædem,
Et illa sanè obscurata sunt, & si prospiceret ex-
cepto Olympo

Sol, nihil ullibi tale radiis illustraret.

65. *In Navigationem.*

Ejusdem.

Agricola Archippus cum à gravi morbo

Jam animam agens excedebat ad Orcum,

Dicebat hæc ipsa filiis, ô chari nati ligonem

Et ruricolam diligite mihi vitam:

Ne lubrici laudate laborem gemibundum maris

Et grave noxiæ navigationis tedium.

Quantum Novercâ dulcior est mater,
Tantum maricano terra amabilior.

66. ANTIPHILI *Byzantii*.

Audacia, navium princeps Dux, tu enim cur-
sum invenisti ponti,
Et animas hominum lucro irritasti,
Cum tale fabricata es dolosum lignum, cum ta-
lem injecisti
Mortalibus lucri spem morte quæ coargui-
tur.
Effet revera hominum aureum genus, si utique
à terra
Procul, ut Orcus, Pontus prospiceretur.

67. *In Navem.*

ZELOTÆ.

Fracta eram in terra vento pinus, quid me
Ponto
Adornatis, naufragum ramum ante naviga-
tionem?

68. *In Hirundinem.*

Incerti.

Attica Puella, melle nutrita, loquax loquacem
raptam
Cicadam alatis escam fers pullis.
Vocalem vocalis, alaram alata,
Peregrinam peregrina, vernam verna.

Non

Non protinus dimittes? non enim jus nec æ-
quum

Perire sacris-operatos-cantibus ore sacris ope-
rato cantibus.

69. *In Divites.*

Incerti.

Eram juvenis, at pauper; nunc senex, dives
sum.

O solus ex omnibus miserandus in utrisque,
Qui tunc quidem uti poteram, cum nihil ha-
bui,

Nunc autem, cum uti non possum, jam ha-
beo.

70. PALLADÆ.

Aurum, pater adulatorum, doloris & curæ
fili,

Et habere te, metus, & non habere te, do-
lor.

71. LUCIANI.

Divitiæ animi, divitiæ solæ sunt veræ;

Alia nempe habet illa potiora possessioni-
bus.

Illum autem multa-possidentem & divitem æ-
quum est

Vocare, qui uti bonis potest.

Siquis verò in calculis contabescit, alias super
alias

Acervare semper opes festinans;
Ille, qualis apes multiforis in alveis,
Laborabit, aliis percepturis mel.

72.* *In Solatium.*

PALLADÆ.

Expectatio mortis luctuosus est dolor,
Hoc vero lucratur mortalis fato-functus.
Ne itaque defleveris discedentem vitâ,
Nihil enim post mortem est patiendum.

73.

Quæ dixerit Verba Ulysses regressus in Ithacum.

Salve Ithaca; post certamina, post molestias
amaras maris,
Lubenter tuum solum accedo, ut aspiciam
Laerten, uxoremque, & insignem filium uni-
cum.
Tuus enim amor demulsit meum animum: no-
vi & ipse
Nil utique dulcius esse sua, cuique patria, & pa-
rentibus.

74. *In Homerum.*

ALPHEI Mitylenæi.

Andromaches adhuc luctum audimus, adhuc
Trojam
Cernimus funditus totam everti,
Et laborem bellicum Ajacis sub pinnis urbis,
Atque

EPIGRAMMATA. 165

Atque nexum ex equis Hectora raptari,
Mæonidæ per Musam; quo non una patria
vate
Ornatur sed terræ utriusque climata.

75. *In Menandrum,*

Incerti.

Ipse tibi ad os se affixerunt apes.
Variis Musarum floribus delibatis.
Ipsæ etiam Gratiæ tibi donavere Menandre,
Felix dictorum acumen fabulis inferere.
Vivis autem in æternum. Gloria vero, Athe-
nis
Quæ ex te oritur, cœlestes attingit fines.

76. *In Silentium.*

PALLADÆ.

Omnis ferè indoctus sapientissimus est, dum
tacet,
Sermonem celans ut morbum turpissimum.

77. *In Sapientiam.*

PAULI *Silentiarii.*

Vivere non habet vim à natura placendi, sed
abjecisse
Curas è pectoribus canas tempora.
Divitias habere volo quæ sufficiant, supervacu-
um autem

Animum

106 EPIGRAMMATA.

Animum semper exedit insanum super auro
studium.

Hinc apud homines potiore[m] plerumque in-
venies

Et paupertatem opibus, & mortem vitâ.

Hæc tu cognoscens, cordis dirige vias,

Ad unicam spectans spem sapientiam.

78. *In Temperantiam.*

Incerti.

Castitas & amor obvio sibi invicem

Occursu, animas perdiderunt uterque.

Phædræ quidè[m] occidit igneus ardor Hippo-
lyti,

Hippolytum verò pudica interfecit conti-
nentia.

79. *In Fortunam.*

Incerti.

Spes & tu Fortuna prorsus valete; portum in-
veni:

Nihil mihi vobiscum, ludite post me relictos.

80. LUCIANI.

Ager Achæmenidis eram olim, nunc autem
Menippi;

Et denuo ab alio transibo ad alium.

Nam & ille olim se tenere me credebat, & rur-
sus hic

Arbitratur;

EPIGRAMMATA. 107

Airbtratur; sum autem omnino nullius, nisi
Fortunæ.

81. PALLADÆ.

Ludicrum est Fortunæ hominum vita miseranda
errabunda,

Opes & paupertatem inter in gyrum circum-
acta.

Et hos quidē dejiciens iterū more pilæ ex-
tollit,

Illos vero è nubibus ad orcum dejicit.

82. LUCIANI.

Multa Fortuna potest, sint licet incredibilia,

Humiles tollit, potentes dejicit.

Et tuum tibi supercilium & fastum compescet,

Licet fluvius auri latices tibi præbeat.

Non juncum, non malvam ventus unquam,
maximas verò

Vel quercus vel platanos novit humi proster-
nere.

83. Ejusdem.

Non *infelicitè* impingens charus es mortalibus,
charus es Beatis,

Et tibi facile auscultant precanti.

Sin impegeris, nemo amplius tibi amicus, at si-
mul cuncta

Inimica, fortunæque cum momentis unà mu-
tantia.

84. *In Invidiam.*

PALLADÆ:

Invidia misericordiâ, secundum Pindarum, est
melior;

Illis quibus invidetur, splendida est vita.

Admodum autem infelices miseramur, at Ille
sim

Neve nimis felix, nec miserandus ego.

Mediocritas enim optimum est, quoniam sum-
ma quidem suapte-naturâ solent

Pericula importare, infima verò contem-
prum habent.

85. Incerti.

Invidia ipsa ipsam suis telis domat.

86. Incerti.

Invidia est pessimum, habet tamen aliquid boni
in se;

Tabefacit enim invidorum oculos & cor

87. *In Avaros.*

STATYLLII FLACCI.

Auro vir invento reliquit restim; at alter au-
rum

Relictum cum non invenit, nexuit, quem
invenit restim.

88. *In Amicitiam.*

Ejusdem.

Thesaurus ingens est fidus amicus, Heliodore,
 Illi nempe, qui & servare illum novit.

89. LUCILLII.

Si me aīmas, re me ama, & ne me injuriā affi-
 cias tu,

Fundamentum nocendi amicitiam ponendo.
 Omnibus enim hominibus ego multo potio-
 rem dico

Apertam inimicitiam dolosā amicitia.
 Dicunt autem & navibus fluctivagis nocenti-
 ores

Sub mare-latentes petras apertis Scopulis.

90. *In Prudentiam.*

LUCIANI.

Tardipes Consilium longè præstantius ; pernix
 autem

Semper adhaerentem Pœnitentiam habet:

91. *In Curas.*

MIMNERMI.

Tuum ipsius animum oblecta; molestorum ve-
rò civium

Alius de te malè, alius meliùs dicet.

92. PALLADÆ.

Si curare potest quicquam, sis anxius, & tibi sit
Cura,

Sin de te cura est Deo, tibi cur est cura :
Neque anxius fueris sine Deo, neque curarum
expers :

Atqui ut tibi quid curæ sit, Deus hoc curat.

93. *In Tempus.*

PLATONIS.

Ævum omnia aufert : longum tempus novit
mutare

Nomen, & formam, & naturam, atque for-
tunam.

94. Incerti.

Rosa viget brevi tempore, si verò præteri-
erit,

Quærens invenies non rosam, sed rubum.

95. *In Imprudentem.*

PALLADÆ.

Omnes quidem timidi & jactabundi sunt, & si-
quis

In hominibus alius innascitur affectus:
At qui rationem habet vicino non palam fa-
cit,

Intus abscondens prudentia affectum:
Tuæ verò janua animæ patet, neminem lates
Neque expavescens, neque ferociens.

96. *In Astrologum.*

LUCILLII.

Patri meo fratrem Astrologi vivacem fore

Omnes vaticinati sunt ut ab uno ore:

At Hermoclidēs ipsum solus dixit præmaturè
moriturum,

Dixit autem, cum illum intus mortuum
plangeremus.

97. *In Anum.*

Ejusdem.

Capillos, ô Nicylla, quidam tingere te dicunt,
Quos tu nigerrimos fore emisisti.

98. *Ejusdem.*

98. Eiusdem.

Caput tingis, senectutem verò tuam nunquam
tinges,

Neque genarum rugas explicabis.
Ne itaque faciem totam cerussâ confinge,

Ita ut personam & non faciem habeas.

Nihilo enim plus valet. quid insanis? nunquam
fucus

Et cerussa reddet Hecubam Helenam.

99. *In Deformes.*

Eiusdem.

Rostrum habens tale, Olympice, neque ad
fontem

Venias, neque inspicias in aliquam pelluci-
dam aquam.

Nam & tu, ut Narcissus, conspicatus faciem
manifestam

Continuò morieris, odio habens teipsum ad
mortem usque.

100. Eiusdem.

Fallax speculum habet Demosthenis; si enim
verum

Videret, non omnino vellet ipsum inspicere.

101. PALLADÆ.

Emisti cincinnos, fucum, mel, ceram, dentes:

Eodem sumptu personam emisisses.

102. *In*

EPIGRAMMATA. 113

102. *In Fures.*

Alatum illum Hermen, deorum ministrum,
Arcadum regem, boum abactorem,
Stantem hujusce gymnasii Præsidem
Nocturnus fur Aulus dixit inter auferendum,
Multi Discipuli præstantiores magistris.

103. *In Domum incustoditam.*

Lucrosas quærite domos prædones alias
Hisce etenim est custos firma Paupertas.

104. LUCILLII.

Bubulce, armentum procul pasce, ne te Peri-
cles
Fur cum ipsis bobus simul abigat.

105. *In multas Artes sibi arrogantem.*

PALLADÆ.

Proles impudentiæ, indoctissime, alumnae stul-
titiæ,

Dic quare fastu intumes, nihil sciens?

Inter quidem Grammaticos Platonius; sin Pla-
tonis

Dogmata quis quærat, Grammaticus tu ite-
rum.

Ab alio fugis ad aliud: neque verò artem

Nôsti Grammaticam, neque Platonius es.

I

Omnia

114 EPIGRAMMATA.

Omnia sane novi, dicis, imperfectus verò in
omnibus es,
Gustans omnia nihil habes proprium.

106. *In Ebrios.*

CALLIÆ ARGIVI.

Semper ferus eras, Polycrite; nunc verò po-
tus

Protinus factus es rabidum quoddam malum.
Usque mihi videris malus esse, vinum arguit
Mores: non factus es jam malus, sed appa-
ruisti.

107. *In Pravos.*

ANTIOCHI.

Animam quidem describere difficile, formam
verò delineare

Facile; at in te contraria utraque.

Tuæ enim planè animæ perversitatem profe-
rens

In iis quæ apparent Natura formavit:

Illum verò formæ tumultum, & corporis op-
probrium,

Quo pacto quis describat, ne inspicere qui-
dem sustinens.

108. *In*

108. *In Rhetorem.*

CEREALII.

Non dicere insignia & Attica verba quinque
 Feliciter est & prudenter declamare.
 Neque enim si ἀδρκαυρo, & si νοταλῆς, & illud
 οἷζοι
 Et καλδευζο, dicis, protinus Homerus eris.
 Mens subsit oportet scriptis, & dictionem eo-
 rum
 Esse magis vulgarem, ut quivis intelligat quæ
 dicis.

109. *In Finium Transgressorem.*

AMMIANI.

Licet usque ad Herculis columnas veneris fi-
 nes transeundo
 Terræ pars hominibus omnibus æqualis, te
 manet:
 Jacebis vero Iro par, habens obolo nihil plus,
 In terram, non amplius tuam, resolvers-
 dus.

110. *In Contumeliosos.*

PALLADÆ.

Multa loqueris, ô homo, humi verò ponaris
 brevi
 Tace, & meditare vivus adhuc mortem.

III. Ejusdem.

Sol mortalibus lucis Deus: sin & ipse
Infolesceret splendens, ne lucem quidem op-
tarem.

III. Ejusdem.

Laudare quidem optimum ; vituperium v. odii
principium :
At benè loqui, Atticum est Mel.

III. In Insolentem.

Ejusdem.

Si pauper sum ; quid feci ? quid me odisti non
injustè agentem ?
Clades hæc est fortunæ, non injustitia mo-
rum.

III. In Parcos.

Incerti.

Te divitem esse dicunt omnes, ego verò te dico
indigum esse,
Ufus enim opum testis est, Apollophanes.
Si particeps sis tuorum ipse, tua sunt ; si vero
custodias
Hæredibus, ex hoc fiunt aliena.

III. PAL-

115. PALLADÆ.

Opes quidem opulenti habes, animam verò
 pauperis,
 O hæredibus opulente, tibi autem pauper.

116. LUCILII.

Murem Asclepiades argenti-amans vidit domi
 sue,
 Et, quid vis, dicit amicissime mus, apud
 me?
 Dulce autem mus ridens, ne omnino amice,
 inquit, verearis.
 Non cibum apud te quæro, tantum mansi-
 onem.

117. *In Menestratum Cynicum.*

Ejusdem.

Esse quidem Cynicum te, Menestrate, & pedi-
 bus nudum,
 Et algere nemo contradicit prorsus:
 Si verò præripias panes & frustra impudenter,
 Et ego fustem habeo, & te dicunt Canem.

118. *In Viros Bonos.*

CARPHYLIDÆ.

Ne quæstu prosequaris præteriens monumen-
 tum meum, viator;

118 EPIGRAMMATA.

Nihil habeo lamentis dignum ne quidem
mortuus :

Liberorum liberos reliqui ; unâ fruitus sum
uxore

Consenescente : tribus liberis dedi nuptias,
Ex quibus sæpe natos meo sopivi in sinu,
Nullius lamentatus vel morbum , vel mor-
tem.

Qui mihi datis inferiis innocuo, dulcem som-
num

Dormitutum miserunt in regionem pio-
rum.

119. CALLIMACHI.

Si quæras Timarchum in Plutonis *domo* , ut
perconteris,
Vel aliquid de anima , vel quomodo mox
erit.

Quæras licet ex tribu Ptolemaide, filium pa-
tris

Paulaniæ : invenies vero illum in piorum *re-
gione*.

120. *In Therin,*

Ejusdem.

Curtus erat hospes, ut & tumulus. non longa
dicam.

Theris, Aristæi *filium*, Cretensis, sub me in
longum.

121. *In Fortes.*

ANACREONTIS.

Strenuus in prælio Timocritus, cuius hocce monumentum.

Mars quippe non fortibus parcit, sed ignavis.

122. *In Themistoclem.*

GERMANICI.

Pro sepulchro vili statue Graciam, statue vero
super hac

Ligna, Barbaricæ indicia cladis-navalis,
Et tumuli basin circum inscribe Persicum Martem,

Et Xerxem. His sepeli Themistoclem.
Columna verò ipsa Salamis superstet, gesta loquens

Mea; quid me parvis magnum inditis?

123.

In eos qui ad Thermopylas moriebantur.

O hospes, nuncia Lacedæmoniis, quod hîc
Jacemus, illorum morigeri institutis.

124. *In Obscuriores.*

Incerti.

Nomen mihi! quid autem hoc? patria vero
mihi, quapropter & hoc?

Clari verò sum generis: quid si obscurissimi?
Postquam vixeram gloriôsè reliqui vitam, quid
si ingloriè?

Jaceo autem hîc jam. Quis, cui hæc dicis?

125. Incerti.

Vitam ubi ademisti, donas sepulchrum; atqui
me abscondis

Non sepelis. tali etiam ipse fruaris, *precor*, tu-
mulo.

126. Incerti.

Licet me occultes, quasi nemo homo videat,
Oculus Justitiæ despicit, omnia quæ fiunt.

127. CALLIMACHI.

Cyzicum si veneris, parvus *est* labor Hippacum
invenire

Et Didymen: obscurum nullo modo enim
est genus.

Et iplis luctuosum sanè dices verbum, verum-
tamen dic

Hoc, me illorum filium habere Critiam.

128. *In Themistoclem.*

GERMANICI.

Hunc Themistocli inanem tumulum posuit
Magnes

Populus, cum patria à Medis liberatâ,
Alienam subiit terram & lapidem. Sic voluit
Invidia. Virtutes autem majorem habent
mercedem.

129. *Incerti, hi verò, NERONIS.*

Me mortuo, terra mista sit mari,
Nihil curo : mea enim bene se habent.

130. *Incerti.*

Tellus alma, senem Amynticum conde gre-
mio,

Multorum recordata, super te, laborum.
Etenim assidue tibi stirpem depegit Olivæ,
Sæpe etiam Bromii palmitibus ornavit.

Et cerere implevit, & aquæ fulcos ducens
Reddidit quidem olerum feracem, reddidit
& pomiferam

Propter quæ tu propitia in tempora cana
Jace, & vernas floribus-orna herbas.

131. *SIMONIDIS.*

Qui multa edi, & multa bibi, & multa mala
dixi

Hominibus, jaceo Timocreon Rhodius.

122 EPIGRAMMATA

132. CALLIMACHI.

Fatum verò quis bene novit crastinum, quan-
do & te

Charmi, illum oculis heri in nostris
Proximâ die deploratum sepelivimus; nullam
illâ

Vidit Pater Diophon rem luâtiosorem:

133. *In Nioben.*

AGATHIÆ.

Tumulus hic intus non habet Cadaver:
Cadaver hoc extra non habet Tumulum;
At ipsum ipsâ Cadaver est & Tumulus.

134. *In Eandem.*

ANTIPATRI.

Solam cum liberis mortuorum-partitor excipe
me

Loquacem. Sufficit tibi onus Tantalidis.
Implebit unus uterus tuum navigium, intueri
pueros
Et puellas, Phœbi spolia & Dianæ.

135. *In Timonem.*

CALLIMACHI.

Timon hominum-osor hîc incolò, quin præteri
Plorare cum jusseris multa, præteri modò.

136. *In Eundem.*

Timon, (non enim amplius es) numquid tibi
lux, aut tenebræ inimicæ?
Tenebræ. vestrū enim plures in Orco.

137. LUCIANI.

Puerum me quinquennem, curarum expers pe-
ctus habentem
Immitis Orcus rapuit Callimachum,
At ne me lugeas, etenim vitæ particeps fui
Modicæ, & paucorum vitæ-malorum.

138. *In Mulierem.*

MELEAGRI.

Lachrymas tibi etiam infra sub terrâ, Helio-
dora,
Dono, pietatis reliquias ad Orcum,
Lachrymas infelices. multū deffendum autem
in tumulum
Libo monumentum desiderii, monumentum
benevolentia.
Misere enim, misere meam te & inter mortu-
os Meleager
Lamentor, inanem Acheronti gratiam.
Heu, heu, ubi desiderabile mihi germen? ra-
puit Orcus,
Rapuit: vigentem vero florem pulvis fada-
vit.

At

124 EPIGRAMMATA.

At te supplex precor, terra omnium nutrix, il-
lam omnibus flebilem
Quietè tuo sinu, ô Mater amplectere.

139. *In Senem.*

Incerti.

Sexagenarius Dionysius hîc jaceo
Tarsensis, qui uxorem non duxi; utinam
verò neque pater.

140. JULIANI *Ægyptii.*

Ipsam Thiodaten pictor. utinam autem ab
arte
Aberrâset, & oblivionem dedisset flenti-
bus.

141. SAPPHUS.

Timadis hic cinis, quam ante nuptias mortu-
am
Excepit Proserpinæ niger thalamus
Quâ etiam defunctâ, omnes recenter acuto
ferro
Æquales amabilem capitis deposuere co-
mam.

142. Incerti.

Videsne Imaginem Cassiæ illius prudentis?
Licet mortua sit, virtutibus innotescit;
Animæ forma potius, quam corporis.

143. CALLIMACHI.

Crethida fecundo ore, doctam pulchrè ludere,
Quærunt Samiorum sæpe filiæ,
Dulcissimam lanificii sociam, semper loquacem,
illa v. dormit
Hic omnibus somnum debitum.

144. *In Servum.*

DIOSCORIDIS.

Servus ego, sanè Servus, libero autem me in
tumulo,
Here Timanthes, tuum posuisti alumnum:
Felicem, innoxiam producas vitam, fin præ
senectute
Ad me veneris, tuus ego, Here, & in orco.

145. *In Hectorem & Ajacem.*

LEONTII.

Hector Ajaci ensem dedit, Hectori verò A-
jax
Balteum. utriusque gratia fatalis.

146. *In*

146. *In Heroas.*

Incerti.

Terit & petram longum tempus, nec ferro
 Parcit, at una omnia perdit falce ;
 Ut & Laertæ hunc tumulum, qui propè lit-
 tus
 Paulatim frigidis attenuatus diffluit à plu-
 viis.
 Nomen certè Herois semper recens. non enim
 carmina
 Hebetare tempus (velit licet) potest.

147. ARCHIÆ.

Hectore quidem simul Troja occidit, nec am-
 plius manus
 Sublatas opposuit Danais irruentibus.
 Pella autem cum Alexandro simul periit, pa-
 triæ itaque
 Hominibus, non patriis viri insignimur.

148. Incerti.

Thessalus Hippocrates, Cous genere, hic ja-
 cet
 Phœbi à stirpe immortalis genitus
 Plurima Tropæa in morbos qui erexit, armis
 sanitatis
 Famam nactus magnam, non forte sed
 arte.

149. *In Aucupem.*

ISIDORI.

Visco & calamis ab aere ipsum se pavit
 Eumelus, tenuiter, at cum libertate:
 Nunquam vero alienam osculatus est manum
 ventris gratiâ.

Hoc delicias illi, hoc attulit lætitiâ.
 Ter autem tricesimum cum vixisset *ad* annum
 hic dormit
 Liberis postquam reliquisset viscum & pinnas
 & calamos.

150. PLATONIS.

Naufragi sepulchrum sum, quod verò è re-
 gione est Agricolæ,
 Adeo mari & terræ communis subest Or-
 cus.

151. CALLIMACHI.

Utinam nunquam extitissent celeres naves: non
 enim nos
 Filium Dioclidis Zopolin gemibundi plo-
 rassetus.
 Nunc verò ille quidem in mari alicubi fertur
 mortuus, loco autem illius,
 Nomen & inane monumentum præterimus.

152. Ejuſ.

152. Ejusdem.

Naxius non in terra occidit Lycus, at in Ponto

Navem simul & animam vidit pereuntem
Mercator ab Ægina quando navigabat, & ille
fanè in mari

Mortuus, ego verò frustra nomen tumulus
habens

Nuncio verissimum hocce verbum, fuge in
mari

Verfari Hædis navita occidentibus.

153. PHACELLI.

Fuge marina opera, boum verò *manum* injice
stivæ

Si modo tibi dulce *est* longæ fines videre
vitæ;

In terrâ enim inest longa vita, in mari verò
nullatenus

Facile *est* canum hominis intueri caput.

154. CALLIMACHI.

Duodecennem filium pater deposuit Philip-
pus

Hic, magnam spem, Nicotelem.

155. Ejus-

155. Eiusdem.

Matutini Menalippum sepeliebamus, sole autem

Occidente Basilo mortua est virgo
Suâ manus vivere enim, fratre in ignem imposito

Non sustinuit: duplex vero domus conspexit
malum

Patris Aristippi. mœsto vultu erat autem Cyrene

Tota, prole-feliciam viduam conspicata domum.

156. *In Orphea.*

ANTIPATRI.

Non amplius delinitas, Orpheu, quercus, non
amplius saxa

Duces, non ferarum liberos greges,
Non amplius sopies ventorum fremitum, non
grandinem,

Non nivistractus, non strepens mare.
Periisti enim: te verò multum desseverunt
filiae

Mnemosynes, mater verò prae aliis Calliope.

Quid defunctis ingemimus natis, cum defendere

Liberis orcum ne quidem diis potestas sit?

157. *In Archilochum.*

JULIANI.

Monumentum hoc Archilochi maritimum,
 qui olim amaram
 Musam viperino primus tinxit felle
 Sanguine-fœdato Helicone illo miti: novit
 Lycambes
 Lugens trium nexos laqueos filiarum.
 Tacite autem præteri viator, ne forte hujus
 Irrites tumulo crabrones infidentes.

158. *In Euripiden.*

IONIS.

Non hoc tuum est monumentum, Euripide, at
 tu hujus;
 Tuâ enim gloriâ monumentum hoc orna-
 tur.

159. *In Eundem.*

Monumentum quidem Hellas tota Euripidis,
 ossa verò tenet
 Terra Macedonia, ibi enim cepit finem
 vitæ.
 Patria autem Helladis Hellas, Athenæ; pluri-
 mum v. Musas
 Cum oblectâset, à multis etiam laudem ha-
 bet.

160. *In Sophoclem.*

SIMONIDIS:

Placidè super tumulum Sophoclis, placidè hē-
dera

Serpas, virides effundens comas;

Et folium undique floreat rosæ, atque amans
racinorum

Vitis, humidos circum palmites fundens,

Ob doctrinam sapientem: quam mellitus
ille

Elaboravit Musæ inter & Gratias.

161. *In Anacreontem.*

ANTIPATRI *Sidonii.*

Floreat quatuor corymbos habens, Anacreon,
circum te hedera,

Molliæque pratorum purpureorum folia;

Fontes autem albi sursum exprimantur lactis;

Suave-olensque è terrâ dulce fundatur vi-
num.

Ut etiam tibi cinisque & ossa voluptatem per-
cipiant

Si quidem ulla mortuis accedit lætitia.

162. *In suum Patrem.*

CALLIMACHI.

Quicumque meum ad tumulum fers pedem,
 Callimachi me
 Scito Cyrenæi filiumque & genitorem.
 Noscas ambos licet : hic quidem olim patriæ ar-
 morum
 Dux fuit, ille verò cecinit majora invidiâ.
 Nec indigneris : Musæ enim quoscunque vide-
 runt lumine pueros,
 Usque dum vita manet, canos non abjece-
 runt amicos.

163. *In Pastores.*

LEONIDÆ.

Pastores, qui hoc montis dorsum pererratis
 Capras & lanigeras ineuntes oves,
 Clitagoræ (per terram) parvam gratiam at be-
 nignam
 Impendite, infernam propter Proserpinam,
 Balent oves mihi, in imposita verò Pastor
 Petrâ fistulâ-canat placidè pascentibus ovi-
 bus.
 Vere autem primo, pratenfi flore decerpto
 Rusticus coronet tumulum meum serto.
 Et aliquis ab agnino imbuatur lacte,
 Ovis emulctile uber sustinens,
 Basim humectans sepulchri. sunt mortuorum,
 Sunt alternæ & inter defunctos gratiæ.

164. MYRINI.

Thyrsis paganus, qui Nympharum oves pascit,
 Thyrsis, qui modulatur Panis par fistulæ,
 Meridianus Vini-potor umbrosa sub hac pinu
 dormit.

Servat autem ipse sumpto greges pedo Amor.

O Nymphæ, Nymphæ excitate in-lupos auda-
 cem

Pastorem, ne ferarum præda fiat Amor.

165. *In Pauperem.*

CALLIMACHI

Habui è tenui *re* modicum victum, nec quic-
 quam mali

Faciens, nec injuriâ afficiens quenquam; ter-
 ra alma

Micylus. Siquid pravum approbavi, neque tu
 levis

Sis, neque alii Dii, qui me habetis.

166. *In Thaletem.*

ANTIPATRI.

Certè quidè parvum monumentum, gloriam
 vero ad cœlum usque extensam
 Sapientissimi hujus Thaletis vide.

167. Incerti.

Filio pater hoc sepulchrum erexit, contra v.
fuiſſet æquum,
Erat verò juſtitiâ livor velocior.

168. *In Heraclitum.*

DIOGENIS Laërtii.

Heraclitus ego ſum: quid me obtreſcatis, ô in-
docti?

Non vobis laboravi, at me intelligentibus.

Unus mihi vir, ſexcenti. Innumeri autem

Nemo: hæc eloquor etiam apud Proſerpi-
nam.

169. *In Diogenem.*

ANTIPATRI.

Baculus, & pera, & duplex veſtis Philoſophi
Diogenis, vitæ onus leviffimum.

170. *In Heraclitum.*

CALLIMACHI.

Nunciavit quiſpiam, Heraclite, tuam mortem,
& ad lacrymas me

Adegit: recordatus autem ſum quoties uter-
que

Solem in confabulatione condidimus, at tu qui-
dem alicubi,

Holpes

EPIGRAMMATA. 135

Hospes Halicarnassensis, pridem pridem cinis :

Tuæ vero vivunt Luscinia, quibus ille omnium

Raptor Pluto non manum injiciet.

171. *In Epictetum.*

LEONIDÆ.

Servus Epictetus fui, & corpore mancus;

Et paupertate Irus, & amicus immortalibus
Dii.

172. CALLIMACHI.

Locutus, Phœbe vale, Cleombrotus ille Ambraciota

Defiluit ab alto muro in mare,
Nullius morte digni conscius sceleris, sed Platonis

Uno de Anima scripto perlecto.

173. *In Obtrectatores.*

Incerti.

Non inscitus scripsit Cimon hæc: omni imminet operi

Momus, quem nequidem Heros Dædalus aufugit.

174. *In Myronis Bovem.*

JULIANI.

Bubulce, quo procurrere me cogis, desine pun-
gere,
Non enim mihi ars etiam hoc dedit habendum.

175. *In Tantalum.*

GALLI.

Hic pristinus beatorum conviva; hic qui ventrem
Sæpe nectareo impleverat potu,
Jam guttam mortalem desiderat: invidus verò
Humor semper labio est inferior.
Bibe, dicit sculptura, & mysteria disce silentii.
Lingua prompti hoc modo punimur.

176. *In duodecim Labores Herculis.*

PHILIPPI.

Perdidi Nemeæ feram immensam, perdidi autem Hydram,
Et Taurum, capri verò undique perfregi maxillam,
Baltheo detractò, equos Diomedis abstuli,
Aurea mala cum fregeram, Geryonem cepi;
Augeam didici, cerva non aufugit, occidi aves,
Cerberum abduxi, Ipse Olympum teneo.

177. *In*

177. *In Statuam Niobes.*

E viva me Dii fecerunt lapidem, ex lapide
autem
Vivam Praxiteles denuò finxit.

178. *In Echo.*

LUCIANI, *hi verò*, ARCHIÆ.

Echo scopulos habitantem vides, amice, Panis
sociam
Repercussum sonum rursus quæ edet,
Omnium vocum loquacem imaginem, pasto-
ribus dulcem
Ludicrum. Quæcunque dicis, totidem audi-
ens abi.

179. *In Statuam Veneris Cnidia.*

Ejusdem.

Tibi formæ suspendi tuæ perpulchram imagi-
nem,
Cypri, tuâ formâ potius nihil habens.

180. *In Armatam Venerem Sparta.*

JULIANI.

Pallas Cytheream armatam dixit conspicata,
Cypri, vin' ita ad iudicium eamus?

Illa

138 EPIGRAMMATA

Illa verò molle cum risisset, quid mihi clypeum
adversum tollere?

Si nuda vinco, qui cum arma sumpsero.

181. *In Statuam Mercurii.*

XENOCRATIS.

Mercurio ligneo quidam supplicavit, & lignum
erat,

Dein ipsum sublatam humi jecit, ab hoc vero
aurum

Effluxit fracto; contumelia præbuit sæpe lu-
crum.

182.

*In Statuam Junonis Herculi mammam ad-
moventem.*

Ipsam Novercam finxit: quapropter mam-
mam

Ad notham faber non addidit lac.

183. *In Statuam Nemesis.*

Nemesis prædicat cubito frænoque,

Neque immoderatum quid facere, neque ef-
frania loqui.

184.

In Imaginem Galeni, Magni Medici.

Erat tempus, cum terra homines per te, Ga-
lene,

Accepit quidem mortales, eduxit verò im-
mortales,

Viduae erant autem domus multum plorati A-
cherontis,

Tuâ Pæoniâ manu.

185. *In Statuam Temporis.*

POSIDIPPI.

Quis, unde faber? Sicyonius. nomen vero
quis?

Lysippus. Tu autem, quis? Tempus om-
nia domans.

Quare vero summis *pedibus* incedis? semper ro-
to. quid v. alas

Pedibus habes geminas? volo ventis subla-
tum.

Manu verò dextra quid fers novaculam? viris
documentum

Acie omni me acutius esse.

Coma verò, quid in fronte? ut obvio prehen-
dar.

Per Jovem partes *capitis* averſæ quapropter
calvæ sunt?

Semel enim alatis prætermiſſum me pedibus

Nemo

140 EPIGRAMMATA:

Nemo quantumvis cupidus reprehendet,
Tale me Artifex formavit, vestri gratiâ
Hospes, & in vestibulis posuit documen-
tum.

186. *In Lavacrum.*

Aut talis Cytheream peperit aqua, aut Cythe-
rea
Talem reddidit aquam, suam cutem lavan-
do.

187. *In alterum Balneum parvum.*

Ne fastidias parva, Gratia sequitur parva.
Parvus & Veneris fuit puer amor:

188. C Y R I.

Cypris cum Gratiis & filio aureis-instructo ja-
culis
Cum hîc lavisset, mercedem dedit Grati-
am.

189. *In Hospitium.*

Civis mihi, & peregrinus, semper amicus:
non enim exquirere
Quis, unde, aut quibus ortus es, est hospita-
litatis.

190. *A Naufragis.*

LUCIANI.

Glauco, & Nereo, & Ino, & Melicertæ
Et profundo Saturni filio, & Samothracibus
Diis
Servatus è Pelago Lucillius, hîc tonsus sum
Crines capitis, aliud enim nihil habeo.

191. *In Zenophilam.*

MELEAGRI.

Dulce melos per Pana Arcadem fistulâ canis,
Zenophila canora, dulce quiddam sonas
melos.
Quo te fugiam? undique me circumeunt A-
mores,
Et ne tantillum respirare quidem sinunt
tempus.
Aut enim mihi forma incutit amorem, aut rur-
sus Musa
Aut gratia, aut, quid dicam? omninò igne
uror.

192. LUCILLII.

Aut amare, dele, Cupido, prorsus, aut a-
mari
Adjunge: ut vel solvas desiderium vel mis-
ceas.

193. R II.

193. RUFINI.

Nonne dixi, Prodice, senescimus? non prædixi

Aderunt citò dissolutrices amoris?

Nunc rugæ, & capilli cani, & corpus lacerum

Et os priores non amplius gerens gratias.

Numquis te, superba, accedit, aut adulans.

Supplicat? ut sepulchrum jam te præterimus.

Ejusdem.

Mitto tibi Rhodoclea hanc corollam, floribus plexam

Meis ipsius decerptis manibus

Est Liliū, Rosaque clausa, humidaque Anemone

Et Narcissus mollis, & purpurea Viola,

His redimita, desine superba esse,

Flores, & deflorescis & tu, & Corolla.

194. CALLIMACHI.

Juravit Callignotus Ionidi nunquam illâ

Se habiturum nec amicū potiore nec amicam.

Juravit; atqui vera dicunt, quæ in amore fiunt

Juramenta non penetrare aures ad immortalium:

Nunc Ille quidem alius planè accenditur igne, miseræ autem

Nymphæ,

EPIGRAMMATA. 143
Nymphæ, ut Megarensium, nec ratio nec
numerus.

195. JULIANI *Ægyptii*.

Coronam nectens aliquando inveni
Inter rosas Amorem,
Et alis prehensum
Demersi in vinum.
Sumptum autem ebibi illum,
Et nunc intra membra mea
Alis titillat.

196. RUFII *Domestici*.

Omnia tui amo, solum vero tuum iudicio cas-
sum oculum
Odi, odiosis hominibus oblectatum.

197. *Execratio Laidis*.

PLATONIS.

Quæ insolenter risi per Græciam, quæ aman-
tium
Examen ad fores Lais habui juvenum,
Paphiæ speculum *suspendo*, quoniam talis qui-
dem videri
Non volo, qualis verò eram olim non pos-
sum.

198. *Quæ*

198.

*Qua diceret verba Juno Hercule inter Divos
relato.*

Tuæ virtutis sudori pulchram retulit remunerationem

Tuus pater, Hercules, quoniam labor immensam gloriam

Viris novit afferre, post infinitum circulum certaminum.

199. *Decerpta ex Theognide.*

Nemo hominum persuadeat te malum virum amare

Cyrne: quid prodest ille vir, amicus licet sit?

Neque te è molesto labore eripiet & damno,

Neque quidem boni *quicquam* habens, hujus te participem vult.

Improbis verò benefacienti vanissima gratia est:

Idem ac serere pontum maris cani.

Neque enim pontum serens densam segetem metas licet,

Neque malis benefaciens, beneficium vicissim acceperis.

Inexpletam enim habent improbi mentem: si verò unum deliqueris,

Superiorum omnium effusa est amicitia.

At

EPIGRAMMATA. 145

At probi plurimùm fruuntur beneficio accepto,
 Memoriamque habent beneficiorum, & gratiam postea.
 Nunquam malum virum amicum fac sodalem,
 Sed semper fuge tanquam malum portum.
 Multi sanè potùs & cibi sunt amici;
 In seria autem re pauciores.

200.

Malis autem piè paucis cum facultatibus vivere,
 Quàm dives esse, injustè opes adeptus.
 In justitia autem comprehensim omnis virtus inest:
 Omnisque vir bonus est, Cyrne, justus qui est.
 Divitias quidem dæmon etiam improbissimo viro dat:
 Sed virtus paucos viros, Cyrne, comitatur.
 Insolentiam, Cyrne, Deus primum malum dedit viro,
 Cujus est locum nullum positurus.
 Parit sanè satietas insolentiam, cum improbum opes sequuntur
 Hominem, & cui non mens integra sit.
 Ne unquam quidem paupertatem animo pestiferam viro iratus,
 Neque egestatem, Cyrne, malam objice:
 Jupiter enim sanè libram inclinat aliàs ali;
 Aliàs quidem ditescere, aliàs verò nihil habere.

L

Nunquam,

146 EPIGRAMMATA.

Nunquam, Cyrne, eloquere verbum magnum:
novit enim nemo
Hominum quid nox & dies viro perficit.

201.

Arietes quidem & asinos quærimus, Cyrne, &
equos
Generosos, & quisque vult ex bonis
Admittere: ducere autem malâm mali *filiam*
non gravatur
Generosus vir, si ei pecunias multas dederit.
Nulla *fœmina* mali viri recusat esse uxor
Divitis; sed divitem vult pro bono.
Opes quidem æstimant; & ex malo *natam* bo-
nus duxit,
Et malus ex bono *ortam*: divitiæ miscuerunt
genus.

202.

Opes verò cui à Jove & cum iustitia viro fue-
rint,
Et integrè semper ac stabile permanent:
Si verò injustè præter tempus vir lucri-cupido
animo
Acquiret, sive jurejurando, præter iustum
capiens,
Statim quidem ferre lucrum videtur: in fine
verò
Rursum est damnum. Deorum enim superi-
or est mens.

203.

203.

Divitiarum autem nullus *est* finis certus hominibus :

Qui enim nunc ex nobis plurimas habent facultates,

Ad duplum properant. Quisnam saturaverit omnes ?

Opes quidem mortalibus sunt amentia.

204.

Mali, non prorsus mali ex utero nati sunt ;

Sed cum viris malis jungentes amicitiam.

Factaque improba didici, & verba maledica,
& contumeliam,

Sperans illos omnia dicere vera.

205.

Multi quidem divites sunt mali, boni autem sunt pauperes :

Sed nos cum illis non commutabimus

Virtutem divitiis : quoniam illud quidem stabile *est* semper ;

Opes verò hominum nunc hic nunc ille habet.

Cyrne, bonus quidem vir animum habet firmum semper,

Bonoque est animo inque bonis positus, inque malis.

148 EPIGRAMMATA.

Si verò Deus malo viro facultates & divitias dabit,

Inspiciens malitiam non potest continere.

206.

Nil nimis festina: tempus in omnibus optimum

Factis hominum. Sæpe vero ad gloriam
Festinat vir lucrum quærens; quem fortuna

Propensa in magnum delictum protrudit:
Et cum fecit putare, quæ quidem sint mala, ea
bona esse,

Facile; quæ vero sint utilia, ea mala esse.

207.

O improba paupertas! cur manes differendo ad
alium

Virum ire? cûrque me non volentem ama?

Quid abi & domum aliam accede, neque cum
nobis

Semper miseræ hujus vitæ sis particeps.

208.

Opinio quidem hominibus malum magnum est:
experientia autem optimum:

Multi inexpertam opinionem habent bonorum.

209.

209.

Neque malis ægrotans ange mentem, neque
bonis
Oblectatus sis repentè, antequam finem ex-
tremum videris.

210.

Ignavis verò beneficienti duo *sunt* mala : nam
& *se* suis
Privabit multis, & gratia nulla *habebitur*.

211.

Ne unquam laudaveris priusquam noveris vi-
rum clarè,
Ingenium, & modum, & mores qualis fit.
Multi sanè fucatos subdolos mores habentes,
Occultant induti animum diurnum :
Horum vero indicat omnium tempus mores cu-
jusque.
Etenim ego mentem longè jam extra per-
rexi ;
Prævenique laudans, priusquam tuos per om-
nia didicissem
Mores : nunc autem jam, navis velut, lon-
gè discedo.

212.

Timagora, multorum ingenium à longè inspi-
cienti

Cognoscere difficile, etiamsi sit sapiens :

Alii quidem enim vitium tectum habent

Opibus ; alii verò virtutem perniciosâ pau-
pertate.

213.

Spes inter homines sola dea bona est :

Alii vero *dii* ad Olympum *nobis* relictis, abi-
erunt.

Abiit quidem Fides magna dea, abiitque viro-
rum

Temperantia ; Charitésque, ô amice, ter-
ram reliquerunt.

Juramentaque non ampliùs fida inter homines
sunt iusta,

Neque deos ullus veneratur immortales :

Piorum verò virorum genus periit, neque jura

Ampliùs cognoscunt, neque sanè pietatem :

Sed donec quis vivit & videt lumen solis,

Pius existens erga deos, spem expectet :

Precetur verò deos, & splendor coxas ado-
lens,

Speique primæ & ultimæ sacrificet :

Consideretque injustorum virorum obliquum
sermonem semper,

Qui deos immortales nihil reverentes,

Semper

Semper alienis opibus intendunt cogitationem,
Turpia malis operibus signa ponentes.

214.

Nullus pretium redemptionis dans mortem fū-
gerit, neque gravem
Adversitatem, nisi fatum finem imposue-
rit :
Neque tristitiam, quando nempe Deus mæro-
res mittit,
Mortalis vir donis, si velit, effugiat.

215. MENANDRI.

Si lachrymæ nobis malorum essent medici-
na,
Semperque qui flevit ab ægritudine cessabat,
Mutaremus lachrymas dato auro :
Nunc autem non advertunt res, neque respici-
unt
Ad has, Domine, sed eâdem viâ
Sive plores, sive non ibunt.
Quid igitur plus agimus? nihil: dolor tamen
Habet, ut arbores fructum, lachrymas.

216. *In Lyram.*

ANACREONTIS TEII Odæ quædam.

Volo dicere Atridas,
 Volo autem Cadmum canere,
 Barbitus verò chordis
 Amorem solum sonat.
 Mutabam nervos nuper,
 Et lyram omnem.
 Et ego quidem cecini labores
 Herculis: Lyra verò
 Amores resonabat.
 Valere cæterum nobis
 Heroes: Lyra enim
 Solos Amores canit.

217. *In Amorem.*

Medio noctis olim tempore,
 Vertitur ubi Ursa jam
 Ad dextram Bootæ,
 Hominumque genus omne
 Jacet labore domitum,
 Tunc Amor superveniens mihi
 Forium pulsabat vestes.
 Quis, dixi, fores frangit?
 Mea interturbabis somnia.
 Amor verò, aperi, inquit,
 Infans sum, ne formida.
 Mædeo autem, & illunem
 Per noctem vagatus sum.

Misertus sum, his auditis;
 Statimque accensa Lucerna,
 Aperui, & puerum quidem
 Inspicio, gestantem arcum,
 Alasque, & pharetram.
 Ad focum verò cum collocâssem,
 Palmis manus illius
 Refovebam, è capillis autem
 Expressi humidam aquam.
 Ille verò, simul frigus remisit,
 Age, inquit, experiamur
 Hunc arcum, siquid mihi jam
 Læditur madefactus nervus.
 Tendit verò, & me ferit
 Medio jecore, ut œstrum,
 Subvolat autem cachinnans,
 Hospes verò dixit
 Cornu illæsum quidem est,
 Tu verò cor dolebis.

218. *Ad Se.*

Dicunt feminæ,
 Anacreon, senex es.
 Sumpto speculo, cerne
 Comas quidem non superesse,
 Nudam verò tibi frontem.
 Ego autem, comæ quidem
 Sive supersunt, seu abierunt
 Non novi: hoc verò novi
 Senem eò magis
 Decere jocosius ludere,
 Quò propior mors.

219. *In*

219. *In Amorem.*

Volo, volo amare.
 Suasit Amor me amare;
 At ego habens animum
 Inconsultum, non parui.
 Ille autem protinus, arcu sublato
 Et aureâ pharetrâ,
 Ad pugnam me provocabat.
 Et ego, sumptâ in humeros
 Loricâ, ut Achilles,
 Et hastâ, & scuto,
 Pugnabam cum Amore.
 Misit, ego verò evasi.
 Ut autem non amplius habuit sagittas
 Indignabatur, dein ipsum se
 Emisit pro sagitta.
 Medius autem cor mihi
 Subiit, & me solvit.
 Frustrâ verò habeo scutum;
 Quid enim objicerem extra
 Pugnâ intus me occupante.

220. *In Amorem.*

Musæ Amorem
 Vincitum corollis
 Pulchritudini tradiderunt,
 Et nunc Cytherea
 Quærit, redemptionis pretium ferens,
 Quò liberaret Amorem.

Si vero redemerit quis illum,
 Non exit, manebit vero :
 Servire edoctus est.

221. *In Amorem.*

Amor olim inter rosas
 Dormientem apem
 Non advertit, sed vulneratus erat.
 Digitum verò morsus
 Manûs, ululavit,
 Cursu autem & pennis alatus
 Ad formosam Cytheream,
 Perii, Mater, dixit,
 Perii, & morior.
 Serpens me percussit parvus,
 Alatus, quem vocant
 Apem agricolæ.
 Illa verò dixit, si aculeus
 Dolet ille apis,
 Quantum, videtur tibi, laborant
 Amor, quotquot tu feris?

222. *In Ver.*

En ut veris adventu
 Gratix rosis abundant!
 En ut fluctus maris
 Mollitur serenitate!
 En ut anas urinatur!
 En ut grus remeat!
 Purè autem effulsit Titan.

Nubium

156 EPIGRAMMATA

Nubium umbræ agitantur.
Mortalium vero fulserunt labores.
Frugibus terra germinat.
Fructus olivæ exserit se.
Bromii coronatur humor :
Per folia, per ramos
Deprimens floruit fructus.

223. *In Cicadam.*

Beatum prædicamus te, Cicada,
Quod summas in arbores
Exiguo rore hausto
Rex tanquam, canis.
Tua enim sunt illa omnia,
Quotcunque spectas in agris,
Et quotcunque afferunt horæ.
Tu verò chara es agricolis,
Nullatenus quicquam lædens :
Tu verò culta mortalibus,
Æstatis dulcis propheta.
Amant quidem te Musæ,
Amat quoque Phœbus ipse,
Canorâque dedit vocem :
Senectus autem non te terit,
Prudens, terrigena, cantûs amans,
Doloris expers, sanguinis & carnis expers.
Propè es diis similis.

224. *In Amorem.*

Molestum non amare,
 Molestum verò & amare:
 Molestius verò omnium
 Frustrari amantem.
 Genus nihil ad amorem,
 Ingenium, mores calcantur.
 Solum argentum spectant.
 Pereat primus ille
 Qui argentum amavit
 Ob hoc non frater,
 Ob hoc, non parentes.
 Bella, cædes hujus causâ.
 Quodque pejus, perimus
 Propter hoc amatores.

225. *Amor Fugitivus.*

MOSCHI

Venus amorem filium altum inclamabat, i. *alta*
clamans, dicebat,
 Si quis in triviis vagantem vidit amorem,
 Fugitivus meus est: index munus habebit.
 Est autem puer ille insignis: inter viginti alios
 cognoveris ipsum.
 Corpore non albus, verum igni similis: oculi
 ipsius
 Acres & flammei. mala mens, dulcia verba:
 Non enim idem sentit & loquitur. ut mel, vox est:
 Sed cum irascitur, mens est immitis fraudu-
 lenta, Nihil

158 EPIGRAMMATA.

Nihil veri dicens: dolosus puer, crudelia ludit.
Pulchrè capillatum *est illi* caput, habet autem
protervam faciem.

Exiguæ quidem illius sunt manus, sed procul
jaculatur:

Jaculatur usque ad Acherontem, & inferni
regem.

Corpore quidem nudus, at mens illi tecta est:
Et volucris sicut avis circumvolat nunc ad hos,
nunc ad illos,

Viros & mulieres, visceribus autem infidet.
Arcum habet valdè exiguum, super arcu verò
sagittam:

Exigua illi sagitta, at in cœlum usque fertur.
Et aurea in humeris pharetra: in ea autem sunt,
Amarulentæ arundines, quibus sæpe etiam me
sauciat.

Omnia sunt crudelia, omnia: multo verò ma-
gis quæ ipsi est

Parva fax Solem ipsum perurit.

Si tu ceperis illum, vinctum duc, neque mise-
rearis.

Et si quando flentem videris, cave ne te fal-
lat:

Etiam si riserit, tu attrahe ipsum: atque si vo-
luerit te osculari,

Fuge: malum est osculum, ipsa labra sunt ve-
nenum.

Si verò dixerit, cape hæc, dono tibi quæcunq;
mihi sunt arma,

Ne quicquam attigeris: fallacia dona *sunt*; ig-
ne enim omnia tincta sunt.

226. *Aurea Carmina*

PYTHAGORÆ

Primum deos immortales, ut lege ordinatum
est,
Cole; & iusjurandum observa: deinde heroas
præclaros,
Et inferos dæmonas venerare, legitima *eis sacra*
faciens:
Parentesque honora, & qui genere tibi proximi
sunt.
Cæterorum verò tibi amicum virtute fac quis-
quis *est* optimus.
Lenibus cede verbis factisque utilibus.
Nec oderis amicum tuum exigui peccati causâ,
Quoad poteris: potentia enim prope necessi-
tatem habitat.
Hæc quidem sic teneas. Cæterum his superior
esse assuesce,
Ventre quidem primum, & somno, & libidine,
Et iracundiâ. Turpe verò quippiam nunquam
facies nec cum alio,
Nec tecum: sed omnium maximè teipsum re-
verere.
Deinde justitiam exerce, & verbis & factis.
Neque inconsideratè te in ulla re gerere assu-
esce;
Sed nôris quòd omnibus fato destinatum sit
mori:
Pecuniæ verò aliàs acquiri solent, aliàs perdi.
Quasque divinâ sorte homines calamitates ha-
bent, Earum

160 EPIGRAMMATA.

Earum quamcunque portionem habes, leniter
fer, nec indignare:

Mederi tamen *illis* decet, quantum potes. Sic
verò cogita;

Non admodum multum bonis *viris* Parca de il-
lis tribuit.

Multi verò inter homines tam mali quàm boni
sermões

Incidunt: quibus neque exterrearis, neque finas
Te dimoveri *ab instituto*. Mendacii verò si quid
dicatur,

Leniter sustine. Quòd autem *nunc* dicam, per
omnia perficito.

Nemo tibi neque verbis neque factis persuadeat,
Ut facias dicàsve quod tibi non sit commodum.
Consulta ante opus, ut ne stulta *indè* existant.
Stolidi utique est viri & facere & dicere incon-
siderata.

Verùm ea perage, quæ te postea non molestant.
Nihil autem illorum age quæ ignoras; sed discce
Quæcunque opus est: atque ita jucundissimam
vitam transiges.

Neque sanitatem, quæ corpori debetur, negle-
ctui habere oportet,

Sed modum in potu, cibo & exercitiis

Adhibere: modum autem voco id, quod tibi
dolorem non pariat.

Sed assuesce victum habere purum, non delici-
osum.

Et cave ea facere quæcunque invidiam habent.
Nec sumptus importunè facias, velut honesti
ignarus;

Nec illiberalis sis: modus quippe in omnibus
optimus. Fac

Fac ea quæ tibi non noceant : & ante opus delibera.

Neque somnum mollibus oculis admittas,
Priusquam diurnorum operum singula ter *animo*
percurras :

Ubi transilii? quid feci? quid mihi, cum oportet,
non peractum est?

Exorsus autem à primo percense : & deinde
Turpibus quidem perpetratis, increpare; bonis
verò, delectare.

Hæc elabora; hæc meditare; hæc te amare oportet :

Hæc te in divinæ virtutis vestigia constituent,
Ita certè per eum qui animæ nostræ tribuit quaternum

Fontem perennis naturæ. Cæterum ad opus accede,

Deos ut *id* perficiant precatus. Hæc adeptus,
Cognosces & immortalium deorum & mortalium hominum

Consistentiam, quâ & transeunt singula, & continentur.

Cognosces, quâ fas est, naturam in omni re similem :

Ut neque speres non speranda, neque quicquam *te* lateat.

Cognosces quoque homines suâ sponte accersita mala habere.

Miseri, qui bona cum prope sunt, non inspiciunt,

Neque audiunt. Malorum verò solutionem pauci intelligunt.

Talis fors hominum lædit mentes; illi verò cylindris

162 EPIGRAMMATA.

Aliàs alio feruntur, infinita habentes malâ.
 Tristis enim comes lis latenter nocet
 Congenita; quam non decet accersere, sed
 cedendo fugere.
 Jupiter pater, aut multis omnes solveres malis,
 Aut omnibus, quali fortunâ sint usuri, mon-
 strares.
 Sed tu confide; quandoquidem divinum est
 mortalibus genus,
 Quibus sancta proferens natura ostendit singula.
 Quorum siqua tibi portio est, tenebis quæ te
 jubeo,
 Medelâ adhibitâ, & animam ab istis ærumnis li-
 berabis,
 Sed abstine eduliis quæ diximus, cum in pur-
 gationibus
 Tum in animæ solutione dijudicans: & singula
 considera,
 Aurigâ superne constitutâ optimâ ratione.
 Quòd si relicto corpore ad liberum æthera per-
 veneris
 Eris immortalis Deus incorruptibilis, nec am-
 pliùs mortalis.

227. *Epitaphium Adonidis.*

BIONIS SMYRNEI

Lamentor Adonidem: interiit pulcher Adonis.
 Periit pulcher Adonis, adlamentantur amores.
 Ne ampliùs purpureis in vestibis dormias, Ve-
 nus:

Surge misera pullata & plange

Pectora,

Pectora, & dic omnibus, periit pulcher Adônis.
Lamentor Adonidem: adlamentantur amo-
res.

Formosus Adônis in montibus jacet, femur
dente

Candidum candido dente percussus, & Vene-
rem dolore afficit

Tenuiter spirans: ater verò cruor manat

Niveam per carnem: sub superciliis autem ocu-
li torpent,

Et rosa, *i. roseus color* labrorum fugit: unâque
cum illo

Moritur & osculum quod Venus nunquam re-
linquet.

Veneri quidem osculum, etiam non ampliùs
viventis, gratum est:

Sed Adônis non sentit quòd ipsum morientem
osculata est.

Lamentor Adonidem: adlamentantur amo-
res.

Atrox vulnus habet in femore Adônis:

Majus autem Venus habet in corde vulnus.

Circa illum puerum & chari canes ululârunt,

Et Nymphæ plorant Oreades: ipsâque Venus,
Solutis capillis, per saltus errat

Lugubris, incompta, nudis pedibus: & rubi
ipsam

Incedentem infestant, ac sacrum sanguinem
carpunt.

Acuta autem voce éjulans, per longas valles
fertur,

Assyrium maritum clamore requirens, & pue-
rum vocans.

164 EPIGRAMMATA.

At circa ipsius umbilicum ater sanguis altè erum-
pebat,

Et à femore pectus cruentabatur : costarum
autem loca

Nivea priùs Adonidi rubebant.

Ah ah Venus! adlamentantur amores.

Amisit pulchrum illum virum, unàque sacram
formam amisit.

Nam, dum vixit Adônis, Veneri præclara for-
ma *fuit* :

Mortua autem cum Adonide est & forma Ve-
neris ; hei hei !

Montes omnes & quercus dicunt, ah Adôni !

Et fluvii deflent luctus Veneris,

Et fontes Adonidem in montibus deplorant,

Flores autem præ dolore rubesciunt ; Venus verò

Per omnes colles & per urbem flebiliter canit.

Ah ah Venus ! periit pulcher Adônis.

Echo occinuit cum clamore, periit pulcher A-
dônis.

Veneris dirum amorem quis non deploret ? hei
hei !

Ut vidit, ut cognovit Adonidis intolerabile
vulnus,

Ut vidit purpureum sanguinem in marcescente
femore,

Brachia expandens gemendo dicebat, mane
Adôni,

Miser mane Adôni, ut te postremum inve-
niam,

Ut te amplectar, & labra labris misceam.

Expergiscere paulisper Adôni jamq; postremo
me osculare :

Tantillùm

Tantillum me osculare donec vivit osculum;
 Donec ab anima in meum os & in meum jecur
 Spiritus tuus fluxerit, & tuum dulcem amorem
 exuxero,

Atque imbibero amorem : osculum autem hoc
 asservabo,

Tanquam ipsum Adonidem, quando tu me in-
 felix fugis;

Fugis longè Adoni, & abis ad Acherontem,
 Et tristem regem & immitem: ego verò misera
 Vivo, & dea sum, neque persequi possum.

Accipe Proserpina virum meum : nam tu es
 Longè me potentior ; & quicquid pulchrum est,
 ad te devolvitur.

Sum autem ego valde infelix, & inexhausto do-
 lore conficior,

Deplorans Adonidem, quòd extinctus est, tēq;
 timeo.

Moreris, ô desideratissime: amor autem sicut
 somnium mihi avolavit.

At Venus vidua est : & amores in domo inanes
 sunt.

Tecum verò unà cestus periit : quid enim teme-
 rarie venabaris?

Cùm adeò pulcher esses, cum feris congredi
 ausus es!

Sic lugebat Venus. Amores unà lugebant.

Væ væ Veneri ! interiit pulcher Adonis.

Lacrymarum tantum Venus effundit, quantum
 Adonis

Sanguinis fundit. Hæc verò omnia in terra
 convertuntur in flores :

Sanguis rosam gignit, sed lacrymæ anemónen.

Lamentor

166 EPIGRAMMATA.

Lamentor Adonidem : interiit pulcher Adonis.
Ne in sylvis ampliùs virum deplora, ô Venus :
Est rectè instructus torus, est Adonidi torus pa-
ratus.

Tuum, ô Venus, hunc lectulum tenet mortuus
Adonis ;

Et, licet mortuus, tamen pulcher est, pulcher
mortuus, quasi dormiens.

Depone *eum* & in mollibus vestibus in quibus
cubabar,

In quibus tecum per noctem sacrum somnum
capiebat,

In aurea culcitra : require Adônin, etiamsi tri-
sti sit adspectu.

Depone *eum* inter coronas & flores : omnes
cum eo,

Postquam ille mortuus est, omnes, *inquam*,
flores etiam contabuerunt.

Riga autem ipsùm myrtis, *variis* olei generibus,
riga unguentis :

Pereant unguenta omnia : tuum unguentum
periit Adônis.

Recubat tener Adônis purpureis in vestibus :

Circa eum autem plorantes gement amores,

Tonsi capillos propter Adonidem : & hic qui-
dem sagittas,

Ille verò arcum calcat, alius volucrem frangit
pharetram :

Alius calceamentum Adonidis solvit, alius lebe-
tibus

Aureis fert aquam, alius femora lavat :

Alius retro alis refrigerat Adonidem.

Ipsam Cythaream adlamentantur Amores.

Extinxit

Extinxit totam facem in limine Hymenæus,
 Et coronam nuptialem expandit : non ampliùs
 Hymen,

Hymen non ampliùs cantilena est ; *sed* canta-
 tur ah ah !

Ah ah, propter Adonidem adhuc magis ! ah
 propter Hymenæum !

Charites deplorant filium Cinyræ,
 Periit pulcher Adônis, inter se dicentes,
 Et id voce acutiore dicunt quàm tu Dione.
 Et Parcæ Adonidem deplorant Adonidem,
 Et ipsum cantu revocant ; at ille non exaudit ;
 Non sanè neque vult, Proserpina ipsum non
 dimittit.

Finem facito, Cytheréa, lugendi, & hodie ab-
 stine à conviviis :

Nam te rursus lugere oportet, atque in alium
 annum lacrymari.

F I N I S.

NOTÆ

I N

EPIGRAMMATA.

P A G. 1. v. 9. Πυδοῖ. | Dativus adverbialiter positus. Πυδοῖ autem vetus Delphorum nomen, ubi certamina Pythica celebrabantur.

P. 3. v. 2. Σοζομένη. | Ἰὼτα subscripto, in meâ patriâ conservatâ : quod animo verè magno summum est miserix privatæ solatium.

P. 3. v. 10. Καίσαρι. | Germanico. qui post amissam Oceano classem, fudit Germanos. Vide *Tacitum Annal.* lib. 2. §. 25. Invictos & nullis casibus superabiles Romanos prædicabant (Germani) qui perditâ classe, amissis armis, &c. eâdem virtute — irrupissent. Ita omnia erunt concinna. Hujus igitur Epigrammatis titulus sit oportet, *In Cæsarem Germanicum*

P. 3. v. 14. Ναύτιον ἡπεῖρα. | Xerxen intelligit, qui Atho montem perdidit, ut classi iter pateret ; & Hellespontum junxit, quâ exercitum transmitteret.

P. 4. v. 3. Ὑπὲρ δαλαί. | Eleganter. Mare ponte jungi significat ; terram subjugari. vim enim utramque habet.

P. 5. v. 5. Πολεμίζεσαι. | Πτελεμίζεσαι, apud Homerum. κινεῖται, σείεται rectius fortassis.

V. 7. Ἐπὶ. | Quâ duce. malo, in qua, ut ὅτι νεὼς, ad allegoriam appositè.

NOTÆ

P. 6. v. 10. Ἐλήσαστο. | Ἐκτῆσαιτο, acquisivisti, potitus est. ita Hesiodus quoque alicubi.

V. 11. Ἐταυνίς. | Mater Marfyæ.

V. 15. Οὐδὲ παρ' ὀφρύων. | Nec vultum serviliter accommodabo. ita vertere visum est, quoniam παρείσασθαι significat, sistere aliquid, ut quis conscendat. παρείσασθαι ἵππον.

P. 7. v. 8. Συγγελοῶντι. | Disjungas σὺ necesse est : pertinet enim ad sequens γελοῶν, sensu postulante. præcesserat συγχαλαῶν.

V. 1. Μελίη. | Uxori nempe meæ. Hic scholiastes pessimè se dedit ; Epigrammatis menti contradicens.

P. 12. v. 11. Titulus hujus Epigrammatis ita se habet *In filiam Grammatici, quæ peperit natum natamque mortuos.*

P. 16. v. 8. Δῆμ' . | Quid sibi velit, nesciebam : itaque interpretatus sum, quasi si Δεσμὸς scriptum fuisset.

P. 17. v. 2. Δέχτω. | Alludit ad πανδοχεῖον. omnes communi tanquam hospitio excipit Orcus.

V. 4. Δοχὸς μ' ἐστίν. | nempe, ἀποπύριον τι ποιεῖν, vel λαοδαιεῖν.

P. 20. v. 8. Τέλην γ', ἀπ' ἀνδρῶν δαῖτα φέρεις τέλειον. | Ita legendum omnino. *Virgil.*

— *vidis implumibus escam.*

quo enim pullis jam alatis ? ἀπ' ἡν' ab α privativa, & πηνός, doricè πηνός.

P. 29. v. 8. Ἐν ὄρει. | Legendum ἐν ὄρει, pro ἐν ὄρεα, inspicere. *Brodæus.*

P. 30. v. 10. Μοεινός. | Ἀντὶ τοῦ, μωείας, à μωρός stultus, nova licentia.

P. 32. v. 1, 2. Καὶ γὰρ, κοναβῆς, σίζει, κελάρυζε. | verba sunt materialiter sumpta.

V. 14. Καλῶς εἰπεῖν. | Lusus non invennitus. in ambiguo sensu τοῦ, καλῶς εἰπεῖν ; cui opponitur ἀνεπίστατον, βλασφημεῖν, & barbarè loqui.

Bene de aliis loqui. id demum est Sermonis vera elegantia, id est atticum Mel.

P. 34. v. 15. Δίξασθαι. | Subintel. γῆ, vel δει.

NOTÆ.

V. 16. Ἐν εὐπείθει. | Subaud. χόρη, quod in priore Epigr. expressum habes.

V. ult. Δολιχόν. | Supple νικήσαι, inquit Anna Tanaq. Fabri filia. potius χρόνον. Δολιχός χρόνος alibi. Sententia hæc est, Ille quidem brevis est, ac longo tempore sub me jacebit. Tumulus loquitur.

P. 35. v. 5. Τύμβω. | Sine ἰώτα subscripto. doricè pro τύμβω.

P. 36. v. 12. Μείων. | Lege μείζων. sin minus, corruiť sensus.

P. 40. v. 3. Ὡς καὶ ἀποφθιμίας. | Ὡς καὶ ἀποφθιμότης scribe, inquit Vincentius. idem tamen per Elliptin ὥς, ἐνεκα, vulgatam lectionem posse stare fatetur.

P. 40. v. 5, 6. Ὁρεῖς πρῶτον. | hi versus sic explicandi sunt.

En tibi imaginem Cassiæ illius prudentis. at quorsum imago? inquit ille, etiam mortua virtutibus innotescit; cui respondetur, animæ pulchritudo potius ex virtutibus innotescit, quàm corporis; itaque non frustra est hæc imago. Quin & mutatis, punctis, paulo aliter interpreteris licet.

Vides vultum Cassiæ prudentis

Licet mortua sit: nam virtutibus

Innotescit animæ potius forma, quam corporis.

P. 41. v. 6. Βαδὼν ἀπο. | Ἀπολείβεται. βαδὼν paulatim.

P. 47. v. 7. Καταχρᾷνοτο. | Activè sumendum ni fallor.

P. 49. v. 8. Φίλος ἀθανάτοις. | Εὐδαίμων, felix. Grævius in Hesiodum. solus es quem diligunt Dii. Terent.

V. 10. Εἰς αἶδην. | Ex verbis Ciceronis l. 1. Tuscul. Quæstionum satis constat pro αἶδην legendum esse εἰς ἄλ-
α. Vincent.

P. 54. Βάλλει, πόθον. | Legendum βάλλει πόθον, aut enim mihi tua forma incutit amorem, &c. nullus enim e-
lici potest sensus ex verbis, ut nunc sunt.

P. 55. Tibullus lib. 4. Eleg. 5. appositè,
Neu tu sis injusta Venus; vel serviat æquè

Vinctus

NOTÆ.

Vinctus uterque tibi, vel mea vincla leva!

P. 59. v. 12. Λέγε ἐλπίδωροι.

P. 64. v. 18. Πειρώσωμεν τόδε τόξον, εἴη, &c. | Olim legebatur ἔτι nullo sensu. Idem quoque monuit Stephanus.

P. 65. v. 5. Ἐγὼ δὲ τὰς κόμας. | Ellipsis, κατὰ τὰς κόμας. Sic Aristoph. in nubibus, *Act. 1. Scen. 2.* Ἀνέρετ' ἄρεπ χαίρεφ' ὧντα Σωκράτης, ἴφ' ἄλλαν ὁπόσους ἄλλοι τοῦ αὐτῆς πόδας. i. e. κατὰ τὴν ἴφ' ἄλλαν. Latine, quod ad comas, & quod ad culicem.

V. 10. Ὅσφ. | Subaud μάλλον.

P. 66. v. 3. Τὶ γὰρ βάλαμεθ' ἕξω. | Ἀντὶ τοῦ περὶ βαλῶν, βοήλω nempe. Ita locus dilucidus erit.

V. 9. Λέγε Ζησεὶ λύτρα φέρουσα.

P. 67. v. 7. Χάετες. | Quid h, χείρας ῥόδα βρύσσον, legas? sensu sane venusto.

V. 20. Hunc versum delendum censet Faber. quin & χαδελὼν in fine explicat, exserens se. Sed non ego credulus illi. χαδελὼν est deprimens. depravans ramos suo onere.

P. 68. v. 3. Φιλία. | Φίλῳ εἶ. Faber.

V. 10. Ἴδ' ὃ γῆρας. | Nam, ut Lucretius ait l. 4. v. 60.

Veteres ponunt tunicas æstate cicadæ.

O HE, jam satis est, inquiēs. at quia stulta est clementia perituræ parcere chartæ, locum Callimachi nondum intellectum explicare conabor, *Hymn. in Dianam* v. 136.

Πόρνια, ἧς εἴη υἱὸς ἐμοὶ φίλῳ, ὅστις ἀληθής,

Εἴλω δ' αὖ τὸς, ἀνασσα. —

Tanaquillus Faber rexituit, ὃν χαριλίης, vel ὅς κε φίλῳ εἶ. & assentientem habet filiam. At hoc est gratari, non emendare Authores, sic explicat.

Veneranda, horum, sit mihi ille amicus, quicumque est memor; sim quoque ipse, Regina. ἀληθής, ἐνέμων, Favorinus, &c. ab αὐτῷ non & ἀληθὲς oblivio. nulla hic difficultas.

Quin

NOTÆ.

Quin & Plutarchi locum à Fabro corruptum vindicare libet. Vide Fabri notas ad Anacreon. Od. 18. νόμιμον πινάμαχον Συμπείπει παλαγγιδὸν ἐμάχοντο πολὺν ἄλγος. legendum μάχων Συμπείπει, de qua lectione Docti tria verba non commutabunt, inquit Faber. attamen nihil est mutandum, interpunge modò, νόμιμον πινάμαχον, Συμπείπει παλαγγιδὸν, ἐμάχοντο. μάχων sequitur ἐμάχοντο.

---

*Prostant Venales apud Tho.
Dring, ad insigne Occæ in
vico vulgo dicto Fleetstreet.*

Aurelii Theodosii Macrobiani, V. Cl. & Illustris Opera. Accedunt integræ Isaacii Pontani, Joh. Meursii, Jacobi Gronovii Notæ & Animadversiones. Editio novissima, cum Indice Rerum & Vocum locupletissimo.

Macrobius is a very useful Book, and fit to be read by the upper part of a *School*, and the lower of a *College*. This Author being a kind of Repertory of Customs and Antiquities, which Youth must nor be ignorant of; and cannot be better and more advantagiously furnish'd

CATALOGUS, &c.

nish'd with, from any other hand: particularly his Comparison of *Virgil* with *Homer*, (which he performs excellently well, and much better than the great *Scaliger*, who seems always byas'd right or wrong in favour of *Virgil*) and therefore is of mighty use to Young Men, that they may see how the *Romans* borrowed their Thoughts, nay even Expressions, from the *Greeks*: that themselves may be encouraged to imitate, and that they may compare and judge of Preference.

Linguae Romanae Diction. Luculentum Novum.
A New Dictionary, compleater than any yet extant, in five Alphabets: Representing 1. The *English* Words and Phrases before the *Latin*, among which latter, no Word or Expression is admitted, but what is Classic and of an approv'd Authority. 2. The *Latin* Classic, before the *English*; wherein care is taken, that the proper and original Signification of each Word is first set down, which is followed by those that are derivative, metaphorical or remote. 3. The *Latin* Proper-names of those Persons, People, or Countries that frequently occur, or are any way remarkable in Classic Authors, with Explications from their several Languages, and a short account of them historical and geographical. 4. The *Latin* Barbarous, explaining as well such *Technical* Words or Terms of Art, as are made necessary to us by the many Inventions and Discoveries not known to the Ancients, as those which crept into the *Latin* Tongue during the Ignorance
and

C A T A L O G U S

and Darkneſs of the middle Ages. 5. The Law Latin, comprehending thoſe Words which are made uſe of by the Common Lawyers in their particular Profeſſion, very neceſſary for the underſtanding of Charters, &c. The Whole completed and improved from the ſeveral Works of Stephens, Cooper, Gouldman, Holyoke, Dr. Littleton, a large Manuſcript, in three Volumes, of Mr. J. Milton, &c. In the Uſe of all which, for greater exactneſs, recourſe has always been had to the Authors themſelves. In Quarto.

Apologia Eccleſiæ Anglicanæ. Autore Joanne Juellio, olim Epifcopo Sarisburienſi. Priorum editionum Collatione Caſtigatio.

P. Virgilii Opera, & D. Junii Juvenalis & A. Perſei Flacci Satyræ. Both reprinted from the beſt Paris Edition, done for the uſe of the Dauphin, the Text being printed on a fair Roman Character, to which is annexed a plain Paraphraſe in Proſe of every Verſe, upon all difficult Places, Words and Phraſes; and that which renders them the moſt uſeful and compleat that ever yet was publiſhed, is the celebrated Index's of Erythram and others, referring to every Word in the Books as often as they occur.

P. Terentii Comœdiæ,

Q. Horatii Flacci Opera,

C. Nepotis Viſæ,

L. Annæi Flori Epitome,

C. Julii Cæſaris,

M. T. C. Orationes quædam ſelectæ,

Phædri. Fabulæ,

Omnes juxta Exemplaria Pariſienſia in uſum
Delphini

LIBRORUM, &c.

Delphini edita denuo *Londini* summa Cura recusi.

Dr. *Holyoke's* Dictionary, in a large *Folio*; printed on good Paper and a good Character, containing near four hundred sheets, in 3 parts, 1. The *English* before the *Latin*, having above ten thousand Words more than any Dictionary yet Extant. 2. The *Latin* before the *English*, with correct and plentiful Etymological Derivations, Phylological Observations, and Phraseological Explications; to which there is added six thousand Words more than in any former Book of this Nature. As also the Phrases, Difference of Words of the same Signification, the *Greek* and *Roman* Antiquities, viz. their Magistrates, Habits, Customs and Ceremonies, used at Sacrifices, Meals, &c. As also their *Formulae*, and likewise the most textual usual Hebrew Roots and Derivatives added to the Simple, Themes, and Compounds of the *Latin*, are inserted. 3. The *Proper-names* of Persons, Places, and other things necessary to the understanding of Historians and Poets. The whole comprehending whatsoever is material in any Author upon this Subject; together with very considerable and ample Additions, carried on by a diligent search into, and perusal of, very many Authors both ancient and modern. Whereby this Work is rendred the useful of any that was ever yet Extant in this kind.

Finis Catalogi.